Chico Xavier

ITINERAR SPIRITUAL

EMMANUEL este ghidul spiritual al mediumului Francisco Candido (Chico) Xavier. El este autorul a 23 de lucrări, dintre care trei sunt incluse printre cele mai bune nouă cărți spiritiste ale secolului al XX-lea. El a coordonat elaborarea tuturor lucrărilor psihografiate de acest medium, care era originar din regiunea Minas Gerais din Brazilia.

Putem cita cele mai remarcabile încarnări ale acestui prieten spiritual: senatorul roman Publius Lentulus, care a trăit pe vremea lui Iisus (acum 2000 ani); sclavul Nestor (50 de ani mai târziu); părintele Manuel da Nobrega; şi părintele Damian (care este menționat în lucrarea „Renunțare"). El şi-a consacrat opera studiului, practicării şi răspândirii Evangheliei lui Iisus în lumina doctrinei spiritiste.

Definirea Căii

În realitate, prietene, tu ai găsit în spiritism calea transformării.

Acest eveniment ți-a modificat convingerile.

Desigur, deducțiile filosofice ți-au transformat viziunea asupra lumii.

Admiți acum nemurirea sufletului.

Simți măreția propriului tău destin.

Dar dacă această transformare a inteligenței nu îți îndeamnă inima să se desăvârşească interior, dacă principiile pe care le îmbrățişezi nu te fac mai bun față de frații noştri, oamenii, la ce îți foloseşte atunci cunoaşterea? Dacă emoțiile tale nu sunt educate de o forță superioară, iar cultura nu produce în tine o înnobilare a caracterului şi a sentimentelor, atunci ce faci tu cu această comoară intelectuală pe care viața ți-a încredințat-o?

Acest schimb nu îți serveşte la nimic, el te ajută cel mult să-ți îndeplineşti un capriciu.

Exprimarea directă, frapantă, a neobişnuitului poate fi lipsită de sens.

Vântul năprasnic care mătură pământul cu un vuiet asurzitor lasă de obicei pustiu în urma lui, în timp ce fluviul liniştit şi tăcut alimentează pădurea şi oraşul, casele oamenilor şi turmele de animale…

Dacă urmăreşti să intri în contact cu lumea spirituală, aminteşte-ți că moartea trupului nu ne sfințeşte. Şi dincolo de mormânt există înțelepți şi ignoranți, oameni drepți şi nedrepți, inimi în paradis şi conştiințe în infernul purgatoriului…

Orice incursiune în necunoscut trebuie să fie ghidată, asistată.

În cucerirea sfințitoare a *lumii de dincolo,* Hristos este ghidul nostru divin...

Nu te îndepărta de El...

Prin intermediul cuvintelor marilor îndrumători, vei urmări sublimele povestiri ce provin din infinit, vei auzi multe voci prietenoase flatându-ți personalitatea, vei afla veşti care te vor cufunda în extaz, şi totuşi, numai cu ajutorul lui Iisus, printr-o viață bine trăită în conformitate cu învățătura Evangheliei, ne putem restructura individualitatea eternă, pentru a realiza sublima ascensiune către Conştiința Universului.

Aceste pagini lipsite de pretenții sunt un apel la unirea forțelor noastre în jurul lui Hristos, Domnul şi Stăpânul nostru.

Fără Vestea cea Bună, doctrina noastră consolatoare ar fi, probabil, un minunat câmp de studii şi întrebări, de discuții şi experiențe, de şedințe şi întruniri, de laude şi stupefacții, dar fericirea nu este rodul deducțiilor şi al demonstrațiilor.

Să urmărim să învățăm deci, împreună cu celestul nostru Binefăcător, lecția spiritului sublim, a inimii deschise către adevărata fraternitate, a mâinilor harnice în practica binelui, iar Evanghelia ne va învăța să găsim în spiritism drumul iubirii şi al luminii care conduce la fericirea nepieritoare.

Emmanuel

Pedro Leopoldo, 10 iunie 1952

Cap. 01 - Omul în fața vieții

La apusul civilizației, în timp ce se îndreaptă către zorii unui nou mileniu, omul cu mintea maturizată depăşeşte granițele inteligenței obişnuite şi se trezeşte, punându-şi întrebări care îi ard inima.

Cine suntem?

De unde venim?

Care este destinul nostru?

La marginea drumului pe care merge apar cioburile sumbre ale idolilor mincinoşi pe care i-a adorat. În timp ce oboseala îi doboară sufletul bolnav, speranța unei vieți superioare îl agită interior ca nişte tăciuni aprinşi de ideal sub un strat gros de cenuşă a deziluziei.

El face apel la înțelepciune şi examinează microcosmosul în care visează.

Recunoaşte îngustimea cercului în care respiră.

Observă infimele dimensiuni ale căminului cosmic în care se dezvoltă.

Descoperă că Soarele, pivotul fragilei sale reşedințe planetare, este de 1.300.000 de ori mai mare decât aceasta.

Află că Luna, insignifiantul satelit al domiciliului său, se află la o distanță de 380.000 de kilometri de lumea care îi serveşte drept leagăn.

Cât despre planetele vecine, ele evoluează foarte departe, în imensitatea spațiului.

Printre ele se distinge Marte, la aproximativ 56.000 de kilometri depărtare atunci când se află la cea mai mică distanță față de Pământ.

Continuându-şi cercetările dincolo de Soarele nostru, el descoperă alte centre de viață.

Sirius îl copleşeşte prin grandoarea lui.

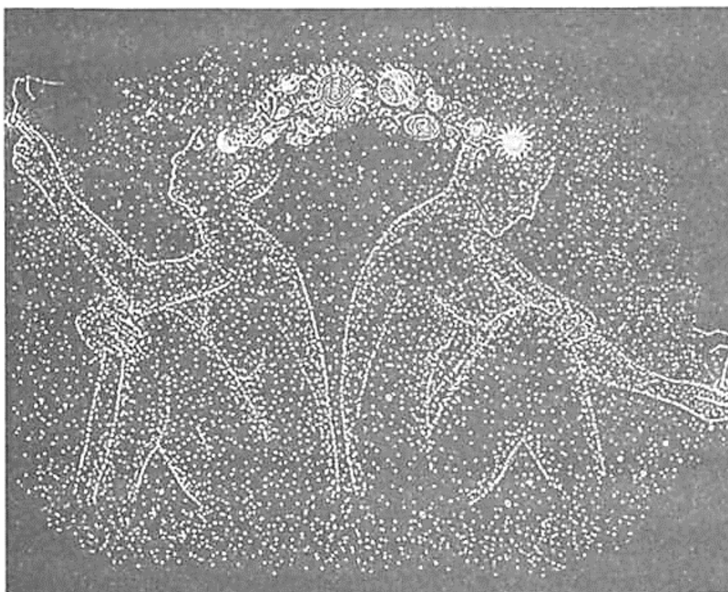
Polux, impozanta constelație a Gemenilor, îl eclipsează prin maiestuozitatea sa.

Capella este de 5.800 de ori mai mare, iar Antares prezintă un volum superior acesteia.

Cât despre Canopus, el are o luminozitate de 80 de ori mai mare decât cea a Soarelui.

Uluit, îşi dă seama că vidul nu există, că viața constituie atât patrimoniul unei picături de apă, cât şi esența sistemelor siderale incomensurabile. Impresionat de splendoarea Universului, omul care întreprinde laborioasa sarcină a descoperirii de sine se întoarce atunci către pământul de care este legat printr-o atracție magnetică şi îi cere iubirii să răspundă suveranității cosmice cu aceeaşi măreție. Însă în mediul în care el trăieşte, iubirea este ca un miracol aflat într-o delicată înflorire.

Limitat la uniunea consangvină restrânsă, la care se adaptează, sau servind anumite interese trecătoare, cărora li se asociază provizoriu, el este hărțuit de nelinişte geloziei, a invidiei, a egoismului, a durerii. El nu ştie să dea fără să primească şi să servească fără să se plângă. Arătându-se prea exigent față de ceilalți, el primeşte întotdeauna de la aceştia manifestările repetate ale neînțelegerii şi discordiei, cu rare posibilități de a ajuta şi de a se ajuta pe sine însuşi.

Contemplând maiestuozitatea divină în Ceruri, recunoaşte în el sărăcia infinită a Pământului.

Creierul lui este inflamat de glorie, iar inima îi este invadată de umbră.

Se laudă că vede spectacolele grandioase ale Cerurilor şi suferă de mizerie aici, pe Pământ.

I-ar plăcea să le împărtăşească celorlalți tot ce a înțeles şi simțit contemplând viața nelimitată, dar nu găseşte pe nimeni care să-l înțeleagă.

Observă că pe Pământ, iubirea seamănă mai mult cu bucuria unor oaze izolate.

Datorită legăturilor care îl rețin în strâmta familie a lumii, omul care se trezeşte la măreția Creației rătăceşte pe Pământ ca un călător neînțeles şi neadaptat, un pelerin fără cămin şi fără patrie, ca un infim fir de praf evoluând în sferele cereşti.

În acest om, totuşi, acustica sufletului se amplifică şi, deşi suferințele îl copleşesc, el este cel pe care inteligențele superioare clădesc fundamentele spirituale ale umanității noastre.

Cap. 02 - În planul carnal

Izolat în cochilia miraculoasă a trupului, spiritul este restrâns în percepțiile sale la limitele care îi sunt necesare.

În ochii lui, sfera senzorială este o închisoare sufocantă.

Vederea, auzul, pipăitul suferă enorme restricții.

Creierul fizic este o cămăruță întunecoasă care îi dă ocazia să recapituleze şi să reînvețe.

Cunoştințele dobândite şi obiceiurile înrădăcinate de-a lungul secolelor zac în el sub forma unor intuiții şi tendințe.

Forțe neexplorate şi resurse infinite dorm în el aşteptând pârghia voinței pentru a se manifesta şi pentru a se îndrepta către supraconştiință.

În templul miraculos al cărnii, în care celulele sunt cărămizi vii ce servesc la construcția formei, sufletul nostru este închis provizoriu într-o uitare temporară, dar nu absolută, căci el este deținătorul unui vast patrimoniu de experiențe. El este torturat de dorința nedefinită de a se întoarce la spiritualitatea superioară, în timp ce rătăceşte prin lumea cea opacă în dizarmonii bizare şi repetate.

Totuşi, în interiorul acestei „rețele" a simțurilor fiziologice, spiritului i se oferă oportunități glorioase de a lucra pentru depăşirea de sine.

Sub povara constrângerilor naturale ale planului fizic, el este obligat să se „biciuiască" interior, să-şi consolideze calitățile care îl sfințesc şi mai ales să-şi extindă şi să-şi amplifice influența, trasând drumul propriei sale înălțări.

Întemnițat fiind în acest castel corporal, simțurile îi sunt ca nişte fante înguste de lumină care îi permit să

facă observații limitate, pentru a-şi valorifica la maximum resursele de care dispune în spațiu şi timp.

În timpul existenței sale carnale, el găseşte multiple modalități de a exersa şi de a lupta pentru a dobândi şi a-şi fixa interior darurile care îi sunt necesare pentru a putea respira într-o bună zi pe niveluri superioare.

O nevoie interioară fundamentală îl face pe vierme să iasă din adâncurile pământului şi să se îndrepte către lumină.

Tot dintr-o nevoie vitală parcurge albina distanțe mari în căutarea florilor, pentru a asigura fabricarea mierii.

Tot astfel, dintr-o nevoie de sublimare, spiritul străbate tuneluri lungi şi întunecoase pe Pământ, pentru a-şi extinde propriile puteri.

Suferind din cauza limitărilor sale, el improvizează noi mijloace de a merge către lumină. Calea sa poartă astfel amprenta unei mai mari înțelegeri referitoare la cadrul în care el visează şi se mişcă.

Torturat de setea de infinit, el creşte cu durerea care îl corectează şi grație muncii care îl sfințeşte.

Facultățile senzoriale sunt palide raze de lumină care abia îi permit să întrezărească fabulosul regat al luminii.

Dar odată ce a învățat să folosească umbrele palatului corporal în care se găseşte întemnițat temporar, grație dezvoltării facultăților sale divine, meditând şi acționând în slujba binelui, el începe să țească puțin câte puțin aripile iubirii şi înțelepciunii cu ajutorul cărora, în zboruri sublime şi supreme, se va înălța mai târziu fericit către Eternitate.

Cap. 03 - Sanctuarul sublim

Odinioară, oamenii se minunau la vederea colosului din Rhodos, a grădinilor suspendate ale Babilonului, a Mormântului Mausoleului. În zilele noastre, aproape nimeni nu mai este impresionat de operele uimitoare ale ingineriei moderne, cum ar fi Domul din Milano, Turnul Eiffel sau zgârie-norii din New York.

Şi mai rari sunt aceia care îşi amintesc de minunile trupului uman, această operă uimitoare a înțelepciunii divine elaborată timp de milenii, acest templu în care sufletul sălăşluieşte temporar în ucenicia lui pe Pământ.

În ciuda marii noastre inteligențe, noi nu reuşim nici astăzi să explicăm miracolul creierului în toată armonioasa lui complexitate, cu miliardele lui de celule; sau aparatul electric al sistemului nervos, cu ganglionii lui ca nişte comutatori şi celulele sensibile pentru receptori, funcționând în circuit specializat cu neuronii senzitivi, motori şi intermediari, care ajută la gradarea impresiilor necesare progresului spiritului încarnat prin fluxul nervos, a cărui viteză aproximativă este 70 de metri pe secundă; sau cavitatea oculară, în care imaginile călătoresc de la retină până la cele mai îndepărtate colțuri ale creierului, pentru a se impregna apoi pe ecranele memoriei, ca un patrimoniu inalienabil al spiritului; sau aparatul auditiv, cu dispozitivele lui complicate pentru înregistrarea sunetelor şi pentru fixarea lor în adâncurile sufletului, care selecționează zgomotele şi cuvintele, definindu-le şi clasându-le în funcție de situație sau de concept; sau centrul vorbirii, sediul miraculos al gustului în papilele limbii, care deține mai mult de 2.000 de corpusculi gustativi; sau admirabilele revelații ale scheletului osos; fibrele musculare; aparatul digestiv, intestinele; motorul inimii;

uzina secrețiilor biliare; canalul care transportă sucul pancreatic; capriciosul sistem sanguin, cu milioanele sale de vieți microscopice şi cu arterele sale viguroase, care suportă presiuni atmosferice variate; laboratorul avansat al plămânilor; prețiosul sistem de filtrare al rinichilor; epiderma, cu secretele sale greu abordabile; sau venerabilele organe ale activității reproducătoare şi influența electromagnetică a glandelor asupra sistemului endocrin.

Corpul uman este cel mai sublim sanctuar care există pe Pământ şi una dintre cele mai mari minuni ale Operei Divine.

Din cap până în picioare, suntem manifestarea gloriei Supremului Idealizator, care, gradat, de-a lungul mileniilor, a făurit pentru spiritul în creştere domiciliul cărnii, în care se manifestă sufletul. Grație acestei minunate aglomerări structurate de vieți microscopice aproape incomensurabile, spiritul se dezvoltă şi se purifică, achitându-se de sarcinile zilnice şi de luptele naturale, pentru a putea fi capabil să solicite într-o bună zi misiuni înalte în cercurile superioare.

Binecuvântarea unui corp pe Pământ, chiar şi unul mutilat sau diform, este o preţioasă ocazie de perfecţionare spirituală; este cel mai mare dar pe care planeta noastră ni-l poate oferi.

Până în prezent, la modul general, omul nu a ştiut să colaboreze la păstrarea şi sublimarea reşedinţei sale fizice. În tinereţe, el îşi risipeşte posibilităţile în mod nechibzuit şi îşi face singur rău sau îmbătrâneşte prematur. El cedează rebeliunii, distrugându-se din interior către exterior, împins de atacuri mentale de revoltă nejustificată şi de disperare inutilă.

Într-o bună zi, totuşi, fiinţa va recunoaşte măreţia templului viu în care sălăşluieşte pe Pământ. El va implora atunci să se poată întoarce în corp, ca un lucrător avid de transformare interioară, care are nevoie de un instrument adecvat pentru a-şi câştiga salariul binecuvântat al progresului moral, pentru a realiza ascensiunea mult râvnită către sferele divine.

Cap. 04 - Pe calea evoluţiei

Câte mii de ani i-au trebuit naturii pentru a forma maşinăria fizică grație căreia spiritul uman se exprimă pe Pământ?

Corpul este pentru om un veritabil sanctuar al manifestării, capodoperă a muncii selective a tuturor regnurilor care alcătuiesc viața planetară.

Cât timp i-a trebuit înțelepciunii celeste pentru a structura „organismul" sufletului?

De la senzație la iritabilitate, de la iritabilitate la instinct, de la instinct la inteligență şi de la inteligență la discernământ, secole după secole s-au scurs neîntrerupt.

Evoluția este fructul timpului infinit.

Moartea formei somatice nu modifică imediat Spiritul care a beneficiat de colaborarea ei.

Leagănul şi mormântul nu sunt decât limitele dintre o condiție şi alta. Astfel, pentru conştiințele primare, dezîncarnarea este asemenea intrării într-o perioadă de hibernare. Fără aripi, păsările nu-şi pot lua zborul către cer. Ele aşteaptă ora unei noi întoarceri la cuibul carnal pentru a găsi modalități de a face zboruri mai înalte. Crisalidele spirituale se imobilizează în forma lor exterioară, dar în adâncul ființei lor păstrează stocate imaginile tuturor experiențelor lor şi le retrăiesc prin intermediul unor coşmaruri şi al unor vise care le impregnează mintea cu nevoi educaționale sau reparatoare, care la momentul potrivit vor trebui să apară în scenariul lumii fizice.

Pentru asemenea inteligențe, moartea este ca o oprire obligatorie, care durează un timp. Ele se găsesc în fața unor trepte mai înalte ale scării evolutive, pe care nu sunt capabile încă să le urce. Fără instrumentele de

exteriorizare pe care au sarcina să le dezvolte şi să le consolideze, atunci când se dezîncarnează, aceste spirite suferă de alterări considerabile ale memoriei. Ele întârzie aproape întotdeauna asupra evenimentelor pe care le-au trăit şi pierd oarecum, temporar, noţiunea timpului. În acest fel, ele se cristalizează în pasiunile şi realizările personale ale trecutului, pentru a renaşte apoi în arena luptei materiale cu toate caracteristicile tabloului moral propriu fiinţei lor. Astfel ele îşi vor putea corecta greşelile şi imperfecţiunile, cultivând gradat calităţile sublime care le vor înălţa către sferele superioare.

Astfel, spiritele rătăcite reapar în sânul vieţii fizice, reproducând în patrimoniul lor congenital deficienţele acumulate ca rezultat al încălcărilor legii.

Pentru că a dezechilibrat cursul binelui, răufăcătorul va păstra în el remuşcări puternice, care îi vor impune întârzieri lamentabile pe calea înaintării spirituale. Această perturbare va face ca în sufletul său să fie conţinut un mare număr de imagini care se vor lupta mental între ele, împiedicându-l pentru un timp indefinit să aibă acces Ia elementele renovatoare în planul eului său.

Odată purificat la nivelul sentimentelor, el va renaşte în lumea formelor cu slăbiciunile dobândite în timpul lungii sale convieţuiri cu disperarea, căinţa sau deziluzia, pentru a-şi reajusta corpul perispiritual, graţie unor laborioase eforturi regeneratoare în sfera carnală.

Marile handicapuri din naştere şi bolile inexplicabile sunt rezultatele tranzitorii ale prejudiciilor pe care le aducem în mod individual curentului armonios al evoluţiei.

Din atom în atom, corpurile astronomice ale lumilor se organizează şi din experienţă infimă în experienţă infimă, infinit repetată, puterea spiritului nostru se

extinde. Manifestările sufletului nostru se sublimează de-a lungul nenumăratelor ere, pentru ca noi să putem creşte în cunoaştere şi să ne perfecționăm în virtute. Ele structurează cu răbdare, în spațiu şi timp, vehiculul glorios cu ajutorul căruia ne vom înălța într-o bună zi către imperiile strălucitoare ale frumuseții eterne.

Cap. 05 - În sânul materiei

De îndată ce depăşeşte stadiul trivialităților care îi marchează periplul în lumea cărnii, spiritul îşi recunoaşte condiția de prizonier în sfera materiei. Este vorba, de fapt, de un ansamblu de vieți inferioare ce poate fi examinat cu ajutorul capacității noastre de discernământ.

În multiplele sale stări, materia este o forță coagulată pe frecvențe dinamice extinse, conținând entitățile mentale de diferite tipuri, în cursul lungului lor parcurs evolutiv.

Corpurile solide, lichide, gazoase, fluidele dense şi cele strălucitoare, energiile subtile, radiațiile de diferite tipuri şi puterile oculte țes pânza în care conştiința noastră se dezvoltă până ce atinge glorioasa nemurire.

Omul este un geniu divin în curs de perfecționare, sau un viitor înger în marele imperiu al existențelor microscopice, fiind în acelaşi timp sclavul natural al legilor superioare şi stăpânul legitim al puterilor inferioare.

În jurul lui, totul este în mişcare, transformare şi reînnoire. În sânul multiform al naturii, în care el se agită, totul se modifică în vârtejul de energii care favorizează experiența şi ascensiunea.

Chiar dacă ordinea domină în elementele infra-infinitezimale, totul se desface şi se reface constant, oferindu-i Spiritului faze importante de materializare şi dematerializare în cadrul legilor sistematice care funcționează în condiții echivalente pentru toți.

Dar deasupra elementelor chimice analizate, între hidrogen şi uraniu, care se găsesc regrupate pe planetă în combinații infinite, se găsesc liniile de forță ale lumii subatomice produse de potențialele electrice şi

magnetice care prezidează toate fenomenele vieții. În spatele acestor linii pozitive, neutre sau negative care constituie materia - o veritabilă aglomerare de sisteme solare microscopice şi de nebuloase infinitezimale - sălăşluieşte gândirea, care creează totul, reînnoieşte şi distruge pentru a reface.

Energia mentală este fermentul viu care improvizează, modifică, comprimă, destinde, asimilează, dezasimilează, integrează, spulberă sau recompune materia în toate dimensiunile.

Prin urmare, suntem ceea ce hotărâm să fim, posedăm ceea ce dorim să posedăm, suntem acolo unde preferăm să fim şi obținem victoria, înfrângerea sau stagnarea, după cum ne imaginăm.

Istoria Creației în *Cartea lui Moise,* care îl idealizează pe Domnul în fața abisului şi a Cosmosului, simbolizează forța spiritului.

„Să fie Lumină! - a hotărât Voința Divină - şi a fost lumină peste tenebre."

La rândul nostru, noi proclamăm în fiecare zi, prin intermediul ideilor, atitudinilor, cuvintelor şi faptelor noastre: „Să se facă destinul!" Şi viața ne dă tot ceea ce îi cerem.

Evenimentele ascultă de intențiile noastre şi de provocările noastre, manifestate sau ocultate.

Găsim ceea ce merităm, pentru că merităm ceea ce căutăm.

Oriunde ar fi, existența va fi invariabil aşa cum o gândim.

Cap. 06 – Perispiritul

După moarte, din ce va fi alcătuită țesătura subtilă a hainei spirituale a omului, odată ce se va regăsi fără corpul lui fizic?

A urmări să transmitem informații referitoare la aceste aspecte este la fel de greu cu a explica unei omizi ce va deveni după ce va învinge inerția crisalidei.

Lipită de sol sau de frunziş, târându-se greoi, insecta nici măcar nu bănuieşte că poartă în ea germenii propriilor aripi.

Perispiritul este şi el un corp organizat. Acest tipar fundamental al existenței umane subzistă şi dincolo de mormânt, conform greutății lui specifice.

Format din substanțe chimice care transcend seria de elemente chimice cunoscute până în prezent de ştiința pământeană, el este constituit din materie rarefiată, care se modifică în funcție de starea vibratorie a structurii interne.

Înzestrat cu o mare putere plastică, acest organism delicat se modifică la comanda minții. Totuşi, trebuie să subliniem faptul că această putere nu există decât acolo unde prevalează vivacitatea şi competența, care nu îi sunt conferite omului decât prin experiență.

La spiritele primitive, ignorante şi leneşe, acest înveliş se caracterizează printr-o mare vâscozitate, fiind o veritabilă continuare a corpului fizic încă animalizat sau bolnăvicios.

Progresul mental este cel care îi oferă „echipamentului” spiritului posibilitatea de a se transforma, la orice nivel de evoluție.

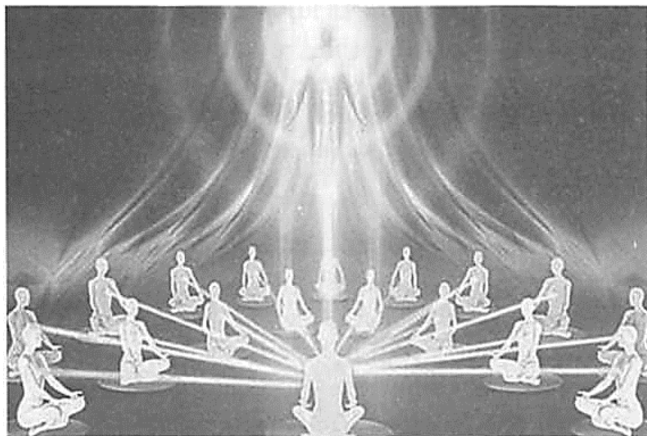
Trebuie să reținem totuşi că nu ne referim aici la perfecționarea interioară.

Creşterea intelectuală, cu marea ei capacitate de acțiune, poate fi rodul unei inteligențe perverse.

Acesta este motivul pentru care găsim mulțimi compacte de entități eliberate de legăturile fiziologice, care operează în zonele de perturbare şi de cruzime, dar care dețin modalități surprinzătoare de a modifica aspectele în cadrul cărora se manifestă.

Ele nu sunt încă în măsură să se supună imediat unei asceze, dar dispun de anumite elemente care le permit să domine mediul în care îşi găsesc echilibrul.

Ele nu au dobândit încă verticalitatea iubirii care se înalță către sanctuarele divine pentru înfăptuirea sublimării interioare. Totuşi, ele sunt deja inițiate în orizontalitatea ştiinței, care le permite să-i influențeze pe cei care, într-un anumit fel, încă împărtăşesc condiția lor spirituală.

„Îngerii căzuți” nu sunt altceva decât nişte mari genii intelectuale înzestrate cu o capacitate limitată de a simți.

Sclavi ai pasiunilor lor, ei au facultatea de a-şi modifica înfățişarea, fascinându-i şi vampirizându-i pe cei din regnurile inferioare ale naturii.

Totuşi, nimic nu scapă de transformare şi totul se aranjează în Univers spre folosul vieții în general.

Ignoranța adormită iese din somnul său şi este ghidată de ignoranța trezită.

Bunătatea născândă este stimulată de bunătatea superioară.

Perispiritul, la fel ca şi forma somatică, ascultă de legile gravitației în planul cu care se află în rezonanță.

Impulsurile, emoțiile, pasiunile şi virtuțile noastre se găsesc fidel prezente în el. Prin urmare, vom zăbovi timp de secole prin sferele luptei carnale sau în regiunile sale limitrofe, pentru a ne purifica şi înfrumuseța, pregătindu- ne astfel, în conformitate cu învățătura lui Iisus, veşmântul nupțial la banchetul Grației Divine.

Cap. 07 - În progres

În procesul de perfecționare a corpului spiritual, în afara anumitor suflete cu un caracter primitiv care zac într-o stare letargică mult timp după moartea fizică, observăm prezența unor spirite evoluate din punct de vedere intelectual, dar care sunt scufundate în vibrațiile dense provenite din compromisuri obscure.

Ele nu rămân inerte, cufundate într-un somn larvar, ci se agită în divagațiile nebuniei. Creează imagini vii, care se mişcă în apropierea lor pe o perioadă nedeterminată, care variază în funcție de forța de impulsionare a pasiunilor lor. Poartă în ele dramele intense create chiar de ele.

Încarnată pe Pământ, inteligența trăieşte între provocările sferei carnale şi sugestiile tăcute ale spiritului. Cu cât creatura este mai intelectualizată, cu atât mai adânc respiră în planul ideilor, influențând şi fiind la rândul ei influențată.

În general, totuşi, omul îşi dezechilibrează propriile sentimente. La un grad mai mult sau mai puțin elevat, el tinde să se îndepărteze de legile care l-ar putea ghida. El străbate drumurile vieții omeneşti dobândind puțin şi pierzând aproape întotdeauna mult din punct de vedere interior. El cade pradă gândurilor neliniştitoare şi obscure pe care le produce pentru a-şi alimenta nevoile mentale.

Într-un asemenea context, dezîncarnarea nu îl modifică din punct de vedere intim.

Prizonier al cercului vibratoriu al propriilor sale creații, sufletul suferă de inhibiții fireşti la vederea peisajului vieții glorioase. Încarcerat între zidurile stranii ale concepțiilor obscure şi strâmte în care se agită, el nu este încă în măsură să rezoneze cu spectacolele uluitoare ale imensității.

La fel cum lampa străluceşte datorită radiației sale, răspândind o lumină care este în acelaşi timp şi o materie subtilă, sufletul rămâne scufundat în creațiile sale. El rămâne ataşat de peisajul în care prevalează forțele şi dorințele cu care se află în rezonanță, pentru că gândul este în acelaşi timp şi o substanță rarefiată, o materie ale cărei expresii sunt încă inabordabile investigației pământene.

Întrucât se pot alimenta un timp nedefinit cu emanațiile propriilor lor dorințe, anumite entități stagnează timp de ani întregi în expresiile emoționale în care se complac. Ele îşi întârzie astfel mersul evolutiv. Într-o bună zi ele se reîncarnează, pentru a se dedica recapitulării experiențelor în care au eşuat. Ele îşi reiau atunci munca de purificare interioară, pentru a se eleva.

Astfel, ne confruntăm cu dureroase fenomene congenitale. Sinucigaşii se întorc la lupta fizică, unde suportă boli ingrate. Criminalii renasc cu mutilări şi deficiențe deplorabile. Alcoolicii se întorc pe Pământ în compania unor părinți care au afinități cu ei, în timp ce marii delincvenți îşi reîncep călătoria de perfecționare morală confruntându-se cu încercări teribile, cum ar fi boli inexplicabile şi probleme greu de rezolvat.

În această pepinieră vastă şi binecuvântată a sufletelor, care este lumea, puțin câte puțin, secol după secol şi mileniu după mileniu, prin diferite corpuri şi diferite condiții în domeniul formelor, spiritul nostru construieşte lent, pentru folosul lui personal, vehiculul purificat şi divin pe care Domnul i-l rezervă pentru deplina nemurire victorioasă.

Cap. 08 – Pământul

Pământul este un enorm generator, un gigantic aparat cosmic pe care ne desfăşurăm, sub cerul liber, călătoria noastră evolutivă.

Putem compara clasele sociale care locuiesc în acest imens tren care se învârteşte în jurul propriei axe şi în jurul Soarelui, cu nişte mari vagoane de diverse categorii.

Din când în când, schimbăm locul cu vecinii şi însoțitorii noştri.

Cel care călătorea în vagonul de lux revine pe Pământ pentru a redescoperi umilința şi condiția inferioară.

Cât despre cel care trăia modest, el se bucură acum de o condiție demnă de invidiat, modificându-şi astfel cursul experiențelor.

Fenomenul reîncarnării ar putea fi, aşadar, simbolizat în felul următor: din corp în corp, la fel cum ar schimba diverse haine, Spiritul călătoreşte din existență în existență pentru a găsi comorile iubirii şi înțelepciunii, care vor fi o garanție divină în eternitate.

Filosofic vorbind, putem considera de asemenea această planetă ca fiind şcoala noastră multimilenară.

Numeroşi sunt aceia care ocupă un loc în ea, dar se instalează şi se complac într-o stare de lene, pe care timpul îi va face să o plătească foarte scump, separându-i în cele din urmă de pasagerii şi de ființele care le sunt dragi, ori surghiunindu-i într-o stare de paralizie sau de împietrire, cufundați în mari prăpăstii întunecate.

În acest timp, alții își pun întrebări zi și noapte... și cu o insistență vicioasă, pierd noțiunea valorii timpului.

Să ne imaginăm un colegiu la care s-ar prezenta niște elevi care, deși începători în ale cunoașterii, ar cere recompense și omagii înainte de a începe măcar să studieze primele lecții.

Copilul neexperimentat nu poate cere lămuriri cu privire la conducerea școlii în care își urmează primele cursuri.

Tot astfel, în fața măreției infinite a vieții care ne înconjoară, noi nu suntem decât niște copii în ceea ce privește cunoașterea superioară.

Ne împiedicăm, bâjbâim și facem experiențe pentru a asimila și pentru a aduna bogățiile Spiritului.

Astfel, noi nu avem decât un singur drept: cel de a munci și servi, ascultând instrucțiunile edificatoare pe care înțelepciunea desăvârșită ni le oferă, prin împrejurările variate în care se desfășoară viața noastră.

Nimeni să nu-și facă iluzii, crezând că poate înșela Natura!

Munca este o lege divină.

În cea mai mare parte a timpului, a căuta la nesfârşit înseamnă a-ți ascunde lenea intelectuală.

Însă viața îşi păstrează cu străşnicie secretele... Ea nu răspunde cu certitudine decât celor care bat la poarta sa făcând efortul neîncetat de a munci şi care doresc să-şi împodobească fruntea cu prestigioasa coroană a apostolatului în serviciul semenilor lor.

Cap. 09 - Marea scoală

În cadrul activităților planului fizic, Pământul, ale cărui porți sunt deschise către gloria învățării, este cu adevărat o universitate sublimă, în care aproximativ două miliarde de elevi de rase şi naționalități diferite urmează cursuri multiple, la numeroase discipline.

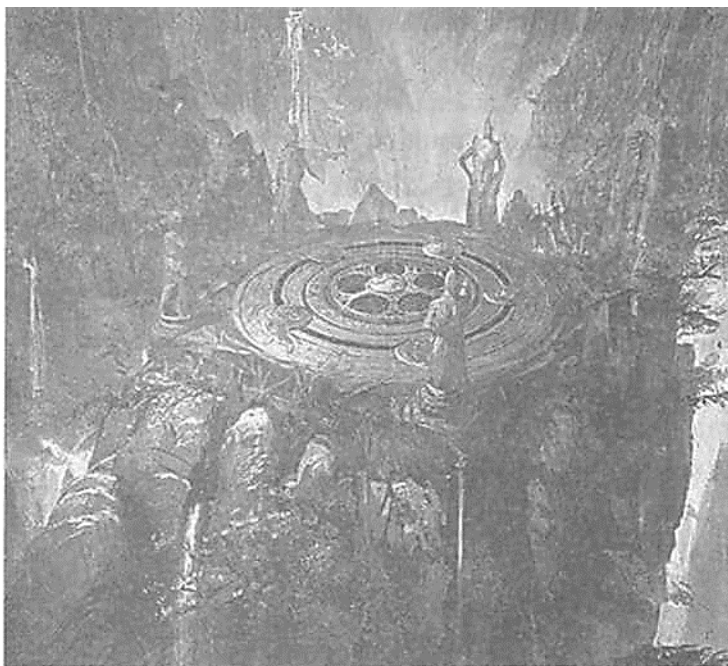
Fără a mai vorbi de miliardele de inteligențe subumane care beneficiază de multiplele servicii ale progresului planetar, există mai mult de 20 de miliarde de suflete conştiente dezîncarnate care se mişcă în jurul domiciliului terestru, zăbovind o vreme aici, pe alte niveluri de evoluție.

Pentru majoritatea acestor creaturi, care au nevoie de o experiență mai vastă, reîncarnarea nu este doar un imperativ natural, ci şi o recompensă, căci ea reprezintă o nouă ocazie de a învăța.

Aşadar, sub supravegherea luminată a inteligențelor divine, atât în trecut, cât şi în prezent, fiecare popor a fost şi este o fază pregătitoare a umanității pentru timpurile viitoare.

Ieri, învățam ştiința în Egipt, spiritualitatea în India, comerțul în Fenicia, revelația la Ierusalim, dreptul la Roma şi filosofia în Grecia. Astăzi educăm în Anglia, învățăm arta în Italia, răbdarea în China, tehnicile industriale în Germania, respectarea libertății în Elveția şi transformarea spirituală în America.

Fiecare națiune trebuie să îndeplinească o sarcină specifică, care este o sursă de perfecționare. Chiar şi atunci când blocurile etnice dezlănțuite se dedau la războaie, o fac pentru că se află în căutarea unor noi valori pentru propria lor creştere.

În jurul planetei vedem cele mai primitive comunităţi aspirând la mari achiziţii culturale.

Dacă este adevărat că civilizaţia rafinată de astăzi face înconjurul Pământului în câteva ore şi se distinge prin ascuţimea inteligenţei sale, nu este mai puţin adevărat că milioane de fraţi ai noştri sunt încă extrem de departe de lumea morală. Ei diferă foarte puţin de animale, care nu au reuşit să-şi stabilească nici cea mai mică noţiune de responsabilitate.

Piticii goi din Abisinia, care emit ţipete stranii în loc de limbaj, seamănă mai mult cu nişte maimuţe.

Ce să mai spunem despre fraţii noştri negri din Kytches, care îşi petrec zilele întinşi la pământ, pândind şobolanii pentru a-şi potoli foamea!

La majoritatea africanilor orientali nu există relaţii morale între părinţi şi copii.

Cei din tribul Latukas din Africa nu au nici cel mai mic sentiment de compasiune sau cea mai elementară noţiune despre datorie.

Cei din urmă locuitori primitivi din Filipine rătăcesc prin munți ca nişte animale sălbatice.

Şi nu departe de noi, cei din tribul Botocudos, care se ocupă cu vânătoarea şi pescuitul, constituie exemple teribile de brutalitate şi ferocitate.

Pe imensa şcoală care este Pământul există sarcini numeroase şi urgente pentru toți cei care învață că viața este în mod constant în mişcare, în progres şi în ascensiune.

În credința religioasă şi în administrația bunurilor publice, în artă şi în industrie, în educație şi în agricultură, individualitatea găseşte un câmp vast de acțiune, cu mijloace extinse pentru a se distinge.

Munca ne permite să urcăm scara divină care ne conduce către laurii eterni ai Spiritului.

Nimeni nu are nevoie să meargă să trăiască pe Jupiter sau pe Saturn pentru a participa la crearea noilor Ceruri, în plin peisaj cosmic, Pământul, locuința noastră şi atelierul nostru de lucru, aşteaptă să o transformăm într- un glorios paradis.

Cap. 10 - Religie

Ştiinţa multiplică posibilităţile simţurilor, iar filosofia sporeşte resursele raţiunii, dar religia este forţa care face să crească puterea sentimentelor.

De aceea, centrul vieţii se găseşte în inimă. Din acest focar pornesc curenţii imperceptibili ai dorinţei care se afirmă în gândire în „dinamul” cerebral, pentru a se materializa apoi în cuvinte, în hotărâri, în acţiuni şi în realizările zilnice.

În lupta obişnuită, unii dispreţuiesc activitatea religioasă, căci consideră că ea nu este decât un artificiu sacerdotal sau politic. Însă în predicarea credinţei sfinţitoare vom găsi regulile de conduită şi de perfecţiune de care avem nevoie pentru a creşte mental pe calea către cuceririle divine.

Sintetizând fructul civilizaţiilor, umanitatea este o construcţie religioasă.

De la strămoşii noştri vertebraţi şi nevertebraţi, trecem, de milenii, din reîncarnare în reîncarnare; în acest fel ni se dezvoltă inteligenţa, graţie experimentării neîncetate. Însă raţiunea nu este doar fructul uceniciei noastre de-a lungul secolelor, ci este şi discernământul, sau lumina spirituală, cu care, puţin câte puţin, ne perfecţionăm spiritul.

Religia este forţa care clădeşte umanitatea. Este uzina invizibilă a caracterului şi a sentimentului.

Milioane de fiinţe încarnate îşi menţin încă un puternic potenţial de animalitate. Pentru ele, forma este o nobilă locuinţă care le permite să asimileze valori educative. Ele au o inimă pentru a înregistra binele, şi totuşi mai păstrează în ele elanuri de cruzime. Instinctul panterei, otrava şarpelui, voracitatea lupului domnesc încă în psihicul a nenumărate fiinţe inteligente.

Singură religia reuşeşte să şteargă viciile cele mai secrete ale fiinţei. Acţionând în mod decisiv asupra centrilor profunzi ai elaborării gândirii, ea modifică gradat caracteristicile sufletului, elevând frecvenţa vibratorie a fiinţei. Aceasta îi îmbunătăţeşte gradat relaţiile cu lumea şi cu semenii săi.

Născută în fiorosul leagăn al fricii, credinţa şi-a început apostolatul învăţând triburile primitive că puterea divină ţine în mână frâiele justiţiei supreme. Ea le inspiră respectul faţă de viaţă şi îmbunătăţeşte comunicarea între suflete. Din această credinţă provin originile fraternităţii sincer resimţite. În Antichitate, expresiile inferioare ale religiei au stimulat adesea persecuţia şi moartea prin dureroase sacrificii şi deplorabile flagelări. Chiar dacă şi în zilele noastre, luptele separatiste şi neînţelegerea scindează credinţele, incitând fiinţele la dezbinare şi stabilind graniţe dogmatice distincte, religia rămâne totuşi şcoala suverană a formării morale a populaţiei. Ea înzestrează spiritul cu forţă şi lumină pentru ca el să poată realiza călătoria îndumnezeirii.

Ştiinţa va crea condiţiile de asistenţă indispensabile omului şi îl va îmbogăţi cu efigiile culturii superioare. Filosofia îl va susţine, graţie preţioaselor interpretări ale fenomenelor, prin care se manifestă înţelepciunea eternă, dar numai credinţa, cu stările ei de perfecţiune interioară ne poate pregăti spiritul nepieritor către ascensiunea universală.

Cap. 11 - Credinţa religioasă

Dintotdeauna omul a visat la patria sa celestă.

Ideile despre rai şi iad sunt înrădăcinate în gândirea tuturor popoarelor. Indienii din America cred în paradisul vânătorii abundente şi în dansuri perpetue cu rezerve inepuizabile de tutun.

Cât despre eschimoşi, ei concep Edenul sub forma unor peşteri acoperite cu decoraţiuni.

Triburile Maori, care consideră războiul o stare naturală de fericire, aspiră la un Cer în care se poartă veşnic lupte între gladiatori.

La hinduşi, noţiunile de responsabilitate şi dreptate sunt foarte puternic asociate conceptului de supravieţuire a sufletului. Din timpuri foarte îndepărtate, ei cred că cei dezîncarnaţi sunt duşi în faţa judecătorului morţilor. Cei buni merg în Paradis pentru a se bucura de corurile celeste, iar cei răi coboară în prăpastia imperiului lui Varuna, zeul apelor, unde sunt aruncaţi în temniţe infernale, legaţi unii de alţii cu şerpi vii. Însă, întrucât concepţia lor exprimă o parte de adevăr, ei admit dintotdeauna că atât din palatul celest, cât şi din abisul chinuitor, sufletele revin în sfera carnală pentru a progresa în ştiinţa perfecţiunii.

La rândul lor, asirienii şi caldeenii presupuneau că cei defuncţi trăiesc într-o stare de somnolenţă în regiunile subterane, în tărâmul tenebrelor.

În Grecia, noţiunile de justiţie postumă au atins un nivel mai elevat începând cu Misterele lui Orfeu. În Hadesul terifiant al lui Homer, spiritele sunt judecate de Minos, fiul lui Zeus.

Cât despre gali, aceştia acceptau doctrina transmigraţiei sufletelor şi erau depozitari ai unor revelaţii avansate despre spiritualitatea superioară.

Evreii credeau că cei dezîncarnaţi sălăşluiesc în *scheol,* pe care Iov îl descrie ca pe „un ţinut al mizeriei şi al tenebrelor, în care sălăşluiesc teroarea şi moartea".

Odată cu Virgiliu, apar principii mai solide în ceea ce priveşte legea recompensei. La intrarea în strâmtoarea lui Orcus, divinităţi infernale reprezintă pedepsele, cum ar fi războiul, doliul, bolile, bătrâneţea, frica, foamea, monştrii, centaurii şi harpiile, furiile şi hidra din Lerna, care simbolizează teribilele suplicii mentale ale sufletelor căzute pradă iluziilor în timpul vieţii fizice, în mijlocul acestor zei ai abisului se înalţă bătrânul ulm. Visele se agaţă de ramurile lui şi acolo începe calea care conduce la întunecatul şi mocirlosul Acheron, cu mari vârtejuri de apă clocotită.

Inspiraţi de un ideal de dreptate şi fericire aflat dincolo de mormânt, egiptenii îşi petreceau existenţa consacrându-se studiului morţii.

Mai recent, Mahomed a stabilit noi linii directoare pentru viaţa spirituală, descriind Paradisul ca având şapte etaje, iar Infernul ca având şapte subdiviziuni. Fericiţii aleşi respiră în încântătoarele grădini în care curg râuri de apă cristalină, de lapte şi miere, în timp ce condamnaţii trăiesc în regiuni de supliciu, unde suflă un vânt crud, care înteţeşte focuri stranii, care consumă totul în calea lor.

Dante, clarvăzătorul florentin, prezintă tablouri expresive ale Infernului, ale Purgatoriului şi ale Paradisului.

Realităţile nemuririi însoţesc sufletul omenesc a cărui viaţă nu este circumscrisă de îngustele activităţi de pe Pământ.

Corpul este un cămin temporar, în care sufletul nostru se află în ucenicie. De aceea, atunci când este lovită de deziluzii şi oboseală, atunci când este cuprinsă

de angoasă, ființa umană își amintește instinctiv de ceva intangibil, care îi vine în minte ca fiind paradisul pierdut.

Simțindu-se tulburat pe Pământ, el cere *lumii de dincolo* un mesaj de îmbărbătare și de armonie. Un asemenea moment este deci profund semnificativ pentru destinul ființei, căci dacă inima care cere este plină de bunăvoință, răspunsul vieții superioare nu se lasă așteptat. Un nou drum se deschide sufletului său oprimat și obosit, care se întoarce către *lumea de dincolo* plin de iubire, de suferință și de speranță.

Cap. 12 - Serviciul religios

De când îl adoră omul pe Dumnezeu pe Pământ? Originea credinței se pierde în negura eternității insondabile.

Primul impuls care împinge planta şi viermele să caute lumina se înrudeşte cu aspirația religioasă a vieții, care inspiră sufletul omenesc să-şi caute Creatorul.

Dacă studiem şcolile religioase ale celor mai vechi popoare, descoperim că în Egipt apare pentru prima dată ideea centrală a nemuririi, împreună cu anumite concepții avansate referitoare la măreția divină; ele erau însă închise în templele preoților sau în palatele faraonilor şi nu aveau contact cu spiritul popular, care era foarte adesea abandonat în ghearele superstiției.

India, la rândul ei, ne permite să identificăm cultul înțelepciunii. Învățători eminenți îi învață aici pe oameni că bunătatea trebuie să stea la baza relațiilor cu semenii lor, că viciile şi virtuțile lor sunt forțe care îi vor urma dincolo de mormânt; ei propovăduiesc lecțiile binecuvântate ale perfecționării morale şi ale înțelegerii umane. Însă spiritul de castă a sufocat sanctuarele, împiedicând dezvoltarea necesară a binefacerilor spirituale în sânul populației.

În Persia, zoroastrismul reprezintă consacrarea îndatoririlor noastre în slujba binelui; însă comunitățile binecuvântate cu învățăturile sale respectabile s-au dedat la războaie de cucerire şi distrugere.

La evrei, simțim suflul revelației Dumnezeului Unic stabilind domnia dreptății pe Pământ, dar în ciuda gloriei sublime care încununează fruntea lui Moise şi a profeților care i-au urmat, orgoliul etnic este o plagă care trăieşte în inima poporului ales.

În China, putem observa exaltarea simplității prin lecțiile care se propagă în toate straturile sociale, subliniind echilibrul şi solidaritatea. Totuşi, marele popor chinez nu reuşeşte să depăşească perturbările scindării şi ale captivității.

În Grecia, găsim cultul frumuseții. Misterele lui Orfeu trasează frumoase idealuri şi construiesc minunate sanctuare. Totuşi, perfecțiunea artei şi a culturii nu reuşeşte să creeze în spiritul elen noțiunea de iubire universală. Generali şi filosofi îşi folosesc inteligența pentru a domina şi, într-un anumit fel, se sustrag tentațiilor belicoase ațâțând focurile abominabile ale discordiei şi distrugerii.

La Roma, dreptul ne învață că patrimoniul şi libertatea celuilalt trebuie să fie respectate şi totuşi nicio altă civilizație nu a dat lumii atâtea genii ale flagelării şi ale morții.

Hermes este înțelepciunea.

Buddha este renunțarea.

Zoroastru este datoria.

Moise este justiția.

Confucius este armonia.

Orfeu este frumusețea.

Numa Pompilius este puterea.

Înainte de Hristos, în toate marile perioade de evoluție religioasă vedem deci apărând demonstrații incomplete de spiritualitate. Nu există reguli absolute de perfecțiune morală care să indice oamenilor drumul regenerator şi sfințitor. Apar scindări între rase şi caste sub diferite forme de onorare şi umilire pentru bogați şi săraci, stăpâni şi sclavi, învingători şi învinşi.

Dar numai odată cu venirea lui Iisus apare în lume victorioasa încununare a credinței. Creştinismul ne oferă glorioasele semințe ale fraternității care vor domina secolele. Divinul Fondator al Veştii celei Bune intră în contact cu mulțimea, iar sanctuarul iluminat şi sublim al iubirii universale se deschide întregii umanități pentru ca aceasta să fie sfințită.

Cap. 13 - Mesajul creştin

Învățătura lui Iisus nu este exprimată într-o formă complicată.

Păstrând respectul datorat oricărei şcoli care predică revelația credinței în grupări inițiatice, remarcăm faptul că Domnul descinde din Ceruri pentru a deschide templul inimii omeneşti către sublimul iubirii şi al luminii, prin intermediul fraternității, al iubirii şi al cunoaşterii.

Pentru aceasta, Maestrul nu cere ca oamenii să devină dintr-o dată nişte eroi sau nişte sfinți. El nu le cere adepților săi să facă miracole sau să realizeze imposibilul.

Cuvântul Lui atinge viața obişnuită, sentimentele cele mai simple, lupta şi experiențele vieții de zi cu zi.

Spre deosebire de toți mentorii umanității care trăiau şi trăiesc între misterele religioase şi autoritățile politice, el a trăit printre masele de oameni din popor, invitând creaturile să construiască sanctuarul Domnului în propria lor inimă.

Iubeşte-L pe Dumnezeu, Tatăl nostru - ne învață El - cu tot sufletul tău, cu toată inima ta şi cu toată puterea ta.

Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți.

Iartă-i pe semenii tăi de atâtea ori cât este necesar.

Ajută fără a aştepta nici cea mai mică recompensă.

Roagă-te pentru cei care te prigonesc şi te calomniază.

Ajută-ți duşmanii.

Nu judeca, pentru ca să nu fii judecat.

Celui care îți cere haina de pe tine, lasă-i şi cămaşa.

Dacă te va sili cineva să mergi cu el o milă, mergi două.

Nu căuta primul loc între oameni, pentru ca vanitatea să nu-ți ispitească inima.

Cel care se smereşte pe sine va fi înălțat.

Celui care te loveşte peste obrazul drept, întinde-i şi obrazul stâng.

Binecuvântează-l pe cel care te blestemă.

Eliberează şi vei fi eliberat.

Dă şi vei primi.

Fii milostiv.

Fii bun cu cel care te urăşte.

Oricine îşi va pierde viața din dragoste pentru apostolatul mântuirii o va regăsi încă şi mai perfectă în gloria eternității.

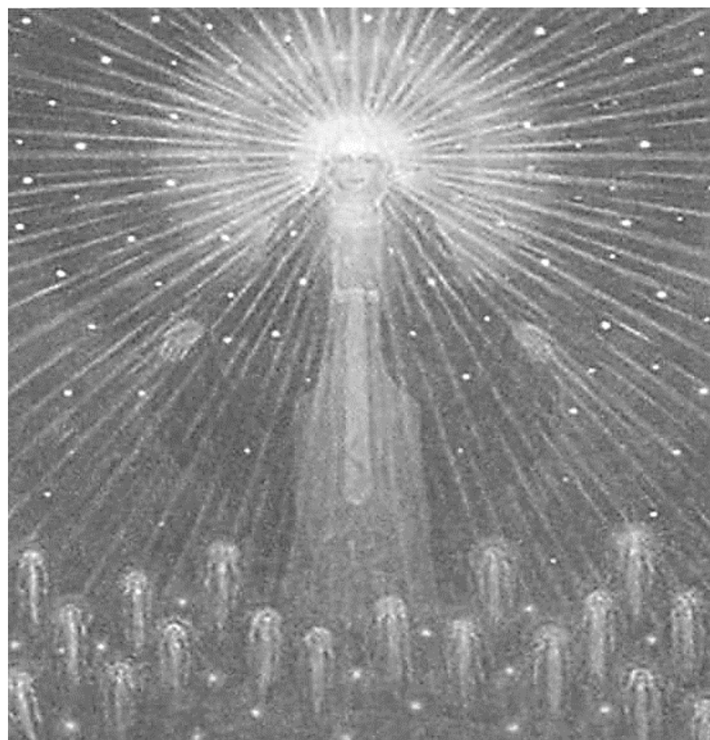
Fă-ți lumina să strălucească.

Fii curajos.

Lasă morții să-şi îngroape morții lor.

Dacă vrei să Mă găseşti în lumina învierii, leapădă-te de tine însuți, poartă-ți cu bucurie crucea îndatoririlor şi mergi pe urma Mea în calvarul de sudoare şi sacrificiu care precedă bucuriile zorilor divini!

Astfel, la aceste chemări, de 20 de secole, vocile care incită la răzbunare şi la lovituri se sting încet... Cuvântul lui Hristos, dincolo de edicte şi săbii, de decrete şi enciclice, urcă mereu şi rezonează din ce în ce mai tare în acustica lumii, pregătind oamenii şi viața pentru suveranitatea iubirii universale.

Cap. 14 - Evanghelie şi bucurie

Mare nedreptate comit cei care afirmă că au găsit în Evanghelie o religie a tristeţii şi amărăciunii.

Fără îndoială, cultul exterior promovat de sacerdoţi a impregnat adesea orizontul creştin cu nori sumbri, dar în esenţa sa, creştinismul este revelaţia bucuriei profunde a Cerului care străpunge întunericul Pământului.

Venirea Mântuitorului este precedată de vizita îngerilor.

Maria, radioasă, se întreţine cu un mesager divin, care o anunţă despre venirea Ambasadorului Celest.

Iisus se naşte în ieslea umilă, luminată de steaua care apare în mod neaşteptat.

Mesageri simpli sunt chemaţi de un emisar spiritual care se materializează brusc în faţa lor şi se declară purtător al „unor veşti de mare bucurie" pentru întregul popor, în acelaşi moment, voci cristaline intonează în Ceruri cântece care îl slăvesc pe Creator şi propovăduiesc pacea şi bunăvoinţa între oameni.

Fericirea şi speranţa încep să domnească...

Mai târziu, învăţătorul îşi începe apostolatul în timpul unei sărbători de nuntă, subliniind bucuriile vieţii de familie.

Percepând parcă limitele şi îngustimea oricărui templu din piatră ce ar fost ridicat pentru propovăduirea Cuvântului Său inspirator în faţa lumii, Domnul îşi începe predicile pe malul lacului, în plin sanctuar natural. Florile şi păsările, lumina şi parfumurile constituie cadrul învăţăturii Sale.

Mulţimi de oameni aud vocea Sa liniştitoare.

Bolnavi şi schilozi primesc o imensă mângâiere.

Săraci şi nefericiţi întrezăresc noi orizonturi în viitor.

Femei şi copii îl însoțesc cu bucurie.

Predica de pe Munte este imnul preafericiților care anihilează mâhnirea şi disperarea.

Pe oriunde trece divinul Prieten, El face să domnească o fericire contagioasă.

Pe câmp, El înmulțeşte pâinile destinate celor înfometați.

Tratamentul aplicat de învățător celor suferinzi, considerați inutili sau demni de dispreț, creează noi reguli de încredere în lume.

Apostolatul Veştii celei Bune se desfăşoară într-un climat de bucurie perfectă.

Orice creatură care percepe notele încurajatoare ale Evangheliei începe să vadă lumea şi viața dintr-o altă perspectivă.

El concepe Pământul ca pe şcoala binecuvântată a pregătirii spirituale, în care fiecare om are o sarcină sfințitoare de îndeplinit.

Orice bolnav care îşi regăseşte sănătatea este un vector de curaj pentru întreaga comunitate.

Orice suferind care îşi găseşte alinare este o sursă de înălțare morală pentru o mulțime imensă.

Maria Magdalena, care creşte în iubire, este frumusețea care renaşte etern, iar Lazăr, care se ridică din mormânt, reprezintă viața triumfătoare care se îndreaptă către nemurire.

Şi chiar din sudoarea însângerată a supliciului crucii, Domnul a făcut să curgă izvorul vieții victorioase asupra lumii întregi, grație luminii învierii care străluceşte asupra umanității pentru a-i susține progresul spiritual în eternitate.

Cap. 15 - Evanghelie şi individualitate

Hristos era urmat îndeaproape de mulțime şi totuşi El nu avea nimic dintr-un banal agitator.

În orice climat politic, atunci când şcolile religioase stau alături de sistemul de legi omenesc, împărțind cu el puterea, ele stabilesc reguli spirituale care dobândesc o anumită autoritate asupra maselor populare.

Totuşi, Iisus nu a transformat mintea colectivă într-un teren exploatabil.

Proclamând mulțimii Fericirile în timpul Predicii de pe Munte, El nu o incită la violență, pentru ca ea să se năpustească asupra bunurilor altora, ci înmulțeşte El însuşi pâinile care o hrănesc şi o întremează.

El nu îndeamnă poporul să facă revendicări.

El sfătuieşte oamenii să respecte bunurile conducătorilor politici prin formula înțeleaptă care recomandă „să i se dea Cezarului ce e al Cezarului".

Numeroşi experți în materie de creştinism pretind că au identificat în învățătorul Divin personalitatea unui revoluționar care îşi incită contemporanii la revoltă şi discordie. Însă în niciun moment al misiunii Sale pe Pământ nu găsim nici cea mai mică urmă de indisciplină sau de disperare în ceea ce priveşte ordinea stabilită.

El a ajutat mulțimea suferindă şi a consolat-o. Nu a arătat niciun interes în a elibera toate creaturile, a căror evoluție, până în prezent, necesită încă lupte acerbe şi încercări neîncetate, ci a căutat mai degrabă să ajute ființa umană să se elibereze.

Apostolului, El îi spune: „Vino şi urmează-Mă".

El a îndemnat-o pe femeia păcătoasă cu următoarele cuvinte: „Du-te şi nu mai păcătui!"

Paraliticului i s-a adresat cu bunătate astfel: „Ridică-te şi mergi".

Pe un ton convingător i-a spus femeii din Capernaum: „Credința ta te-a vindecat".

Peste tot, vedem că El caută să eleveze spiritul, că doreşte să edifice templul responsabilității în fiecare conştiință şi altarul servirii aproapelui în fiecare inimă.

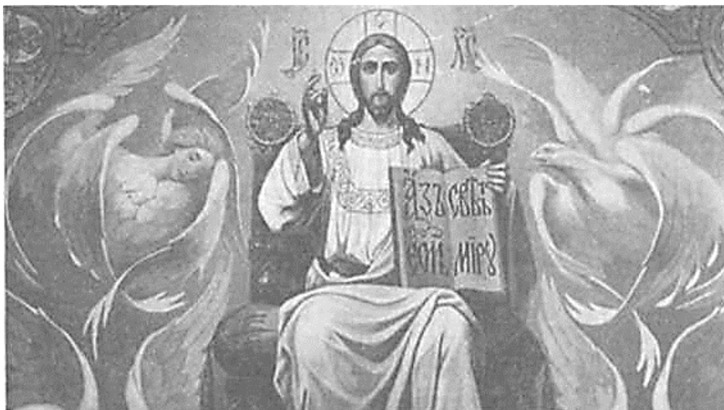
Dovedindu-şi grija pentru reînnoirea lumii individuale, El nu a rămas aşezat pe acel tron dominator de la înălțimea căruia generalii şi legiuitorii dau de obicei ordine... El a coborât în mijlocul poporului şi a intrat personal în contact cu bătrânii şi cu cei suferinzi, cu femeile şi copiii.

S-a întreținut îndelung cu ființele rătăcite şi evident nefericite.

A dat dovadă de bunătate fraternă față de Maria Magdalena, cea obsedată, şi a manifestat amabilitate față de Zaheu, bogatul.

Dar pentru că ştia că tirania şi durerea urmau să rămână încă mult timp pe Pământ ca nişte rele necesare pentru îndreptarea fiinţelor inteligente, Binefăcătorul celest a fost, înainte de toate, iniţiatorul transformării individuale, care este unica mişcare de eliberare a spiritului bazată pe efortul personal şi pe renunţarea la propriul „eu”.

Pentru aceasta, El a luptat, a iubit, a slujit şi a suferit pe cruce, confirmând, cu propriul Lui sacrificiu, doctrina Lui de revoluţie interioară, care afirmă: „Cel care doreşte să fie cel mai mare în împărăţia Cerurilor să fie mai întâi în lume servitorul tuturor”.

Cap. 16 - Evanghelie şi caritate

Înainte de venirea lui Iisus, conceptul de caritate era necunoscut.

Monumentele civilizațiilor străvechi nu menționează nicăieri această virtute.

Ruinele palatului lui Nabucodonosor, unde s-a etalat grandoarea babiloniană, nu vorbesc decât despre fast şi putere, pe care secolele le-au consumat.

Piramidele gloriosului Egipt nu evocă deloc compasiunea.

Celebrele hipogee din Persepolis nu atestă decât orgoliu etnic.

Cât despre Zidul Chinezesc, el traduce întreaga angoasă a dorinței de apărare.

În vechile sanctuare ale Indiei, Atotputernicul este venerat de milioane de credincioşi, fără îndoială sinceri, dar în mod deliberat îndepărtați de semenii lor născuți în condiția unor paria demni de dispreț.

Acropole din Atena, cu respectabilele lui coloane, omagiază inteligența.

Colosseumul lui Vespasian, din Roma, este un monument ridicat pentru triumful războinicilor, pentru manifestarea bucuriei populare.

Timp de multe milenii, omul a admis hegemonia celor mai puternici, pe care a consacrat-o prin intermediul artei şi culturii pe care era capabil să le creeze şi să le dezvolte.

Odată cu Iisus, peisajul social trece prin transformări radicale.

Învățătorul nu se limitează să predice binele. El intră în contact cu mulțimea şi îl materializează prin propriile Sale eforturi.

Vindecă bolnavii pe drumurile publice fără a face ceremonii. Susține mii de ființe, ajutându-le să-şi rezolve cele mai complicate probleme de natură morală, fără a folosi etichetele vreunui cult exterior.

Transmite discipolilor parabola Bunului Samaritean, care glorifică în veşnicie misiunea sublimă a carității.

Povestea este simplă şi expresivă.

Luca transmite mesajul celestului învățător, explicând că *„un om cobora de la Ierusalim către Ierihon, când a fost atacat de hoți, care l-au jefuit şi l-au snopit în bătaie, iar apoi l-au abandonat pe jumătate mort la marginea drumului. Întâmplarea a făcut ca pe acolo să treacă un preot, care, văzându-l de departe, l-a ocolit. După puțin timp, a apărut un levit, care atunci când l-a zărit, s-a îndepărtat rapid.*

Văzându-l în acea stare, un samaritean care călătorea prin acea regiune a fost cuprins de o milă adâncă. El s-a aplecat mai întâi asupra nefericitului pentru a-i obloji rănile, iar apoi l-a suit pe calul său şi l-a dus la un han pentru a fi îngrijit”.

Vedem în această povestire că Domnul nu îl priveşte pe cel aflat în nevoie decât ca pe „un om”. Nu ne spune care îi era rasa, culoarea, condiția socială sau opiniile.

În el, vede o umanitate suferindă lipsită de ajutorul ființelor care aprind lumina carității dincolo de toate prejudecățile de clasă sau de religie.

Începând din acest moment, o nouă mişcare de solidaritate umană apare pe Pământ.

Cu timpul, apostolii se împrăştie în diferite regiuni ale lumii pentru a propovădui că „este mai bine să dai decât să primeşti”.

În acest timp, cei care se află în avangarda binelui, inspirați de lecția Domnului, înlocuiesc văile mizeriei cu spitale confortabile. Ei combat viciile multimilenare cu

orfelinate şi creşe. Creează şcoli în care cultura este încredințată sclavilor. Fondează instituții de ajutor şi prevedere acolo unde societatea menținea cerşetoria pentru cei mai slabi. Ca un geniu creştin pe Pământ, caritatea nu încetează să crească de-a lungul secolelor prin bunătatea Sfântului Francisc din Assisi, prin devotamentul Sfântului Vincențiu de Paul sau prin fraternitatea însoțitorului anonim pe drumul public, revelând într-un mod sublim faptul prețios că Spiritul lui Hristos continuă să acționeze în noi şi prin noi.

Cap. 17 - Evanghelie şi muncă

Glorificarea muncii este un serviciu evanghelic.

Înainte ca învăţătorul să vină şi să-şi exercite influenţa Sa, Pământul era o vastă plantaţie populată cu stăpâni şi sclavi.

Servirea celorlalţi era considerată o dezonoare.

Dominate de principiul forţei, naţiunile semănau foarte mult cu triburile primitive.

Distincţia socială rezulta din vânătoare.

Tronurile se clădeau aproape întotdeauna pe bazele obscure ale jafului.

Cei şireţi şi cei puternici profitau cel mai adesea de binefacerile vieţii.

Orice catastrofă economică sfârşea obligatoriu în captivitate.

Munca era sinonimă cu dezonoarea.

În cea mai mare parte a timpului, spiritele cele mai nobile erau tratate ca veritabili subalterni, ele asudau şi gemeau purtând lectica de purpură a asupritorilor lor.

În toate oraşele mişunau sclavii de toate felurile. Numai lor le revenea datoria de a servi, ca şi cum aceasta ar fi fost o pedeapsă severă.

Roma imperială era plină de prizonieri capturaţi în Egipt şi Grecia, în Galia şi la Pontul Euxin. Numai în timpul revoltei lui Spartacus, în anul 71 înaintea erei creştine, au fost condamnaţi la moarte pe Via Appia 30.000 de sclavi, a căror singură greşeală fusese aceea de a fi aspirat la o muncă demnă, într-un climat de libertate constructivă.

Însă odată cu Iisus, o nouă eră începe pentru umanitate.

Misiunea Domnului este alcătuită înainte de toate din acţiune şi mişcare.

Învăţătorul se trezeşte la răsăritul Soarelui şi se dedică ajutorării semenilor Săi până noaptea târziu.

Ca medic, El nu încetează să-i ajute în mod eficient pe cei bolnavi.

Ca dascăl, El repetă neobosit lecţiile pe care le oferă oamenilor.

Ca judecător, El dă exemplu de imparţialitate şi toleranţă.

Ca binefăcător, El răspândeşte fără încetare binecuvântările iubirii infinite.

Înţelept, El pune ştiinţa binelui la dispoziţia tuturor.

Ca avocat, El apără interesele celor slabi şi umili.

Ca muncitor divin, El serveşte pe toată lumea fără a se plânge şi fără a cere cea mai mică recompensă.

Exemplul lui Hristos este sublim şi contagios.

După El, fiecare dintre însoţitorii Lui de apostolat îşi părăseşte confortul pentru a ajuta şi a predica în numele Său. Ei se duc în regiuni îndepărtate de locul lor de baştină, cutreierând orizonturi vaste pentru a se deschide către înţelegerea vieţii.

La Roma, dorinţa de ajutor reciproc între creştini ajunge la realizări inimaginabile în domeniul muncii.

Persoanele convertite la Evanghelie se dedică în întregime servirii aproapelui, având drept obiectiv susţinerea semenilor lor aflaţi în nevoie.

Ucenicii Veştii celei Bune se răspândesc în diferitele sectoare de activitate, în industrie, agricultură, arte şi ştiinţe, instruire şi comerţ, sănătate şi igienă, în căutarea unor modalităţi de a-şi ajuta tovarăşii de ideal căzuţi pradă servitudinii sau sărăciei, aflaţi în suferinţă sau în închisori. Unii postesc timp de două sau trei zile la rând pentru a economisi bani şi pentru a-i ajuta astfel pe cei din jurul lor, ghidaţi de un pastor.

De atunci, munca este considerată o binecuvântare.

Trecând de la demnitatea Sinedriului la munca grea a țesătorului de covoare, dorind să nu depindă de nimeni şi să-şi protejeze libertatea cuvântului şi acțiunii, Pavel din Tars rămâne simbolul creştinului care instruieşte şi realizează, demonstrând în acelaşi timp că lumina învățăturii trebuie să fie unită cu gloria exemplului.

Şi până în zilele noastre, tocmai prin faptul că onorează demnitatea muncii, care este regula sa fundamentală de acțiune, creştinismul rămâne forța eliberatoare a umanității de pe întregul Pământ.

Cap. 18 - Evanghelie şi sectarism

Aproape toate sanctuarele religioase care nu sunt unite în sfera dogmatică, conceptuală, se izolează într-un mod nepotrivit pentru a-şi disputa privilegii şi favoruri. Chiar şi în cercurile activităţii creştine, încă din primele secole ale constituirii sale, spiritul sectar a dominat grupurile de elită.

În numele lui Hristos, foarte adesea, tirania politică şi despotismul intelectual au organizat războaie, au aprins ruguri, au stimulat persecuţia şi au provocat moartea.

Pentru a-L reprezenta pe învăţătorul care nu avea nici măcar o piatră pe care să-şi sprijine capul îndurerat, împăratul Focas a întemeiat în anul 607 papalitatea, pentru a slăvi vanitatea romană. Crezând că acţionează ca apărători ai cauzei Sale, Godefroy de Bouillon şi Tancred din Siracuza au organizat, în 1096, o armată de 500.000 de oameni. Ei au fost instigatorii unor conflicte pentru a revendica anumite teritorii şi relicve care aminteau de trecerea divină a lui Iisus pe Pământ.

Crezând că respectă principiile Sale mântuitoare, în 1231, Gregorian al IX-lea a consolidat Tribunalul Inchiziţiei, a intensificat obscurantismul şi a intensificat flagelările criminale în domeniul credinţei religioase. Convinşi că îşi protejează doctrina, preoţii îi supuneau la suplicii şi îi condamnau la moarte pe curajoşii pionieri ai progresului planetar, cum ar fi Giordano Bruno şi Jean Huss.

Însă asemenea violenţe nu erau decât manifestări ale spiritului războinic şi ale angoaselor umane.

Hristos nu a predicat niciodată dogmatismul şi intransigenţa ca reguli de conduită.

El a afirmat că nu s-a născut pe Pământ pentru a distruge Legea antică, ci pentru a o împlini în mod fidel.

El nu s-a opus decât perversităţii intenţionate.

Nu a luptat deloc.

Nu a condamnat.

Nu a criticat.

A combătut răul ajutându-i victimele.

S-a dăruit lumii.

I-a învăţat pe oameni cu răbdare adevăratul drum al mântuirii.

Şi-a început misiunea Sa pilduitoare conversând cu doctorii legii de la Templu şi şi-a terminat apostolatul vorbind cu nişte tâlhari.

Nu a dispreţuit pe nimeni; chiar şi nefericiţii rătăciţi meritau călduroasa Lui atenţie.

A pregătit spiritele pescarilor pentru marile scopuri ale Evangheliei cu o admirabilă încredere şi cu o profundă bunătate, fără a pretinde de la ei nici cea mai mică garanţie de puritate etnică.

A ajutat femei nefericite cu seninătate şi fără ezitare, redându-le demnitatea feminină, în completă contradicţie cu prejudecăţile epocii Sale.

Nu a urmărit să obţină titluri, ci s-a aplecat atent asupra fiecărei inimi.

Nicodim, mare preot al Israelului, şi Bartimeu, orbul dispreţuit, au primit din partea Sa acelaşi sentiment de afecţiune.

Iisus nu a manifestat niciodată nici cel mai mic sentiment de intoleranţă în ceea ce priveşte propovăduirea Veştii celei Bune.

Sectarismul orgolios în sfera creştină este o simplă creaţie umană destinată să dispară în mod natural, căci nicio altă doctrină în afară de creştinism nu i-a adus

într-o măsură atât de mare lumii tulburate şi scindate, legăturile iubirii şi lumina adevăratei solidarităţi.

Cap. 19 - Evanghelie şi empatie

Din apostolatul lui Iisus reiese faptul că empatia stă la baza fericirii omeneşti.

Nu a existat niciun fel de violență în modul Său de a-şi cuceri aproapele.

Chiar şi în zilele noastre, numeroşi lideri ai clasei sacerdotale folosesc în numele Lui impunerea şi cruzimea. Însă învățătorul şi-a propovăduit întotdeauna învățăturile manifestând cel mai desăvârşit respect față de contemporanii Săi.

Noțiunea de justă înțelegere față de persoane şi situații nu i-a lipsit niciodată.

Divinul Semănător ştia că nu este suficient să planteze principiile bune, ci că era necesar mai ales să le semene în condiții favorabile, pentru ca ele să încolțească şi să crească.

Desigur, în interesul colectiv, Iisus nu neglijează energia benefică.

El reproşează comerțului neruşinat că înjoseşte Templul şi subliniază de asemenea greşelile din vremea Sa.

Totuşi, în fața ființelor dominate de rău, El se umple de o compasiune şi de o toleranță pe cât de profunde, pe atât de constructive.

El nu îi întreabă pe cei suferinzi de cauza nenorocirilor care s-au abătut asupra lor, pentru a nu-i tulbura cu reproşuri.

El îi ajută şi îi vindecă.

Comentariile pe care le adresează păcătoşilor şi rătăciților nu sunt decât nişe sfaturi blânde şi subtile.

Bolnavului vindecat pe malul lacului din Betsaida îi spune, fără nicio urmă de afectare: „Mergi şi de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău”.

Sărmanei femei lapidate în piața publică îi spune blând: „Du-te şi nu mai păcătui”.

El nu le prezice iadul victimelor întunericului. Plin de compasiune, El le ridică şi le luminează cu o lumină nouă.

Înțelege problemele şi luptele fiecăruia.

Atrage copiii către El cu tandrețe, redă încredere inimilor materne.

El ştie că Petru este fragil, dar nu disperă din această cauză şi îi acordă încredere.

Percepe sumbra dramă care se țese în mintea lui Iuda, şi cu toate acestea nu îl respinge.

Recunoaşte că majoritatea celor care beneficiază de ajutorul Lui nu sunt la înălțimea concesiilor pe care le solicită, şi totuşi nu le refuză sprijinul.

Prizonier, El lipeşte la loc urechea soldatului rănit de ucenicul Lui.

În fața lui Pilat şi a lui Antipa el nu cere măsuri care ar fi putut semăna discordia, nici chiar de dragul dreptății.

Departe de a se nelinişti de prezența răufăcătorilor care suferă pe cruce alături de El, se apleacă prietenos asupra lor şi caută să-i înțeleagă şi să-i încurajeze.

Mulțimii care se dezlănțuie în jurul Lui cu insulte şi umiliri, El îi trimite gânduri de pace şi de iertare.

Ulterior, după moartea Sa, El nu-şi neglijează însoțitorii care L-au părăsit. Se materializează în fața lor pentru a-i încuraja cu prezența şi dragostea Sa să lucreze în slujba regenerării umane şi să meargă până la capătul luptei lor.

În toate pasajele Evangheliei, percepem faptul că pentru inima omenească, Domnul este campionul bunăvoinței. El îi învață pe oameni să îndrepte răul şi să înfăptuiască binele. Sub divina Sa inspirație, de la ieslea

binecuvântată, un nou drum se deschide oamenilor către pace şi fericirea bazată pe ajutor reciproc, într-un spirit de slujire, de bunătate şi de fraternitate.

Cap. 20 - Evanghelie şi dinamism

De când au apărut premisele organizării religioase în lume, unii oameni consideră viaţa contemplativă absolută ca pe o introducere indispensabilă bucuriilor celeste.

Cristalizat într-o asemenea atitudine, credinciosul caută locuri izolate, ca şi cum solitudinea ar fi sinonimă cu sfinţenia.

Dar cum poate diamantul să strălucească în vitrina frumuseţii, dacă fuge de bijutierul care îi dă întreaga valoare?

Hristos nu ne spune că odihna neproductivă este o pregătire pentru Rai.

Învăţătorul nu a fugit de contactul cu viaţa obişnuită şi luptele ei.

În inima Lui, în cuvintele şi în mâinile Lui, Vestea cea Bună este profund dinamică.

El nu se mulţumeşte să fie solicitat pentru a alina suferinţele şi pentru a-i ajuta pe cei care sunt în necaz. Merge personal la întâlnirea cu cei nevoiaşi, fără a dovedi cea mai mică urmă de mândrie.

În plin câmp, El instruieşte sufletul poporului, dând de înţeles că orice loc este sfânt pentru manifestarea divină.

Nu adoptă o poziţie specială la primirea bolnavilor, pentru a-i impresiona.

În piaţa publică, El îi curăţă pe leproşi şi le redă vederea orbilor.

Pe malul lacului, printre pescari, îi ridică pe paralitici.

În mijlocul mulţimii, alungă entităţile întunericului şi le redă echilibrul celor obsedaţi şi posedaţi.

În versetul 35 din capitolul 9, Matei ne spune: „Iisus străbătea toate cetăţile şi satele, învăţând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăţiei şi vindecând toată boala şi toată neputinţa în popor”.

În niciun moment nu îl găsim inactiv.

Atunci când se duce pe munte sau în deşert, El nu spune că fuge, ci că-şi recapătă forţele pentru a se dedica şi mai intens activităţii Sale.

Desigur, pentru a reliefa meritele împărăţiei lui Dumnezeu, El nu se apucă să predice la drumul mare, ci afirmă în mod invariabil că este gata să slujească.

Grijuliu, El îi acordă ajutor soacrei lui Petru şi cu o blândă afecţiune se duce la Levi, vameşul, care oferă un ospăţ în cinstea Lui.

Nu pune condiţii pentru a-şi înfăptui misiunea de bunătate care îl reţine alături de fiinţele create.

El nu foloseşte termeni speciali pentru a se face înţeles de Maria Magdalena şi nici nu se închide în prejudecăţi religioase sau rasiale pentru a înceta să se mai ocupe de nefericiţii bolnavi.

Oriunde ar fi, fără a subestima valorile Cerului, El ajută şi luminează, susţine şi salvează.

Odată cu Evanghelia, cultul adevăratei fraternităţi este instituit printre oameni.

Puterea divină nu a rămas închisă în simbolurile templelor de piatră.

El se achită de toate îndatoririle.

Merge la întâlnirea cu cei care se află în nevoie şi în ignoranţă, în durere şi în mizerie.

Îi îmbrăţişează pe cei nefericiţi şi îi ridică pe cei căzuţi.

Tirania lui Baal nu mai este de actualitate şi nici favoritismul lui Jupiter. Dumnezeu Tatăl este Cel care, prin Iisus Hristos, iniţiază pe Pământ serviciul credinţei

transformatoare şi dinamice. Fiind extaz şi încredere, El este de asemenea înțelegere şi caritate, pentru ascensiunea spiritului uman către lumina universală.

Cap. 21 - Evanghelie şi educaţie

Odată ce învăţătorul a încredinţat lumii divinul mesaj al Veştii celei Bune, Pământul nu a mai fost lipsit de o cultură solidă.

În Grecia, artele atinseseră culmi luminoase, iar la Roma existau peste tot biblioteci preţioase care dezvăluiau misterele politicii şi ale ştiinţei, ale filosofiei şi ale religiei.

Scriitorii aveau grupuri de scribi specializaţi, iar profesori competenţi întreţineau tradiţiile şi învăţăturile, prezervând comoara inteligenţei.

Peste tot prosperau diferite tipuri de instituţii, dar educaţia era întotdeauna marcată de o lamentabilă sărăcie.

Captivitatea, consacrată prin lege, era un flagel curent.

Femeia, aproape peste tot denigrată, era supusă unui tratament inferior celui acordat cailor.

Din cauza unor probleme financiare sau de rasă, oameni respectabili erau însemnaţi cu fierul roşu şi supuşi unei condiţii de servitudine. Ei erau trataţi ca animalele.

Părinţii îşi puteau vinde copiii.

Era un fapt curent să li se scoată ochii celor învinşi şi să fie folosiţi apoi pentru îndeplinirea unor treburi domestice.

Copiii bolnăvicioşi erau aproape întotdeauna condamnaţi la moarte.

Bolnavii erau abandonaţi.

Femeile nenorocoase puteau fi lapidate, cu acordul justiţiei.

Cei mutilaţi în lupte trebuiau să moară pe câmpurile de bătălie, căci erau consideraţi carne inutilă.

Orice tiran se bucura de dreptul de a aduce populația într-o stare de penurie extremă, fără ca cineva să-i ceară socoteală.

În aplauzele publicului, fiarele devorau de vii bărbați, femei şi copii în timpul unor spectacole şi sub formă de divertisment.

Festivitățile populare aveau rareori loc fără o bogată vărsare de sânge omenesc, fapt care constituia de altfel o manifestare naturală a obiceiurilor lor.

Dar odată cu Iisus, o nouă eră începe pentru simțirea omenească.

Condamnat la sacrificiul suprem fără a se plânge şi implorând iertarea divină pentru cei care îl biciuiau şi îl răneau, El induce în spiritul partizanilor Săi noi dispoziții spirituale.

Iluminați de influența divină, ucenicii învățătorului se consacră servirii semenilor lor.

Simon Petru şi însoțitorii săi se dedică bolnavilor şi nefericiților.

Sunt înființate centre de ajutorare pentru cei nevoiaşi şi sunt create şcoli de evanghelizare pentru luminarea minților oamenilor din popor.

Puțin câte puțin, în cursul secolelor, peisajul social se modifică.

Sfâşiați şi torturați, condamnați la sacrificiul suprem în demonstrațiile sângeroase ale circurilor şi piețelor publice sau azvârliți în închisori, ucenicii Evangheliei manifestă compasiune şi solidaritate, bunătate şi dragoste, forță morală şi speranță.

Grupuri de servitori îndeplinesc munci remunerate pentru a elibera numeroşi captivi.

Atinşi în străfundurile ființei lor, stăpâni înstăriți, proprietari de pământ le redau unor sclavi libertatea.

Bolnavii găsesc remedii, cerşetorii îşi găsesc un adăpost, cei disperați sunt consolați, orfanii sunt primiți în cămine.

O nouă mentalitate apare pe Pământ.

Inima educată de o lumină binecuvântată se ridică pentru a lumina umbrele vieții.

Gentilețea şi amabilitatea încep să domnească în domeniul bunelor-maniere şi sub inspirația învățătorului crucificat, oameni din țări şi de rase diferite învață să găsească în ei bucuria de a exclama fericiți: „fratele meu”.

Cap. 22 - Spiritismul în zilele noastre

Spiritismul din timpurile moderne este fără nicio îndoială revirimentul creştinismului în aspectele lui fundamentale.

Ridicând cortina groasă care a fost lăsată între cele două lumi în mediile vibratorii în care se manifestă viața, el a suscitat, încă din primele momente ale întrunirilor sale doctrinare, interesul ştiinței investigatoare. O ştiință care a urmărit de atunci să îl aservească, să îl supună controlului cabinetelor sau laboratoarelor, ca şi cum ar fi fost vorba de o simplă descoperire de energii oculte provenind din natură, cum este electricitatea, pe care omul o mânuieşte după bunul lui plac, pentru a obține avantajele pe care le presupune confortul lui fizic ...

Interesată de fenomen, speculația îi analizează componentele. Ea nu crede că găseşte în schimbul dintre cele două sfere altceva decât răspunsuri la vechile întrebări ale filosofiei, fără nicio consecință de ordin moral pentru experiența umană.

Însă cel care se lasă condus de acest gând se înşeală amarnic, căci afirmând supraviețuirea ființei dincolo de moarte, spiritismul face implicit să apară un vast câmp de consecințe în domeniul eticii religioase, constrângând omul la reflecții mai îndelungate în cadrul justiției.

Nu ne referim aici la şcolile credinței în aspectele lor sectare, fie ele de ordin dogmatic, apologetic sau de alt fel.

Şi nici la religii, ci la Religia propriu-zisă, ca sistem de creştere, de perfecționare a sufletului, tinzând către celesta comuniune cu Spiritul Divin.

În cadrul responsabilităților pe care viața ni le conferă, noua mişcare de revelare implică o dezvoltare mentală benefică şi obligatorie.

Schimbul cu cercurile de acțiune ale celor dezîncarnați constrânge ființa să privească viața dintr-o perspectivă mai largă.

Sunt revelate noi aspecte ale evoluției şi o mulțime de gânduri îmbogățitoare constituie sursa unor raționamente şi observații.

Însă la fel cum un recipient păstrează conținutul unei anumite substanțe în funcție de structura şi caracteristicile sale, doctrina renovatoare, cu binefacerile ei, trece neobservată sau abia explorată de cei care sunt înclinați către discuții inutile, de cei care se complac în extazul neproductiv sau de cei care se aruncă în prăpastia tenebrelor. Aceştia sunt tovarăşi încă inapți pentru cunoştințele de ordin superior, care sunt oferite Pământului nu pentru a proteja egoismul sau animalitatea, ci pentru a spiritualiza toate ființele.

La ce ar servi fabuloasa descoperire a lui Watt dacă aburul nu ar fi stăpânit, pentru binele civilizației? Ce am face cu electricitatea fără elementele de captare şi transformare care îi controlează cursul?

În spiritismul cu caracter polemic, ne confruntăm adesea cu multe forțe inteligente, nu întotdeauna sublimate, care ne asaltează şi ne cheamă.

Învățăm că moartea reprezintă o etapă în sânul Naturii.

Recunoaştem că viața forfoteşte în jurul nostru pe cele mai variate niveluri de evoluție.

De aici reiese imperativul voinței disciplinate.

Este urgent necesar să fie mobilizate resurse pentru a rândui în mod corect manifestările noii ordini de principii care se instalează victorios în spiritul fiecăruia.

Pentru a îndeplini această măreață misiune, Evanghelia este chemată să-i ghideze pe ucenicii științei spiritului, pentru ca cei frivoli sau neavizați să nu se arunce în imensele prăpăstii ale amărăciunii sau deziluziilor.

Cap. 23 - În fata măreției misiunii asumate

Ce ar fi spiritismul dacă n-ar avea drept finalitate evoluția lumii în care se exprimă ca o mişcare de eliberare a conştiințelor?

Ar fi oare lăudabil să-l sustragem pe un țăran de la activitatea lui laborioasă de însămânțare, distrăgându-l cu poveşti fantastice şi incitându-l la inerție?

Ar fi oare recomandat să impunem extazul în fața efortului activ, împiedicând manifestarea unor prețioase ocazii de realizare în practica binelui?

Dar dacă ne apropiem de muncitor cu intenția de a-l stimula în lucrul lui, ajutându-l să dea dovadă de înțelegere şi să-şi diminueze sentimentul de sacrificiu în sarcina pe care o are de realizat, sprijinindu-l să descopere el însuşi cum să ajungă să-şi înalțe sufletul, vom înfăptui binele capabil să îmbunătățească viața colectivității în ansamblul său.

La ce serveşte intimitatea omului cu spiritele care locuiesc în alte sfere dacă nu obține din aceasta niciun beneficiu pentru existența lui personală? Nu ar fi o deplorabilă pierdere de timp să ne informăm fără o intenție binevoitoare despre regulile aflate în vigoare la vecinii noştri? Dacă ființa umană nu poate încă să- şi împartă suplimentele de proteine şi carbohidrați, de oxigen şi vitamine, dacă nu poate renunța Ia baie şi la lectură, de ce să o incităm la plăcerea interogărilor fără elevarea punctului de vedere?

Să tratăm înainte de toate esențialul.

Este semnificativ să remarcăm faptul că nici Hristos, în timpul imersiunii Sale în fluidele pământeşti, nu s-a lansat în reflecții asupra unor probleme inoportune sau inadecvate.

Nu s-a instalat în piețele publice pentru a explica natura lui Dumnezeu. L-a numit pur şi simplu „Tatăl Nostru”. În plus, ne-a indicat datoria de iubire şi reverență, pentru ca să putem contribui la extinderea şi perfecționarea operei divine.

Deşi a afirmat: „în casa Tatălui Meu sunt multe lăcaşuri”, nu a dat detalii referitoare la cei care le locuiesc.

Deşi a slăvit împărăția Cerurilor, ca pe un loc al gloriei viitoare, El nu a uitat împărăția pământească, pe care a căutat să o ajute prin toate mijloacele posibile.

Vindecând orbii şi leproşii, nebunii şi paraliticii, El a lăsat să se înțeleagă că nu a venit numai pentru a regenera sufletele, ci şi pentru a ajuta trupurile bolnave şi pentru a restabili omul integral.

Dar nu s-a oprit aici.

Oricând avea ocazia, insista asupra datoriei noastre de a iubi viața.

S-a folosit de simbolul grăuntelui de muştar şi de cel al drahmei pierdute pentru a prezenta învățături prețioase.

A comparat lumea cu o imensă vie, în care fiecare lucrător are anumite obligații.

A acordat o atenție cu totul specială copiilor, subliniind sprijinul pe care îl datorăm generațiilor viitoare.

Într-un asemenea context de manifestare se vor răspândi principiile spiritismului evanghelic, pentru binele umanității.

Cei dezîncarnați aduc mărturie despre supraviețuirea individuală după moarte. Ei aduc dovada faptului că sufletul trece dintr-o locuință în alta fără a se transforma imediat. Dar ei preconizează studiul şi fraternitatea, cultura şi sfințirea, munca şi analiza,

ascultarea şi sentimentele superioare. Mai presus de toate, ei vizează îmbunătățirea vieții pe Pământ, pentru ca oamenii să devină efectiv frați în lumea care va urma, care va fi în mod indubitabil un loc iluminat al împărăției infinite a lui Dumnezeu.

Cap. 24 - Fenomenul spiritist

Cultul celor dezîncarnați apare ca o torță aprinsă de sublimă speranță în toate civilizațiile.

O rapidă examinare a obiceiurilor şi tradițiilor pe care le prezintă rămăşițele triburilor primitive ale sălbaticilor contemporani ne permite să remarcăm faptul că organizațiile omeneşti cele mai rudimentare păstrează în schimburile lor cu „defuncții" noțiuni elementare de credință religioasă.

Aparițiile şi vocile, fenomenele şi revelațiile lumii spirituale caracterizează evoluția triburilor şi a populațiilor primitive.

În Egipt, subiectele legate de moarte au o importanță specială pentru civilizație. Anubis, zeul sarcofagelor, era paznicul umbrelor şi prezida călătoria sufletelor către *lumea de dincolo,* unde urmau să fie judecate.

În China multimilenară, viața celor din vechime era bazată pe credință. Spiritele strămoşilor sunt consultate de descendenții lor în orice împrejurare. Lor le sunt adresate rugăciuni şi promisiuni, flori şi sacrificii.

În India există aşa-numiții *rakshas,* spiritele malefice care locuiesc în morminte; ele sunt purtătoare ale unor tulburări şi necazuri.

Grecii credeau că sunt înconjurați de entități pe care le numeau „demoni" sau de spirite apropiate intangibile, care îi inspirau în efectuarea sarcinilor de zi cu zi. La Roma, spiritele fraterne erau întotdeauna onorate cu ocazia cultului domestic, în timpul căruia erau considerate divinități inferioare. Pentru comunitatea latină antică, sufletele bine intenționate, care pe Pământ däduseră dovadă de înțelepciune şi virtute, erau „zeii căminului". Ei considerau că aceştia dețineau din plin

posibilitatea de a-i ajuta. În schimb, fantomele creaturilor perverse erau de obicei cunoscute ca „larve”, apropierea lor producând decepții şi boli.

Vrăjitorii triburilor primitive au fost înlocuiți, în civilizațiile străvechi, cu magi, a căror putere domnea asupra spadei războinicilor şi a coroanei prinților.

În toate evenimentele religioase care au precedat sosirea lui Hristos, manifestarea celor dezîncarnați, sau altfel spus fenomenul spiritist, apare într-o străfulgerare pătrunzătoare de adevăr, care conduce la succes şi ghidează realizările supreme ale efortului colectiv.

Sub supravegherea lui Iisus, totuşi, evoluția spiritualității pe Pământ dobândeşte o nouă caracteristică.

El disciplinează sentimentele, El este marele constructor al umanității legitime.

Timp de trei sute de ani, discipolii Domnului au suferit, au luptat, au visat şi au murit pentru a dărui lumii învățătura de lumină şi iubire pe deplin victorioasă asupra morții. Dar politica Imperiului Roman a reprimat timp de 16 secole consecutive mişcarea eliberatoare.

Însă în raport cu eternitatea, secolele sunt doar simple minute. Dincolo de umbrele marii nopți, evanghelismul pur apare din nou.

Creştinism - doctrina lui Christos...

Spiritism - doctrina spiritelor...

Influența învățătorului revine la imensa colectivitate umană constituită din suflete aflate pe nenumărate niveluri de evoluție.

Din om în om, din inteligență în inteligență, am risca poate să compromitem progresul lumii, izolați în punctele noastre de vedere şi în concepțiile noastre imperfecte, însă dacă suntem conduşi de înțelepciunea infinită, ne vom îndrepta către perfecțiunea spirituală,

pentru ca într-o bună zi, definitiv eliberați de solzii educativi ai cărnii, să putem înțelege excelența cuvintelor din anunțul celest: „Voi sunteți zei”…

Cap. 25 - Faţă în faţă cu viaţa mentală

Atunci când fiinţa creată începe să-şi pună întrebări referitoare la raţiunea destinului şi a suferinţei şi începe să găsească lumina principiilor spiritiste pentru a lumina labirintul sanctuarului său interior, ea trebuie să se dedice pe cât posibil perfecţionării gândirii, pentru a se iniţia în înţelegerea secretelor care ne voalează încă, tuturor, forţa mentală.

Dacă în lume, necunoscutele corpului constituie pasiunea ştiinţei, care desemnează armate întregi de servitori abili pentru rezolvarea problemelor de sănătate şi de genetică, de consolare şi de eugenie, dincolo de mormânt, măreţia spiritului sfidează întregul nostru potenţial de inteligenţă prin tratamentul metodic aplicat subiecţilor vizaţi.

La contemporanii noştri, psihologia şi psihiatria cunosc mintea umană la fel de bine ca un botanist care, limitat în acţiunile sale la strâmtul mediu de observare a solului, încearcă să emită judecăţi asupra unui vast continent neexplorat pornind de la câteva fire de iarbă crescute în preajma lui.

Odată eliberaţi din vehiculul cărnii, atunci când avem fericirea de a pluti deasupra atracţiilor naturii inferioare, care ne reţin uneori un timp nedefinit pe scoarţa terestră, înţelegem că puterea mentală stă la baza tuturor fenomenelor şi a tuturor împrejurărilor experienţelor noastre, izolate sau colective.

Spiritul este sursa vie a energiilor creatoare.

Gândirea este o substanţă cuantificabilă.

Cei încarnați şi cei dezîncarnați populează planeta ca nişte locuitori ai unui imens palat cu mai multe etaje, aflate în condiții diverse. Ei produc gânduri multiple, care se combină, se resping sau neutralizează.

În funcție de conținutul lor, ideile comunică între ele, proiectând raze de forță care alimentează sau deprimă, sublimează sau distrug, integrează sau dezintegrează, antrenate subtil din domeniul cauzelor către producerea de efecte.

Imaginația nu este un ținut cețos, compus din creații vagi şi nesigure. Este o sursă de vitalitate, de energie, de mişcare...

Idealismul activ, credința constructivă, visul care acționează sunt stâlpii oricăror realizări.

Cel care gândeşte cel mai intens, dând substanță aspectelor pe care le mentalizează, este cel mai apt pentru receptarea curenților mentali invizibili, în operele binelui sau ale răului.

În virtutea acestei legi care prezidează viața cosmică, toți cei care s-au adaptat la gândirea cea dreaptă şi la acțiunea constructivă sunt prețioase canale ale energiei divine, care, aflată în efuziune constantă, scaldă umanitatea de pe întregul Glob. Ea caută sufletele evoluate şi devotate serviciului sfințirii, pentru a le transforma în mediumi sau în instrumente vii ale exteriorizării sale, pentru binele creaturilor şi elevarea Pământului, în deplin acord cu lumile bucuriei celeste.

Cap. 26 – Afinitate

Omul trăieşte cufundat într-un vast ocean de gânduri. El se hrăneşte într-o mare măsură cu substanță mentală.

Fără să-şi dea seama, orice creatură absoarbe influențele străine prin intermediul resurselor imponderabile care îi echilibrează existența.

Prin intermediul gândurilor pe care le atrage, sufletul culege, sub formă de impulsuri şi stimulări, forțele de susținere care îi garantează acțiunile acolo unde se găseşte.

Omul îşi poate extinde considerabil domeniul realizărilor la nivel material, însă fără energia mentală aflată la baza manifestărilor sale, el nu ar putea ajunge nicăieri.

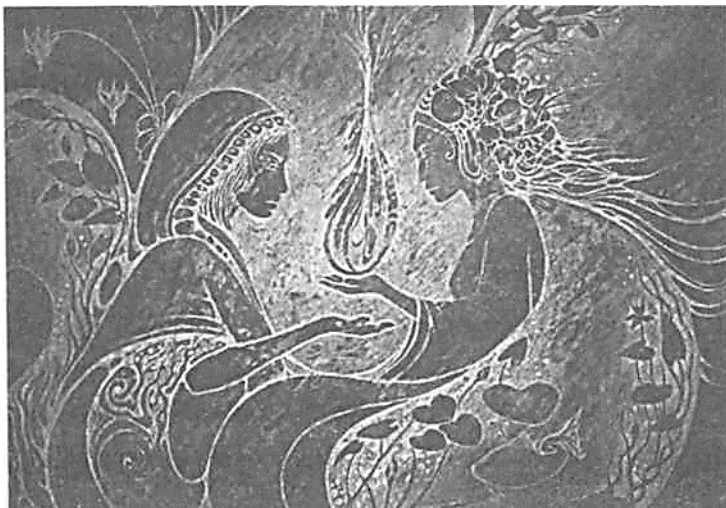
Fără radiațiile vii şi diferențiate ale acestei forțe, valorile evolutive ar rămâne mereu latente.

Pe toate planurile, spiritul emite şi primeşte, dă şi culege, reînnoindu-se constant, pentru a se ridica la înaltul destin pe care este menit să-l atingă.

Noi asimilăm în permanență curenți mentali.

În mod imperceptibil, „ingerăm gânduri" în fiecare moment, proiectând în jurul individualității noastre forțele pe care le hrănim în interiorul ființei noastre.

Astfel, cel care nu dobândeşte cunoştințe superioare, care nu se străduieşte să se ridice deasupra împrejurărilor de ordin inferior, va suferi în mod invariabil influența mediului în care se găseşte.

Suntem afectați de vibrațiile peisajelor, ale persoanelor şi ale lucrurilor care ne înconjoară.

Dacă ne lăsăm copleşiți de impresiile maladive pline de amărăciune provenind de la o anumită persoană, „tonusul nostru mental” se alterează rapid şi tinde să manifeste o mare receptivitate către tot felul de aspecte malefice.

Dacă ne înconjurăm de persoane creative şi dinamice, vom găsi în ele un sprijin prețios pentru realizarea obiectivelor noastre de lucru.

Astfel de principii ghidează şi relațiile dintre noi, precum şi relațiile dintre ființele încarnate şi cele dezîncarnate.

Conversațiile alimentează alte conversații.

Gândurile fac să apară alte gânduri.

Ne petrecem timpul în compania celor ce au afinități cu noi.

Vorbim sau acționăm întotdeauna pentru grupul de spirite de care suntem legați.

Inspirația noastră este conectată cu toți cei care simt la fel ca noi, în acelaşi fel în care fântâna depinde de izvor.

Suntem obsedați de prieteni dezîncarnați sau nu, şi suntem asistați în viață de binefăcători la toate nivelurile, conform condiției noastre mentale.

De aici reiese imperativul reînnoirii noastre constante, pentru binele infinit.

A munci fără încetare este o datorie.

A servi înseamnă a te înălța.

A învăța înseamnă a cuceri noi orizonturi.

A iubi înseamnă a creşte.

Muncind şi servind, învățând şi iubind, viața noastră interioară se iluminează şi se perfecționează, intrând gradat în contact cu marile genii ale nemuririi glorioase.

Cap. 27 – Mediumnitate

Majoritatea covârşitoare a celor care studiază spiritismul cred că mediumnitatea este piatra de temelie a tuturor construcțiilor doctrinale. Dar ei comit greşeala de a considera că singurii mediumi sunt lucrătorii credinței reînnoitoare care îşi asumă sarcini speciale şi bolnavii psihici, care, uneori, servesc admirabil sfera manifestărilor fenomenale.

Înainte de toate, trebuie să înțelegem că la fel cum pipăitul se află la baza tuturor simțurilor, intuiția se află la baza tuturor percepțiilor spirituale. De aici rezultă că orice inteligență este un medium al forțelor invizibile care operează în cadrul activităților regulate pe care le realizează.

De la cercurile inferioare până la cercurile superioare ale vieții, există entități angelice, umane şi subumane, care acționează prin intermediul inteligenței încarnate. Astfel, ele ne stimulează progresul şi ne îndumnezeiesc experiențele, formează caractere sau susțin penitențe binecuvântate, protejează natura şi întăresc legile care ne guvernează.

Dezvăluind umanității noi cunoştințe, spiritismul încorporează în patrimoniul nostru mental prețioase informații asupra vieții nepieritoare. El ne arată condiția noastră de spirite nemuritoare aflate temporar în ucenicie în diferitele clase ale rasei, națiunii şi grupului etnic de care aparținem în mod tranzitoriu pe Pământ.

Fiecare individualitate renaşte în strânsă legătură cu centrele de viață invizibilă din care provine şi în general, ea va continua să fie instrumentul mediului în care îşi menține concepțiile şi gândurile ei obişnuite. Totuşi, dacă doreşte să beneficieze de contribuția pe care şcoala sublimă a lumii i-o oferă prin diferitele sale cursuri de pregătire şi de perfecționare, străduindu-se, în drumul său, să facă binele în cele mai mici detalii, pentru a dobândi însuşiri mai bune de iubire şi înțelepciune, ea este acceptată de marii binefăcători ai lumii în cadrul evoluției umane ca interpretă a asistenței divine, oriunde s-ar afla, fie la construcția patrimoniului de confort material, fie pentru sfințirea sufletului celui veşnic.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaştem că în domeniul mediumnității, fiecare servitor îşi are propriile sale caracteristici.

Conținutul va depinde întotdeauna de forma şi condiția recipientului.

Aceasta este legea schimbului.

Un pahar nu va conține aceeaşi cantitate de apă ca o cuvă a cărei capacitate este de mai multe sute de litri.

Parfumul păstrat în flaconul de cristal pur nu va mai fi acelaşi dacă va fi transportat într-un urcior plin de noroi.

Înțeleptul nu-şi va putea lua drept confident un copil, chiar dacă acel copil deține comori de puritate şi simplitate ce îi sunt necunoscute savantului.

Prin urmare, pentru a servi revelația divină, mediumnitatea necesită studiu constant şi devotament față de bine, pentru a ne îmbogăți cu ştiință şi virtute.

Ignoranța va putea produce în mod neîndoielnic fenomene frumoase, dar numai noțiunea de responsabilitate, dedicarea sistematică pentru progresul tuturor, bunătatea şi cunoaşterea reuşesc să materializeze pe Pământ edificiile definitive ale fericirii omeneşti.

Cap. 28 – Sintonie

Toate schimburile dintre cei dezîncarnați şi cei încarnați au drept bază mintea, chiar dacă în cadrul materiei dense, anumite fenomene naturale pot fi manifestate de entitățile mai puțin evoluate sau extrem de ataşate de caritatea sacrificială.

Oricum ar fi, lumea mentală este cea în care sunt generate toate lucrările de comuniune între spirite.

De aici decurge nevoia unui nou ideal, a studiului, a unei bunătăți pline de fermitate şi a unei credințe active, dacă dorim să păstrăm contactul cu spiritele marii lumini.

Pentru a simboliza sufletul nostru, putem folosi drept exemplu piatra şlefuită. Suntem la fel ca un animal care poate lâncezi timp de secole într-o stare de trândăveală sau la umbră, sub carapacea greu permeabilă a obişnuințelor nocive sau a impulsurilor degradante. Dar dacă ne expunem la soarele experienței, acceptând fricțiunile, lecțiile, frământările şi dificultățile drumului ca pe nişte lovituri binecuvântate ale dălții vieții, străduindu-ne să ne perfecționăm cunoştințele şi să ne îmbunăm inima, la fel cum piatra şlefuită reflectă lumina, noi vom fi cu siguranță capabili să primim influența marilor genii ale înțelepciunii şi iubirii, acei trimişi glorioşi ai nemuririi victorioase. Transformându-ne în prețioase instrumente ale operei de asistență a Cerului, îi vom ridica pe frații noştri mai puțin bine înzestrați, pentru a ne înălța astfel şi noi către regiunile superioare.

Pentru a atinge un obiectiv atât de elevat, trebuie să ne planificăm structura mentală în acord cu binele infinit şi să îl urmăm fără şovăială.

Repetăm, este necesar să înțelegem că gândurile sunt forțe, imagini, lucruri şi creații vizibile şi tangibile la nivel spiritual.

În conformitate cu natura ideilor, a aspirațiilor, a invocațiilor şi a apelurilor noastre, ne oferim mijloace de realizare şi ne atragem prietenii.

Întrucât gândul este o energie vie, ea deplasează în jurul nostru forțe subtile. Ea construieşte peisaje sau forme şi creează câmpuri magnetice, sau unde, care fac ca noi să emitem o anumită frecvență sau să captăm frecvența altora.

Succesele sau eşecurile noastre depind de perseverența sau de credința cu care ne consacrăm mental obiectivelor pe care le urmărim.

Această lege a reciprocității domneşte în toate împrejurările vieții.

Comunicăm cu acele entități şi grupuri de gânduri cu care intrăm în rezonanță.

Vedem manifestându-se principiul corespondenței în tablourile cele mai simple ale naturii.

Un fruct stricat aruncat undeva, pe pământ, generează un focar infecțios care tinde să crească, încorporând elementele alterate.

Dacă expunem o mică lamă de cristal curată şi îngrijită la lumina zilei, ea va reflecta scânteierile infinite ale Soarelui.

Rândunelele aşteaptă frumusețea primăverii.

Bufnița urmează umbrele nopții.

Iarba de pe un teren necultivat adăposteşte şerpii.

Pământul cultivat produce semințele cele bune.

În cazul mediumnității, aceste legi se exprimă în mod activ.

Spiritele suferinde şi tulburate asimilează curenții perturbați ai dezechilibrului, în timp ce voința benefic orientată şi intenția bună acumulează valorile binelui.

Nimeni nu este singur.

Tot ceea ce primeşte fiecare creatură este în acord cu ceea ce dă.

Orice suflet trăieşte în climatul spiritual pe care şi l-a ales şi caută tipul de experiență în care crede că-şi găseşte fericirea.

Să fim deci convinşi că tovarăşii noştri de pe Pământ sau din *lumea de dincolo* sunt cei aleşi de aspirațiile noastre interioare, după cum se spune în străvechea învățătură evanghelică: „Acolo unde este comoara noastră, acolo este şi inima noastră”.

Cap. 29 - Dincolo de moarte

Împărăția vieții de dincolo de moarte nu este sediul miracolelor.

În timp ce corpul aflat în tranzit se întoarce la natură, care îi asimilează componentele, sufletul își urmează drumul în condiția evolutivă în care se găsește.

Orice inteligență este capabilă să se extindă exact până la periferia cercului de valori și de imagini al căror centru generator este.

Nimeni nu poate trăi o situație pe care nu o poate concepe încă.

Capacitatea noastră de autoproiecție ne revelează propriile limite.

Pe scurt, orice ființă atinge numai viața pe care unda gândirii sale o lasă să se întrevadă.

Spiritul primitiv al unei maimuțe care trece de pragul morții rămâne prizonierul intereselor grotei în care și-a consolidat obiceiurile instinctive.

Indianul dezîncarnat depășește cu greu contextul pădurii care i-a legănat existența.

La fel se petrece și în vasta faună socială a națiunilor. Fiecare creatură așa-zis civilizată se limitează dincolo de mormânt la concepțiile pe care le poate îmbrățișa mental.

Sufletul rămâne atașat de esența gândurilor sale.

Este întru totul firesc să fim legați de creațiile noastre.

Zăbovim acolo unde credem că se găsește centrul intereselor noastre.

Este deci lesne de înțeles că obiceiurile și tendințele noastre rămân aceleași după moarte.

Sclavia sau libertatea rezidă în interiorul ființei noastre.

Izvorul curge sub emanațiile de vapori ale propriului său curent.

Copacul trăieşte înconjurat de fluide subtile, pe care le exteriorizează prin frunzele sale şi prin răşinile lipite de trunchiul şi de crengile sale.

Mlaştina rămâne în atmosfera pestilențială pe care ea însăşi o alimentează, în timp ce grădina emană în valuri parfumul pe care îl produce.

La fel se petrece şi în cazul Pământului, cu trupul său ciclopic: el poartă în peisajul cosmic infinit ambianța spirituală a copiilor săi.

Odată ce a trecut marele prag al mormântului, omul prost educat rămâne acelaşi, dar este chemat să se perfecționeze.

Creatura vicioasă nu încetează să dorească să- şi satisfacă instinctele josnice.

Creierul care divaghează printre aspecte necuviincioase nu părăseşte imediat puțul tenebrelor în care este scufundat.

Cât despre sufletul plin de bunăvoință, el îşi găseşte mii de resurse pentru a înainta pe cărarea evolutivă atunci când îşi susține aproapele şi descoperă în fericirea celorlalți, propria sa fericire.

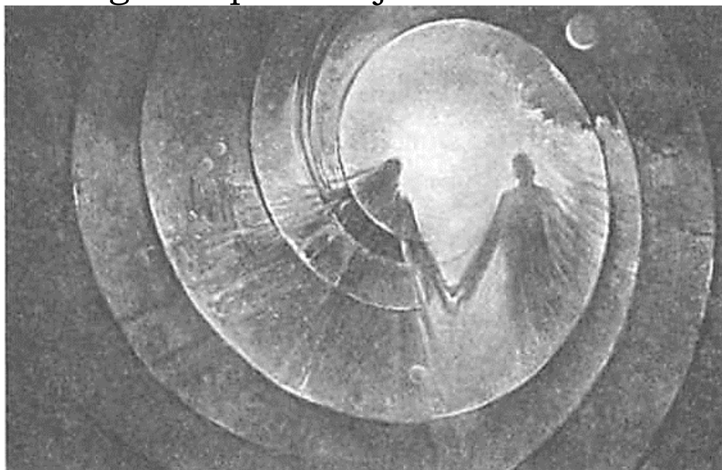
În virtutea legilor care ne guvernează viața, mesagerul care se întoarce din ținutul morții nu provine întotdeauna din planurile superioare, şi mediumnitatea nu este întotdeauna sinonimă cu sublimarea.

Anumite inteligențe dezîncarnate dialoghează cu anumite instrumente mediumnice.

Locuitorii altor sfere îi caută în lume pe cei cu care simpatizează, iar spiritul încarnat acceptă vizita entităților cu care are afinități.

De aceea, Evanghelia se impune în mod ineluctabil ca regulă de edificare morală a fenomenelor spiritiste, în

lumea binecuvântată şi fertilă a doctrinei noastre de lumină şi iubire, ni se deschide, odată cu Vestea cea Bună, calea regală a pelerinajului nostru de elevare.

Cap. 30 – Reînnoire

Revelațiile Spiritului invită în mod firesc la idealuri mai înalte, la obiective mai constructive.

Pentru inteligențele cu adevărat pregătite să renunțe la animalitate, ele sunt sublime îndemnuri la reînnoirea interioară, care modifică structura fluidică a mediului lor mental.

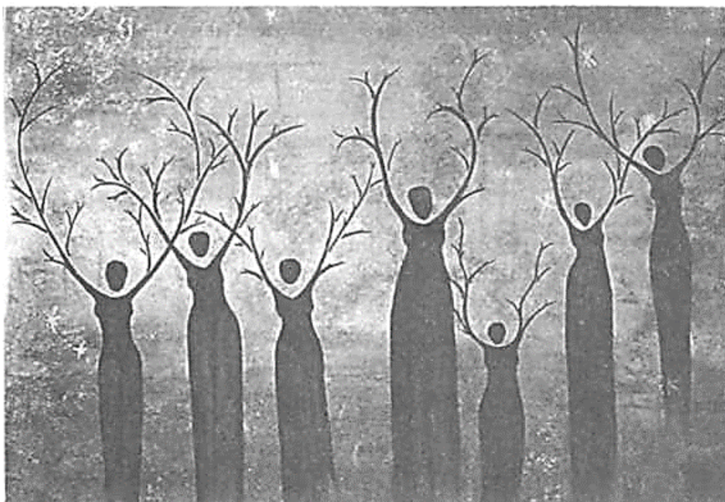
La fel cum civilizația cere ca un teren virgin să fie defrişat pentru ca să apară oraşe organizate şi pentru ca străzile să fie perfect trasate, tot astfel trebuie să eliminăm şi noi toate obstacolele existente, chiar cu prețul sacrificiului celor care se dedică apostolatului progresului.

În ansamblu, din punct de vedere mental, umanitatea actuală este încă o pădure întunecoasă populată de monştri.

Dacă în fundamentele evolutive ale organizării planetare găsim animalele preistorice, caracterizate de o mare greutate şi de ferocitate, în fundamentele civilizației spiritului persistă încă mari monştri ai gândirii, constituiți din energii fluidice emanând de la centrele de inteligență care i-au generat.

Astfel, mamuții ignoranței, megatheriumii uzurii, iguanodonii vanităţii sau dinozaurii răzbunării, ai barbariei, ai geloziei sau ai mâniei domină încă formarea sentimentelor umane.

Energiile mentale ale locuitorilor Pământului țes învelişul care îi reține la suprafața Globului. Rari sunt aceia care mătură sumbrul cămin al spiritului lor cu razele luminoase ale sentimentelor sublime care strălucesc în intimitatea templului lor.

Gândirea este generatoarea unor elemente infra-corpusculare sau a liniilor de forță ale lumii subatomice, creatoare de curenți ai binelui sau ai răului, ai măreției sau ai decadenței, ai vieții sau ai morții, în funcție de voința care o exteriorizează şi o dirijează. Căminul oamenilor este întotdeauna cufundat în fluidele sau în gândurile vii semi-condensate ale îngustimii spirituale, ale brutalității, ale angoasei, ale neînțelegerii, ale grosolăniei, ale lenei, ale relei-voințe, ale egoismului, ale nedreptății, ale cruzimii, ale dezbinării, ale discordiei, ale indiferenței, ale urii, ale întunericului şi ale mizeriei...

Însă odată cu demonstrarea supraviețuirii sufletului, conştiința umană domină tenebrele instinctului, controlând elanul dorințelor şi al impulsurilor, elevând aspirațiile ființei la niveluri mai înalte.

Inimile trezite către adevăr încep să înțeleagă liniile directoare eterne ale dreptății şi ale binelui. În străfundurile acusticii sufletului, vocea lui Hristos este auzită într-o nouă expresie.

Cel care se trezeşte se preschimbă într-un punct de lumină în jungla cea deasă a umanității. El începe să

producă fluide sau forțe de regenerare şi de mântuire, iluminând planul mental al Pământului, pentru cucerirea vieții cosmice în viitorul cel măreț.

Într-adevăr, misiunea spiritismului este de o mare noblețe. Ea revelează îngustei viziuni pământeşti măreția universalității divine. Dar chiar mai mare şi mai sublimă este misiunea idealului nostru sfințitor, întru Iisus, pentru evoluția Pământului, pentru îndumnezeirea planetei noastre, pentru a intra în împărăția Iubirii Universale.

Cap. 31 - Dezordine aparentă

Unii afirmă că Doctrina Spiritelor este pepiniera credincioşilor indisciplinaţi, având în vedere excesul de interpretări şi individualismul inveterat al punctelor de vedere. Alţii proclamă că Noua Revelaţie perturbă viaţa mentală a celor care o adoptă, obligându-i la renunţare.

Însă asemenea declaraţii nu-şi au locul în fundamentele adevărului.

Fireşte, spiritismul lărgeşte orizonturile fiinţei.

O viziune mai obscură asupra Universului şi o concepţie mai înaltă asupra dreptăţii îi amplifică spiritului setea de eliberare, îndemnându-l să se avânte în zboruri mai înalte. O înţelegere mai clară, asociată cu un simţ mai ascuţit al responsabilităţii, generează sentimente sublime în suflet, reînnoind centrele de interes ale fiinţei sale interioare. Astfel, fiinţa este imediat atrasă de aspecte care transcend experienţa banală, obişnuită.

Desigur, pentru cel care acordă respect regulilor convenţionale şi se conformează pe deplin tuturor cerinţelor lor, nu va fi uşor să gestioneze caracterele libere în domeniul credinţei, pentru că tulburările personalităţii ne pândesc invariabil şi ne incită să impunem celorlalţi modul nostru de a fi.

Însă în Noua Revelaţie nu există loc pentru orice proces de cristalizare dogmatică sau de tiranie intelectuală.

Nemurirea dezvăluită invită omul să se afirme, iar centrul spiritual al ucenicului se întoarce către interese care transcend sfera obişnuită, comună.

Inteligenţele de tot felul, la fel ca şi lumile, gravitează în jurul centrilor de forţă care le influenţează şi le susţin.

Viziunea infinitului, revelată omului de idealul nostru, atrage creierul şi inima către alte puteri, iar creatura încarnată, împinsă în mod imperceptibil să opereze în scopuri diferite, pare dezorientată şi sedentară, ca şi cum ar fi în căutarea unor valori cu adevărat importante pentru destinul său în viața eternă.

Curentele religioase oficiale sau organizate, supuse imperativelor stabilității economice, gravitează de obicei în jurul bogăției perisabile sau a autorității temporare pe Pământ. Ele rămân obsedate de ideea de dominare şi de influență, care în lume facilitează solidaritatea şi unirea, astfel încât majoritatea spiritelor încarnate, încă oarbe față de lumina divină, li se supun şi se unesc bucuroase cu ele în jurul aurului sau al autorității impuse celor mai slabi.

Dar în spiritism este greu să unim caracterele eliberate sub stindardul convenției egalitare.

La fel cum s-a petrecut în cele trei sute de ani care au precedat înrobirea politică a Evangheliei mântuitoare, discipolul doctrinei noastre consolatoare urmăreşte să-şi găsească o cale de acces către viața superioară.

El acceptă comoditățile omeneşti pentru a dărui cu generozitate şi pentru a se detaşa de sentimentul de posesiune.

El revendică satisfacția de a munci pentru a servi.

El aspiră la libertate pentru a se supune obligațiilor care îi revin.

El obține lumina pentru a ajuta la anihilarea întunericului.

„El este în lume fără a aparține lumii."

Este un om care, negândul-se pe el însuşi, îl caută pe stăpânul adevărului. El primeşte de bunăvoie crucea sacrificiului pentru drumul învierii sale.

În timp ce fiecare discipol zăboveşte în diferite domenii de activitate, observăm că toţi, ca nişte călători, urcă o scară - fiecare contemplă viaţa şi peisajul de la nivelul pe care se găseşte. Ei oferă spectacolul unor suflete dezechilibrate şi extrem de scindate între ele. Locuitorii din vale sau din câmpie, obişnuiţi cu aceleaşi scene zilnice şi cu aceleaşi nuanţe de lumină solară, care se repetă mereu, nu reuşesc să uite dintr-o dată vechile atitudini ale trecutului şi nici nu pot înţelege drumul celor care nu mai sunt interesaţi de iluzie şi care merg în sens contrar, în căutarea unei alte lumini.

Cap. 32 – Colaborare

Ca mişcare renovatoare a conştiinţelor, Noua Revelaţie trezeşte omul şi îl îndreaptă către locul stabilit pe care i-l conferă Providenţa. Mai presus de toate, ea îl face să înţeleagă faptul că egoismul, fiul ignoranţei, responsabil de derivele sufletului, este o periculoasă iluzie. Oferindu-ne cheia principiilor religioase, ea ne obligă să respectăm legile cele mai simple ale vieţii, revelându-ne existenţa nevoii de colaborare, de care nu putem fugi.

Din toate părţile, viaţa abundă în înţelepciune; ea ne arată la toate nivelurile cum să începem să cooperăm.

Viermele îmbogăţeşte pământul şi la rândul lui, pământul hrăneşte viermele.

Izvorul oferă apă rădăcinilor copacilor, iar copacii ajută la păstrarea izvorului.

Pământul adăposteşte sămânţa, iar sămânţa fertilizează solul.

Apele formează nori, iar norii alimentează apele.

Albina ajută la fecundarea florilor, iar florile le oferă albinelor materia primă pentru fabricarea mierii.

O simplă pâine este sinteza glorioasă a muncii întregii echipe a naturii. Fără eforturile de însămânţare, fără darurile Soarelui, fără binecuvântarea ploii, fără protecţia împotriva paraziţilor din sol, fără ajutorul omului, fără concursul morii şi al cuptorului, pâinea care ne este atât de dragă ar înceta să mai existe.

O simplă haină este rodul eforturilor conjugate ale firului de aţă, ale ţesătorului, ale acului şi ale croitorului, rezolvând astfel problema îmbrăcămintei.

La fel cum se petrece şi în cazul realizărilor materiale, Noua Revelaţie ne invită în mod firesc să

reflectăm la funcția care ne revine în ordinea morală a vieții.

Fiecare creatură este o piesă semnificativă în angrenajul progresului.

Cu toții avem obligații bine stabilite, pentru a ne perfecționa spiritul.

Fără o muncă demnă, sufletul este un văl de inerție în concertul armoniei generale.

Creiere şi inimi, picioare şi mâini manipulabile, cuvinte goale şi gânduri găunoase constituie deplorabila împietrire a mersului evolutiv.

Viața este forța divină care merge înainte.

A i te opune, a-i dezechilibra mişcările, a-i neglija darurile şi a ne uita propria valoare înseamnă a crea un necaz şi o suferință care se întorc mai devreme sau mai târziu împotriva noastră.

Cei care cred că găsesc în mesajul *lumii de dincolo* elixirul extazului leneş şi neproductiv să ia aminte!

Lumea spirituală nu şi-ar deschide porțile pentru a binecuvânta trândăveala.

Sufletele care revin din mormânt îi arată fiecărui locuitor al Pământului importanța existenței în trupul de carne, trezindu-le conştiința nu numai față de responsabilitatea vieții, ci şi față de noțiunea de serviciu neîncetat în slujba binelui, ca regulă a fericirii eterne.

Cap. 33 – Individualism

La contactul cu idealurile Noii Revelații, omul, simțindu-şi în mod firesc viziunea dilatându-se, începe să perceapă cu mai multă acuratețe problemele care îl înconjoară.

Sensibilitatea i se ascute, capacitatea lui de a iubi se intensifică. Inima i se preschimbă într-un larg estuar spiritual, în care toate durerile omeneşti îşi găsesc ecoul.

De aceea, suferințele lui se accentuează, astfel încât aspirațiile lui nu mai sunt câtuşi de puțin în rezonanță cu planurile inferioare în care încă se menține.

Pe drumul care îl conduce către viața superioară, ucenicul ar dori să fie însoțit de toți cei pe care îi iubeşte şi totuşi, pe măsură ce avansează în cunoaştere, iar senzațiile sale devin mai subtile, el vede aproape întotdeauna că cei pe care îi iubeşte devin din ce în ce mai distanți.

Poate fi o soție care alege un drum diferit sau o inimă de părinte care, dintr-o afectivitate greşit orientată, îi îngreunează ascensiunea către lumină... Ieri, un fiu l-a rănit în cele mai profunde fibre ale sufletului; astăzi, un prieten îl părăseşte...

Dacă discipolul nu se lasă copleşit de tulburare şi descurajare, el începe gradat să înțeleagă faptul că este singur pe acest drum al învățării şi ajutorării. În plus, el înțelege că având bunăvoință şi făcând sacrificii, dobândeşte valori eterne.

Cu cât cedează mai mult pentru binele altora, cu atât este recompensat de legea divină, care îl îmbogățeşte cu forță şi bucurie în marea tăcere.

În viața de zi cu zi, el ajunge la concluzia că individualismul ajustat principiilor ineluctabile ale binelui este fundamentul construirii colectivității. El

recunoaşte că spiritul a fost creat pentru a trăi în comuniune cu semenii săi, că este o componentă a unui întreg aflat în curs de perfecționare şi că nu se poate sustrage cooperării fără a fi afectat. Dar asemenea copacului în regnul vegetal, el are nevoie să crească şi să ajute în mod eficient pentru a garanta stabilitatea terenului şi pentru a deveni respectabil.

Nimeni nu trăieşte singur, dar vine întotdeauna un moment în care pentru suflet este indispensabil să ştie să lupte în solitudine, pentru a trăi bine.

Pentru a valoriza grânarul şi a îmbogăți masa, sământa se odihneşte printre milioane de alte semințe, cu care se identifică. Totuşi, atunci când vine timpul ca ea să producă pentru binele general, trebuie să învețe să rămână izolată în pământul rece, desprinzându-se de învelişurile sale, ca şi cum ar fi strivită în noroi şi azvârlită în brațele morții pentru a încolți şi a căuta soarele.

Fără individul puternic şi înțelept, mulțimea se va zbate întotdeauna în ignoranță şi mizerie.

Efortul şi perfecţionarea componentei pentru progresul şi sublimarea întregului este lege.

În zilele noastre, navigaţia cu ajutorul aburului este patrimoniul tuturor, dar o datorăm muncii lui Fulton.

Astăzi, tiparniţa este o forţă direcţională de prim ordin, dar nu putem uita devotamentul lui Gutenberg, care a ştiut să parcurgă etapele iniţiale.

La ora actuală, lumina electrică este o problemă rezolvată, şi totuşi Edison este cel care a avut onoarea de a suferi pentru ca o asemenea binecuvântare să elimine întunericul din lume.

În prezent, locomotiva este o maşinărie banală, dar la începuturi a fost nevoie de devotamentul lui Stephenson.

Numele lui Newton apare invariabil înaintea tuturor cunoştinţelor legate de gravitaţia universală, iar cel al lui Marconi nu va fi niciodată şters din analele comunicaţiilor fără fir.

Fiecare floare emană un parfum caracteristic.

Fiecare stea are propria ei luminozitate.

Fiecare dintre noi este purtătorul unei anumite misiuni.

Spiritismul, care confirmă Evanghelia, vine să susţină oamenii şi să invite fiinţa să se perfecţioneze şi să evolueze, în conformitate cu înţelepciunea legii care afirmă: „Fiecare va fi răsplătit după faptele sale”.

Cap. 34 – Observații

Aproape toți cei care sunt în contact cu activitățile spiritiste ar dori să-şi vadă facultățile psihice pe care le dețin dezvoltându-se rapid şi uneori, atunci când nu reuşesc să facă aceasta, ardoarea idealului lor are de suferit.

Fervoarea, ca de exemplu cea a credinței, prezentă la primele contacte, se stinge pentru că obiectivul fixat, acela de a surprinde un miracol, se transformă la ei în obsesie supărătoare.

Totuşi, există anumite particularități în această privință pe care nu le putem neglija.

Ce s-ar petrece cu ordinea şi echilibrul activităților terestre dacă toate creaturile, instruite sau nu, s-ar apuca să cerceteze viața din celelalte lumi?

Orice recoltă necesită o fază de pregătire şi o alta de însămânțare.

Să ne imaginăm un avion modern, perfect echipat, care ar survola liniştit un sat din secolul al XIV-lea, fără cel mai mic avertisment. Ce ar câştiga atunci, imediat, ştiința aeronautică, în afară de semănarea terorii? Ce beneficiu am avea dacă am forța un trib de sălbatici să asculte un concert de Paganini fără a-i fi oferit măcar nişte rudimente de educație muzicală?

Progresul, la fel ca şi lumina, trebuie să vină gradat, pentru a nu răni şi a nu orbi pupilele care îl contemplă.

Noi înțelegem înainte de toate că existența nu este un fenomen care se articulează fără consimțământul marilor responsabili ai evoluției.

Libertatea omului este încă departe de a atinge principiile cosmice care ne dirijează destinele.

Inteligența umană va interfera în domeniile materiei dense, alterând ceea ce poate să vadă, căci ea este încă

foarte departe de regiunile spiritului pur, unde există controlul legilor universale.

În timp ce noi tablouri se derulează în fața spiritului avid de cunoaştere şi de transformare, nu lumea spirituală este cea care trebuie să coboare pentru om, ci omul este cel care trebuie să se înalțe pentru a veni în întâmpinarea sa.

O asemenea ascensiune nu este rezultatul unui simplu fenomen mediumnic spectaculos. Este opera sublimării interioare, gradate şi constante, construită pe baza binelui, care este la îndemâna tuturor.

Porțile comorii psihice sunt riguros supravegheate.

Conducerea unei centrale electrice nu poate fi încredințată mâinilor fragile ale unui copil.

Cum să dai aşa, dintr-o dată, primului candidat la progresul mediumnic care apare, cheia intereselor fundamentale şi specifice a milioane de suflete aflate pe cele mai diferite trepte ale scării evolutive?

Desigur, marile responsabilități nu sunt inaccesibile, dar copilul are nevoie să crească pentru a putea înfăptui sarcini complexe. La fel ca pentru orice altă realizare, colaboratorul începător are nevoie de timp şi de efort pentru a se transforma într- un ajutor prețios.

De aceea, în ceea ce priveşte problemele schimburilor cu sfera superioară, înainte de progresul mediumnic trebuie să avem în vedere îmbunătățirea personalității, pentru a ne integra mai bine în opera de perfecționare generală.

Fără o albie adecvată, un mare fluviu, în loc să curgă spre folosul ținutului din jur, va inunda pământul, transformându-l într-o mlaştină sinistră.

Un pod fragil nu suportă trecerea unor maşini mari.

Mediumnitatea, ca resursă aflată de partea binelui, nu se manifestă fără un instrument adecvat.

Numai marea iubire poate înțelege nevoile întregii lumi. Numai bunăvoința poate lucra şi învăța fără încetare pentru a servi fără distincție.

Înainte de a dori să devenim mediumi, să ne iubim şi să ne educăm! Doar astfel vom primi din înălțimile cereşti adevărata putere de a ajuta.

Cap. 35 - Printre forţele comune

Este de netăgăduit faptul că mediumnitatea, sub aspectul care ne este familiar pe Pământ, este rezultanta unei extreme sensibilități magnetice, chiar dacă, în fond, ştim că darurile mediumnice de diverse grade sunt resurse inerente tuturor.

Orice ființă este purtătoarea anumitor facultăți, astfel încât este vorba despre un instrument al vieții.

Lumina ia naştere din flacără, fără a fi flacără.

Parfumul se degajă din floare fără a fi floare.

Lumina focarului luminos se uneşte cu radiațiile mediului înconjurător, iar aroma trandafirului se amestecă cu emanațiile ambianței, generând diferite combinații.

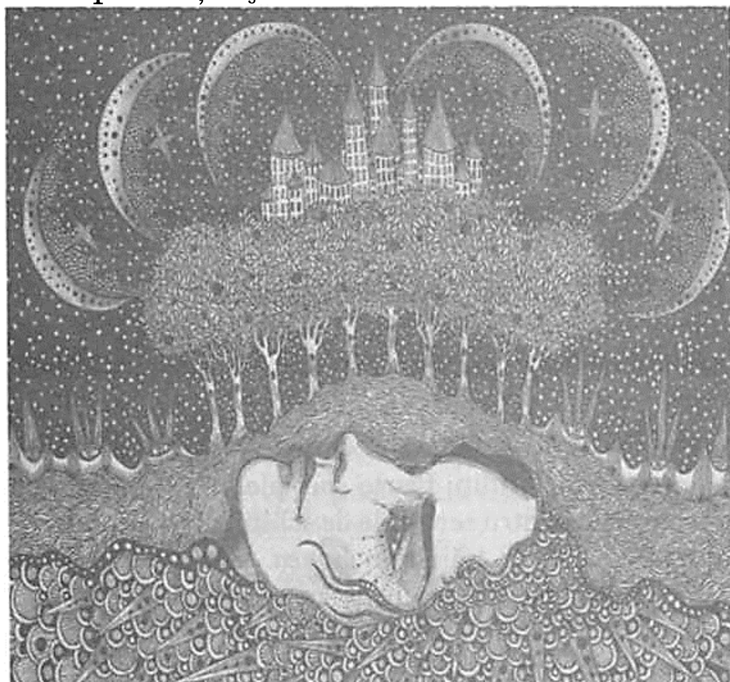
Tot astfel, gândul invizibil al omului se asociază cu gândul invizibil al entităților spirituale care îl asistă, stabilind multiple combinații, în interesul muncii tuturor, pentru evoluția generală.

Trebuie să recunoaştem totuşi că există spirite reîncarnate în condiții foarte speciale. Ele oferă calități excepționale pentru serviciile de schimb între ființele vii încarnate şi cei ce trăiesc în *lumea de dincolo*. Printre ei, îi identificăm în cercurile materiei mai dense pe mediatorii adaptați fenomenelor de manifestare a spiritului eliberat.

Totuşi, deținătorii unor asemenea energii nu sunt întotdeauna mesagerii sublimării interioare.

Marea comunitate a sufletelor de pe Pământ cuprinde în cea mai mare parte conştiințe încă fragile, moral îndatorate față de legea divină. În consecință, cea mai mare parte a organismelor mediumnice de pe planetă nu poate scăpa de această regulă.

Mai mult de două treimi dintre mediumii din lume zac încă în zonele de dezechilibru spiritual, fiind în rezonanță cu inteligențe invizibile asemănătoare lor. Din această cauză, ei au nevoie de studiu şi de voință pentru a se pune în slujba binelui, pentru a-şi relua ascensiunea armonioasă care îi va conduce pe culmi, către lumină, la fel cum lucrătorii unei instituții respectabile de pe Pământ au în mod constant nevoie să exerseze activitatea pe care au îmbrățişat-o pentru a creşte în competență şi în credit moral.

Nimeni nu trebuie să uite că noi asimilăm fără încetare energiile mentale ale celor cu care ne aflăm în relații.

În plus, suntem întotdeauna în contact cu ceea ce putem numi „generatoare specifice de gânduri”. Prin ele, alte inteligențe acționează asupra inteligenței noastre.

O carte, o legătură afectivă, o adunare sau o conferință constituie astfel de generatoare. Ceea ce

citim, persoanele pe care le stimăm, reuniunile la care participăm şi cei pe care îi auzim ne influențează în mod decisiv.

Trebuie să ajutăm pe toată lumea, dar este necesar să selecționăm ingredientele alimentației noastre personale.

Bineînțeles, nu ne putem neglija fratele care s-a aruncat în prăpastia crimei. Ajutorul obiectiv al rearmonizării şi redresării sale ține de simpla datorie, şi totuşi nu-i putem prelua amărăciunea şi remuşcările, care vor dispărea în mod natural.

Îl vizităm pe cel suferind pentru a-l încuraja şi pentru a-i reda speranța, însă nu ar fi recomandat să-i preluăm senzațiile dezechilibrate, care trebuie să dispară, la fel ca deşeurile unei case, de care trebuie să ne debarasăm.

Opera de caritate transformă totul în bine.

Atitudinea este rugă. Şi prin atitudine, arătăm calitatea dorințelor noastre.

Gândurile cinstite şi demne, sănătoase şi generoase, frumoase şi utile, fraterne şi amicale sunt garanția ajutorului pozitiv acordat altora şi nouă înşine.

Cu cât înaintăm mai mult pe calea ştiinței spiritului, cu atât mai mult înțelegem că viața răspunde cererilor noastre.

Principiul care afirmă că „Cei care se aseamănă se adună” este întru totul valabil la toate nivelurile, în Univers.

Noi mergem în propria noastră întâmpinare. De aceea, îi descoperim constant în compania noastră pe cei care simt şi gândesc ca noi.

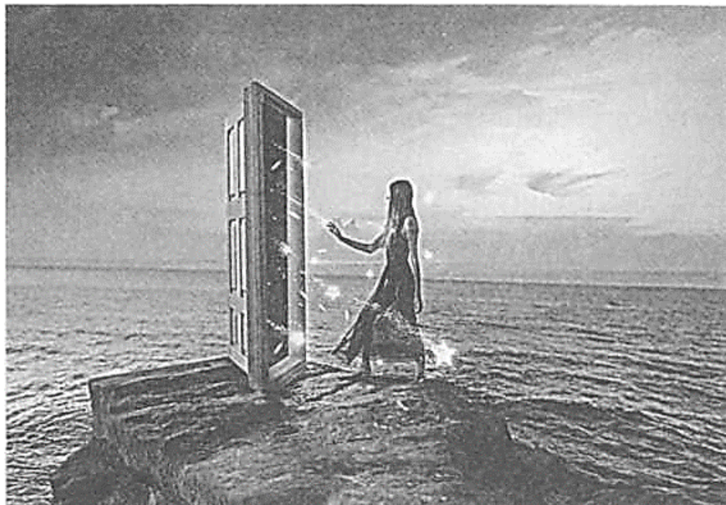
În toate domeniile vieții, mediumii sunt filtrele întrebărilor şi răspunsurilor. Ei trebuie deci să se trezească la realitatea faptului că trăim întotdeauna în

compania celor pe care îi căutăm, astfel încât oriunde am fi, suntem integrați în câmpul nostru de atracție.

Cap. 36 - Dezvoltare fizică

Urmărind să definim mediumnitatea, o putem considera de asemenea ca fiind capacitatea de a servi drept intermediar între persoane şi religii distincte. La fel cum în viața omenească există diverse tipuri de agenți pentru diferite subiecte, tot astfel avem mediatori înzestrați cu multiple calități speciale, specifice pentru viața spirituală.

Odată ce aflăm că moartea fizică nu este sinonimă cu îndumnezeirea, nu putem admite că dezvoltarea facultăților psihice atestă în sine o stare de superioritate.

De aici apare imperativul de a fixa, în cadrul perfecționării personale, ca o primă condiție, succesul în orice sarcină de comunicare mediumnică.

Uneori, ne găsim în fața unor clarvăzători remarcabili, iar alteori avem de-a face cu excelenți mediumi predicatori. Dar dacă cel care vede nu are discernământul necesar pentru a face o alegere justă, iar cel care comunică nu reuşeşte să servească opera de clarificare constructivă, munca de transmisie suferă în

mod firesc prejudicii considerabile aducând un deserviciu, în loc să ajute.

În acest sens, trebuie să recunoaştem că spiritul creştinismului nu a fost niciodată alterat în puritatea lui esențială, dar reprezentanții săi sau mediatorii săi i-au impus de-a lungul secolelor culte, interpretări, aspecte şi activități pur şi simplu artificiale.

Mediumul de astăzi trebuie să se exprime la niveluri mai înalte.

Cele două mari grupuri ale umanității - cei încarnați şi cei dezîncarnați - se găsesc față în față. Amândouă se mențin în dualitatea lumii morale...

Dacă intermediarul dintre ele nu se perfecționează aşa cum se cuvine, el rămâne în condiția de ucenic şi va întârzia un timp nedefinit în faza de inițiere, deşi are obligația să avanseze neîncetat către perfecțiune.

Artistul este reprezentantul muzicii. Vioara este instrumentul. Dar dacă vioara este total dezacordată, cum ar putea interpreta artistul chiar şi cea mai mică melodie?

Forța electrică este rezervorul puterii. Lampa captează luminoasa sa manifestare. Dar dacă lampa este arsă, cum vom beneficia de energie pentru a expulza întunericul?

Binefăcătorul spiritual este mesagerul perfecțiunii şi al frumuseții. Omul este vehiculul prezenței şi al intervenției sale. Dar dacă omul este cufundat în disperare sau se descurajează, dacă se lasă tentat de indisciplină sau de abuz, cum poate fi el reflectorul emisarilor divini?

Numeroşi sunt aceia care se raportează la automatism şi inconştiență în studiul mediumnității; acestea sunt, de altfel, perfect posibile în cazul fenomenelor de acest fel. Nu putem uita totuşi că

serviciul de elevare necesită eforturi şi bunăvoință, vigilență şi înțelegere din partea celui care îl execută, pentru ca sarcina spirituală să urmeze un zbor ascendent către culmile vieții.

De aceea, cel care este gata să coopereze la o asemenea misiune va trebui să caute în bine propria lui rațiune de a exista.

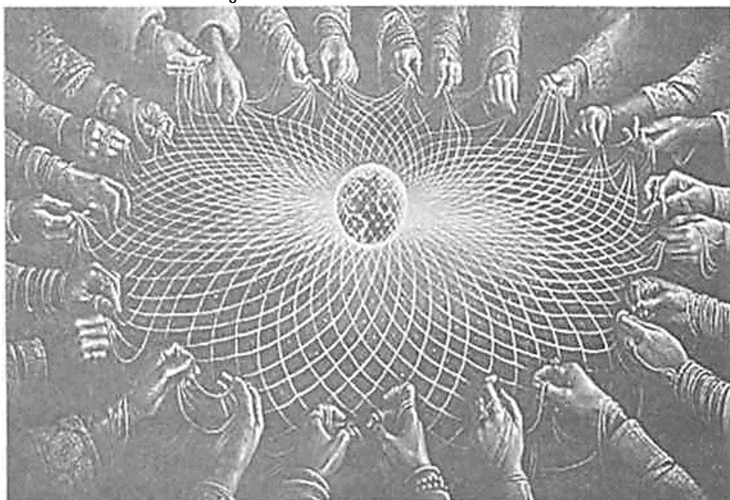
Iubind, noi culegem pe drum cele mai frumoase dovezi de simpatie şi de fraternitate, care sunt nişte vibrații benefice de asistență şi ajutor la construcția pe care avem sarcina de a o realiza.

Bunătatea şi înțelegerea pentru toți reprezintă singura cale pentru a creşte, perfecționând darurile psihice pe care le deținem, pentru a asimila curenții sfințitori ai planurilor superioare, pe calea către conştiința cosmică.

Nu există medium bun care să nu fie şi un om bun.

Nu există manifestări sublime ale Cerului în lume fără existența unor mari suflete încarnate pe Pământ.

Prin urmare, considerăm că nu poate exista o dezvoltare psihică veritabilă şi salutară decât dacă învățăm să studiem şi să servim.

Cap. 37 – Experimentare

Ştiind că forţa mentală este energia operantă, iar gândurile sunt mijloacele obiective, este imperios necesar să ne dăm seama că în domeniul psihismului, experimentarea presupune noţiunea de responsabilitate în faţa vieţii, pentru ca succesul să fie răspunsul corect la nişte căutări sincere.

Un agricultor bine informat îşi cultivă pământul plantând cu devoţiune şi încredere. Nu râdem de o piatră. O dăm încetişor la o parte. Nu ne batem joc de mărăcini. Îi îndepărtăm, pentru binele plantaţiei. Nu ne bucurăm de duelul existent între mugurii fragezi şi viermii distrugători. Combatem insectele devoratoare cu vigilenţă şi seninătate pentru a apăra viitorul grânelor.

Nu la fel se petrece pe Pământ cu majoritatea căutătorilor spirituali.

Sub pretextul că vor să se protejeze de mistificare, ei răspândesc obstacole dure la nivel moral, unde operează cu scalpelul observaţiei. De aceea, adesea, ei îşi afectează propriile instrumente de lucru înainte de a fi obţinut cel mai mic rezultat.

Ei îşi transformă tovarăşii în cobai. Pretind de la ceilalţi calităţi pe care nici ei nu le posedă. Tratează cu un dispreţ intenţionat micul embrion de realitate şi sfârşesc cel mai adesea în negare, incapabili să înţeleagă manifestările spiritului.

Trebuie să recunoaştem că fructul este întotdeauna victoria efortului realizat de o întreagă echipă. Fără copacul care-l produce, fără pământul care susţine copacul, fără apele care alimentează solul şi fără ploile care regenerează izvorul, el nu ar apărea niciodată.

Fără linia de cale ferată, locomotiva nu ar putea înainta.

Avionul nu i-ar fi de niciun folos omului fără pista de aterizare.

Revelațiile Cerului trebuie să aibă o bază pentru a se fixa pe Pământ.

În general, cel care caută să se informeze despre viața invizibilă se integrează într-un grup de persoane cu care se dedică proiectului său. Dar în cea mai mare parte a timpului, el aşteaptă sistematic colaborarea altuia, fără a face eforturi, şi se plânge în mod repetat.

Însă natura ne revelează importanța colaborării, în umilele sale activități.

Pentru a face o simplă prăjitură, trebuie să avem ingrediente bune. Dacă o cantitate oricât de mică de otravă este prezentă în făină, prăjitura ne va intoxica în loc să ne hrănească.

Oricine doreşte să fie inundat de lumina spirituală trebuie să poarte în el energia adecvată.

Nu câştigăm încrederea celorlalți folosind sarcasmul şi nici simpatia lor împărțind lovituri în toate direcțiile.

Marele fluviu este rezultatul unirii râurilor mici.

Un oraş nu se construieşte dintr-o dată.

Toate realizările trebuie să înceapă cu certitudini. O greşeală aproape imperceptibilă de calcul poate compromite stabilitatea unui edificiu.

Experimentarea psihică nu se potriveşte cu adevărat cu fermitatea fără fundamentele morale ale unei conştiințe înnobilate.

Orice spirit omenesc - microcosmos al Universului - emite şi captează. A comite nebunii şi a suscita invidia, gelozia şi egoismul, vanitatea şi mânia, prin atitudini nedemne sau printr-o critică destructivă, înseamnă a acumula tenebre în jurul propriei ființe.

Nimeni nu va face lumină în întunericul nopții spărgând lampa, chiar dacă centrul de forță nu încetează să existe.

Nimeni nu va obține apă curată dintr-un puț răscolind noroiul de pe fundul acestuia.

Nu obținem adevărul în viață la fel cum prindem o pasăre din pădure pentru a o ține în colivie.

Adevărul este lumină. Numai inima hrănită cu iubire şi creierul îmbogățit cu înțelepciune îi pot reflecta măreția.

Cap. 38 - Misiunea spiritismului

Misiunea spiritismului, la fel ca cea a creştinismului, nu este aceea de a distruge şcolile de credinţă deja existente.

Hristos admite revelaţia lui Moise.

Doctrina Spiritelor sprijină principiile superioare ale tuturor sistemelor religioase.

Iisus nu critică niciunul dintre profeţii Vechiului Testament. Mângâietorul promis nu vine pentru a-i cenzura pe pionierii vreunei forme de credinţă în Dumnezeu, oricare ar fi aceea.

Spiritismul este înainte de toate procesul eliberator al conştiinţelor, pentru ca viziunea omului să se îndrepte către orizonturi mai înalte.

De mii de ani, spiritul uman gravitează în jurul unor valori efemere, cum ar fi cele ale precarelor posesiuni fizice, tulburat de coşmaruri carnale dintre cele mai diverse. Războaie de tot felul îi consumă forţele. Diverse flageluri îi marchează existenţa, obligând-o la limitări chinuitoare, dureroase.

Dar atunci când apare moartea, el nu atinge eliberarea. Dincolo de mormânt, rămâne ataşat de imaginile iluziilor pe care le-a hrănit pe drum, aservit unor interese de nemărturisit. Trăind într-o totală libertate, el îşi păstrează de obicei condiţia unei fiinţe care merge legată la ochi, insensibilă şi oarbă, încovoiată sub povara grea pe care o poartă pe umeri.

Încăpăţânarea de a-şi disputa mereu plăceri egoiste printre tovarăşii încarnaţi constituie pentru el un handicap deplorabil. Prejudecăţile nocive, teribilele greşeli sentimentale, punctele de vedere personale, ideile preconcepute, pasiunile halucinante, legăturile maladive, concepţiile cristalizate, intenţiile nedemne,

imaginația intoxicată şi obiceiurile proaste sunt poveri grele care forțează sufletul să înainteze clătinându-se, cu atenția orientată către experiențe inferioare.

Noua credință îi lărgeşte calea către forme de evoluție mai înalte. Cheie de lumină a învățăturilor lui Hristos, ea explică Evanghelia nu ca pe un tratat de reguli disciplinare născute din capriciul omenesc, ci ca pe mesajul salvator de fraternitate şi de bucurie, de comuniune şi de înțelegere, referitor la legile cele mai simple ale vieții.

Iisus ne apare atunci în toată măreția gloriei Sale. El nu ne mai apare ca un om angoasat, inspirând nevoia de amărăciune şi de lacrimi, ci un erou al bunătății şi iubirii, învățându-ne fericirea deplină, prin servire şi înțelegere, bunăvoință şi bucuria de a trăi.

Sub acest aspect, îl vedem ca pe cel mai mare model de solidaritate şi bunătate, modest în ieslea cea săracă, fraternizând cu toată lumea în piața publică şi susținându-i pe răufăcători pe cruce la ora extremei suferințe, în trecerea către divina înviere.

Spiritismul va fi deci, în mod indiscutabil, forța creştinismului în acțiune, pentru a ridica sufletul omenesc şi pentru a-i îndumnezei viața.

Spațiul infinit, patria universală a constelațiilor şi a lumilor, este fără nicio îndoială climatul natural al sufletelor noastre. Totuşi, nu putem uita că suntem copiii îndatorați, muncitorii şi tovarăşii Pământului, şi că perfecționarea lui este sarcina noastră imediată şi cea mai demnă.

Să uităm deocamdată paradisul îndepărtat, pentru a ajuta la construirea propriului nostru Cer. Să intervenim mai puțin în procesul de renaştere al celorlalți şi să reflectăm mai mult la propria noastră acordare cu legea binelui etern. Servind în mod constant şi cu credință în

viața care ne înconjoară, vom vedea că viața, la rândul ei, ne va servi neobosită, preschimbând Pământul într-o oază celestă de armonie şi lumină, pentru ca spiritul nostru să acceadă la viața superioară.

Cap. 39 - Faţă în faţă cu pământul

În lupta umană îndârjită, spiritul a cărui raţiune s-a maturizat şi a cărui inimă s-a trezit se simte din ce în ce mai singur, neintegrat şi neînţeles.

Prin valuri crescânde de reînnoire, pe drum apar generaţii diferite, care îi impun conflicte sentimentale şi lupte acerbe.

O sete stranie de armonie îi invadează inima.

De obicei, el se consideră un străin în mijlocul propriei sale familii.

Izolat în sumbrul curent al deziluziilor care se succed fără întrerupere, el se lasă pradă disperării infinite, păstrându-şi în acelaşi timp inima împietrită.

Însă nu este vremea să renunţe sau să se descurajeze.

Fructul copt este bogăţia viitorului.

Oricine se echilibrează în cunoaştere este sprijin pentru cel care oscilează în ignoranţă.

Ce s-ar petrece cu şcoala dacă elevul, ridicat la condiţia de profesor, ar fugi din această instituţie sub pretextul că nu mai poate suporta ignoranţa şi grosolănia noilor învăţăcei? Cine are suficientă cunoaştere în faţa infinitului pentru a-şi permite să dispreţuiască şansa de a-şi continua drumul către dobândirea înţelepciunii?

Pământul este venerabila instituție în care găsim resursele indispensabile necesare propriei noastre perfecționări.

Milioane de vieți formează piedestalul pe care ne clădim propria ființă. De îndată ce atingem nivelul marii înțelegeri, ne revine sarcina să asistăm la rândul nostru viețile care se află la început.

De aceea, în plenitudinea discernământului, cerem o credință care ne încălzeşte sufletul şi ne înalță viziunea asupra lucrurilor, pentru ca perioada noastră de maturitate spirituală să fie cea mai frumoasă şi cea mai prețioasă perioadă a pelerinajului nostru în lume, pentru ca ea să ne învețe să acționăm fără ataşament şi să servim fără a aştepta vreo recompensă.

Atunci când ne aflăm pe culmea marii înțelegeri, nu ne lipseşte seninătatea.

Dacă în decursul timpului ne simțim profund singuri în timp ce cultivăm un ideal superior, vom observa foarte rapid profunda noastră legătură cu întreaga umanitate.

Gradat, ne dăm seama că nimeni nu este atât de sărac încât să nu poată ajuta la progresul comun. Ne

asumăm atunci în mod ferm locul care ne revine în procesul edificării armoniei generale, împărţind crâmpeie din noi înşine, practicând cultul fraternităţii bine trăite.

Profitând astăzi de înviere pentru a combate moartea de ieri, găsim în luptă abrazivul care va şlefui oglinda conştiinţei noastre, pentru a ne transforma în reflectoare fidele ale frumuseţii divine.

Lumea, oricât de amară ar fi, va reprezenta pentru noi şcoala perfecţiunii, iar într-o bună zi vom binecuvânta instrumentele ei corectoare. Însoţitorii de drum care locuiesc împreună cu noi, oricât de ingraţi şi impasibili ar fi, ne dau ocazia să facem binele. Dacă ştim să profităm de ei prin eforturile noastre, aceşti fermenţi ai perfecţionării şi mântuirii noastre ne pot transforma în eroi.

Nu există loc pentru om în afara societăţii în care trăieşte. Dacă este de netăgăduit faptul că munca noastră colectivă poate să facă să evolueze sau să distrugă organismul social, este la fel de adevărat că numai organismul social ne poate face din punct de vedere individual mari sau mizerabili.

Comunitatea ne va judeca întotdeauna în funcție de atitudinea pe care o adoptăm în sânul său. Ea ne va conduce la altarul recunoştinței, la tribunalul dreptății sau ne va cufunda în umbra uitării.

Spiritismul, în lumina creştinismului, vine în lume pentru a ne trezi.

Pământul este domiciliul nostru temporar.

Umanitatea este familia noastră reală.

Dumnezeu ne-a consacrat pe toți destinului ei glorios.

De aceea, Iisus, divinul emisar al iubirii tuturor secolelor, proclamă un adevăr incontestabil: „Dintre oile pe care Tatăl mi le-a încredințat, niciuna nu se va pierde”.

Cap. 40 - În fața infinitului

Odată ce omul s-a maturizat mental grație înțelegerii, el îşi percepe micimea în fața infinitului. Recunoaşte că viața divină palpită în mod suveran de la principiile magnetice ale lumii subatomice până la constelațiile cele mai îndepărtate. Observă că planeta, mare şi sublimă prin ocaziile de înălțare pe care ni le oferă, este totuşi un simplu grăunte de nisip atunci când este comparată cu imensul Univers. Înconjurată de sori şi de lumi nenumărate, ea se înalță pentru a sonda problema morții, a destinului, a durerii...

Întrebările sale tăcute străbat spațiul incomensurabil în căutarea unor eterne revelații...

Pentru inima hrănită cu credință şi crescută în gloria idealului superior, spiritismul întru Iisus aduce un mesaj iluminat de speranță.

Investigând infinitul, care se întinde triumfător în spațiu şi timp, oamenii aud cuvintele ființelor vii care i-au precedat în marea călătorie a mormântului şi afirmă într- un mod foarte frumos:

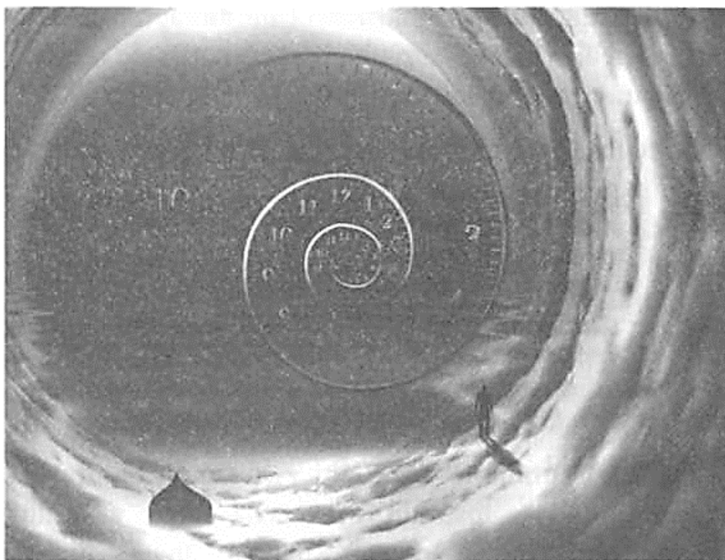
„Fraților, viața nu va înceta!...

Totul este reînnoire şi eternitate.

La fel cum există legi cosmice care guvernează experiența noastră fizică, există şi implacabile legi morale cosmice care ne dirijează spiritul.

Abțineți-vă de la rău.

Compromisurile sufletului cu planurile inferioare au drept rezultat o creştere a densității vehiculului său de manifestare.

Corpul nostru spiritual va reflecta peste tot lumina sau întunericul, raiul sau iadul pe care le purtăm în noi înşine.

Cultivaţi fraternitatea şi binele, căci atât astăzi, cât şi mâine, vom culege roadele propriilor noastre însămânţări.

Dincolo de frontierele umbrelor şi cenuşii, unde se răcesc şi se dezintegrează ultimele rămăşiţe ale cărnii, viaţa continuă, impunându-ne rezultatul propriilor noastre acţiuni.

Iubiţi munca şi onoraţi-o! Graţie ei, civilizaţia se înalţă, educaţia se îmbunătăţeşte şi fericirea noastră se perpetuează. În patria sufletelor, spiritul care şi-a uitat bogăţia ocultă plânge amarnic. El omite faptul că doar servind reuşim să ne dezvoltăm capacităţile de creştere interioară pentru nemurire.

Acceptaţi să serviţi ajutând, nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe o preţioasă onoare pe care Puterea Divină ne-o conferă.

Nu vă neliniştiţi din cauza orgoliului încununat cu lauri şi a viciului, care în lume sunt în mod nedrept aparent victorioase!...

Dreptatea domneşte întotdeauna, în eternitate.

Oricine îi umileşte pe ceilalţi va fi umilit de propria sa conştiinţă, iar instituţia universală a reîncarnărilor funcţionează de asemenea pentru toată lumea, recompensându-i pe cei drepţi şi corectându-i pe cei vinovaţi.

Orice greşeală necesită reparaţie.

Orice dezechilibru cere rearmonizare.

Suferinţele colective ale societăţii umane constituie ispăşirea secolelor sângeroase de război şi violenţă. Necazurile individuale sunt remedii salutare pentru tratarea şi restaurarea sufletelor.

Anexaţi dorinţele împărăţiei «eului» vostru înţeleptelor planuri ale împărăţiei lui Dumnezeu.

Egoismul şi vanitatea ne întemniţează în mocirla pământească.

Citiţi paginile vii ale Naturii şi căutaţi viaţa sănătoasă şi pură, dând dovadă de bunăvoinţă faţă de toată lumea.

Simplificaţi-vă obiceiurile şi reduceţi-vă nevoile.

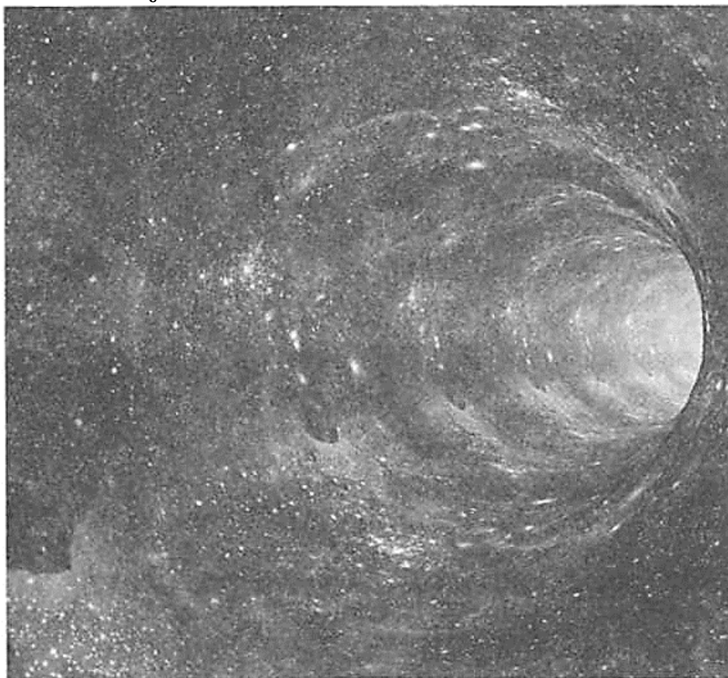
Aveţi încredere, fiţi binevoitori, instruiţi-vă, iubiţi şi speraţi... Îmbogăţiţi-vă în cunoaştere şi virtute pentru a fi mai puternici şi mai folositori.

Dincolo de orizonturile pe care le poate atinge viziunea noastră, alte lumi şi alte umanităţi evoluează către perfecţiune!...

Suntem cu toţii fraţi, copiii unui singur Tată, care ne aşteaptă întotdeauna cu braţele deschise pentru fericirea supremă, în binele etern...”

Auzind chemările sacre ale Cerurilor, inima care se trezeşte la viaţa superioară înţelege în sfârşit că

Dumnezeu este adevărul suveran, că munca este binecuvântarea noastră, că iubirea şi înțelepciunea sunt destinul nostru şi că sufletul este nemuritor.

GLOSAR

EMPATIE = Stare de rezonanță inefabilă ce permite o formă de comunicare superioară, psihică şi afectivă, cu o anumită ființă umană sau cu mai multe ființe umane simultan, ori chiar cu una sau mai multe entități subtile superioare, spirituale, invizibile (ființe celeste, îngeri, ființe de lumină, entități subtile ale naturii etc.).

Este cunoscut faptul că o mamă cunoaşte în mod intuitiv nevoile şi sentimentele bebeluşului său, cu care ea este şi se menține spontan în stare de comunicare empatică. Această aparent misterioasă capacitate (care este prezentă în stare latentă în orice ființă umană) este în mod verosimil legată de faptul că, inițial, copilul este una cu ființa şi cu trupul mamei sale. Empatia, ca stare spontană, explică de asemenea modul în care copiii, chiar foarte mici, sunt fulgerător la curent cu grijile, neliniştile şi bucuriile părinților lor.

Termenul de empatie a fost utilizat prima dată de către Kahe Sipps, în anul 1898. El se referea la existența unei modalități de cunoaştere şi înțelegere - prin oglindire şi rezonanță, în propria noastră ființă - a altora. Empatia este deci o modalitate intuitivă de cunoaştere a celorlalți, deoarece ea asigură o formă de comunicare afectivă şi de transpunere imediată, sentimentală, făcând posibilă o identificare cu alte persoane, la tensiunea la care ele trăiesc o anumită situație.

Într-o accepție mai largă, empatia permite apariția acelei capacități directe, de a înțelege în mod inefabil trăirile altor ființe umane, făcând chiar cu putință anticiparea şi prevederea comportamentului acestora în anumite situații date. Toate aceste aspecte, precum şi

multe alte fenomene complexe sunt cu uşurinţă posibile pe baza acestei capacităţi speciale, care este empatia.

Empatia este deci o intuiţie simpatetică sau o formă de identificare afectivă, care face posibilă în fiinţa noastră o stare de transpunere prin rezonanţă la condiţiile rezonatorii trăite ori resimţite de către altcineva.

Empatia face fulgerător cu putinţă proiectarea stărilor interne specifice, ale unei fiinţe umane, în universul lăuntric al celui care empatizează, astfel că acesta va ajunge în acel moment să trăiască, clar, lăuntric, în sine, viaţa fiinţei umane în cauză.

Empatia ne permite să ne amplificăm tendinţele de a fuziona sau, cu alte cuvinte, de a intra în euforică consonanţă afectivă cu universul lăuntric, cu aspectele specifice ce caracterizează microcosmosul individual al altei fiinţe umane, care ne atrage în mod tainic din punct de vedere afectiv.

Empatia se deosebeşte clar de simpatie, care este o stare emoţională conştientă, constând în „a simţi cu” sau faţă de o altă fiinţă umană, pe când empatia înseamnă „a simţi intim în” sau, cu alte cuvinte, a tinde spontan spre a trăi intens lăuntric viaţa afectivă a unei alte fiinţe umane.

Restrânsă doar la relaţiile interumane şi la perceperea şi crearea diferitelor opere de artă, empatia se dovedeşte a fi un proces complex (care este simultan perceptiv, intelectual şi afectiv), ce se poate dezvolta la mai multe nivele ale fiinţei umane, pornind din straturile inconştientului până la nivelul conştientului. Deşi rolul său este adeseori ignorat, empatia este evident implicată în adoptarea rolului social al unei fiinţe umane, în cunoaşterea psihică empirică, în orice act de comunicare

inter-umană, ea reprezentând aici ceea ce putem numi senzitivitatea inter-personală.

Empatia este o însuşire superioară, proprie condiţiei umane, care este totodată o însuşire de bază a unei individualităţi caracterizate de un grad avansat de rafinare şi elevare.

ETERNITATE - Eternitatea reprezintă ceea ce este cu adevărat divin şi care există în afara timpului (atemporalitatea). Eternitatea este un concept diferit de acela de nemurire, care înseamnă supravieţuire fără limite în timp. Stările de deosebită elevare spirituală, care ne înalţă pe culmile fericirii extatice ale Conştiinţei cosmice, sunt tangente cu sentimentul eternităţii. Acest sentiment al eternităţii apare şi ca o stare de supremă satisfacţie atunci când trăim total în momentul prezent. Clipa prezentă este imaginea mobilă a eternităţii, iar trăirea simultană, cu profunzime şi autenticitate, a clipei, însoţită de extragerea semnificaţiilor ei esenţiale înseamnă, de fapt, transcenderea acesteia prin înălţarea în sfera sublimă a viziunii şi a trăirii autentic spirituale.

În concepţia comună, eternitatea reprezintă o perioadă de timp ce pare să dureze la nesfârşit. În realitate, eternitatea este însă cu totul altceva. Ea nu este doar o extindere nesfârşită a timpului, ci se situează, de fapt, în afara timpului. Toma D'Aquino recunoştea şi el această distincţie atunci când scria că: „Dumnezeu este etern, în timp ce infernul este indefinit ca durată." Eternitatea este contrapartea din lumea spirituală a timpului din lumea fenomenală. Timpul este umbra proiectată de eternitate pe peretele peşterii din binecunoscuta alegorie filosofică a lui Platon. Acesta descria timpul ca fiind „o imagine mişcătoare a eternităţii".

Poeţii privesc timpul ca pe un fluviu aflat mereu în mişcare, dar yoghinii şi înţelepţii îl văd ca fiind o parte integrantă (generând realitatea relativă) din maya (iluzia cosmică). Realitatea Absolută este eternitatea sau ceea ce apare „atunci când nu mai există timp" (Apocalipsa 1,6).

În momentele de extaz divin (samadhi) sau în cazul experienţelor de vârf, apare aproape întotdeauna o senzaţie de ieşire din timp. Această „evadare" temporară din condiţionările limitatoare ale timpului sugerează că un anumit gen de eternitate, acel „etern prezent", există şi ne este accesibil în anumite stări sublime (speciale) de conştiinţă. Energia timpului este mai mult decât un aspect al modului în care conştiinţa noastră ne organizează experienţele: timpul este o energie care, în funcţie de rezonanţa sa în conştiinţa noastră, poate fi trăită intens sau lent. Elevarea nivelului nostru predominant de conştiinţă (de rezonanţă ocultă[4]) poate să modifice perceperea energiei timpului, facând-o să se topească împreună cu restul spaţiului tridimensional.

Celebrul matematician rus P. D. Uspensky, unul dintre principalii discipoli ai marelui iniţiat Gurdjieff, a elaborat, pe baza învăţăturilor spirituale primite de la Gurdjieff, un model al Universului cu şase dimensiuni: timpul este a patra dimensiune a Universului, eternitatea sau „eternul prezent" a cincea, iar a şasea dimensiune reprezintă „actualizarea tuturor celorlalte posibilităţi conţinute în clipa trecută, dar care nu au fost actualizate în timp" (timpul manifestând o singură asemenea succesiune de evenimente, din gama nedefinită de posibilităţi). Fiecare dimensiune reprezintă (în mod relativ) Infinitatea, faţă de dimensiunile sau nivelele inferioare ei, deoarece este imposibil ca ea să fie

măsurată sau determinată în planurile sau nivelele inferioare ei.

La modul obişnuit, noi nu experimentăm energia timpului (a patra dimensiune a Universului) la fel ca pe celelalte trei dimensiuni ale spaţiului. Putem, de exemplu, să ne rotim în jurul unui obiect tridimensional şi să-l privim din toate părţile, dar în timp suntem constrânşi să ne deplasăm în linie dreaptă. Prin urmare, noi suntem fiinţe mono-dimensionale în raport cu energia timpului. Chiar şi aprecierea celei de-a patra dimensiuni (energia timpului) pe care o avem se dezvoltă şi se nuanţează odată cu trecerea (consumarea) energiei timpului (odată cu vârsta). Însă atunci când, în anumite stări elevate de conştiinţă, nu mai suntem aproape deloc încătuşaţi de materie şi de simţuri, putem avea o viziune cu totul nouă asupra celor patru dimensiuni ale continuumului spaţio-temporal, ca şi cum am intra într-o nouă lume, în care trebuie să învăţăm să ne mişcăm, întocmai ca un bebeluş care se adaptează gradat, prin învăţare, la lumea tridimensională. Această viziune nouă poate explica foarte bine o mare gamă de fenomene paranormale, cum ar fi clarviziunea, premoniţia, claraudiţia etc. Însă aprecierea adevăratei naturi a celei de-a cincea dimensiuni, eternitatea, apare şi mai lent, pe măsura evoluţiei concepţiei şi trăirii noastre lăuntrice referitoare la energia timpului.

Doar intrând conştient în cea de-a şasea dimensiune putem înţelege cea de-a cincea dimensiune, eternitatea, acest fapt fiind posibil numai atunci când sufletul eliberat transcende definitiv roata sau ciclul obligatoriu al reîncarnărilor. Acest ciclu este reprezentat grafic prin miticul şarpe Uroboros, cel care îşi înghite coada, aceasta semnificând, în realitate, faptul că „începutul este identic cu sfârşitul”, că ciclurile se urmează unul pe

celălalt în mod indefinit. În vreme ce circumferința cercului reprezentat de şarpe simbolizează ciclicitatea, centrul cercului semnifică în mod analogic, prin nemişcarea sa, eternitatea.

EVOLUȚIE = Semnifică procesul dezvoltării armonioase a formelor în etape succesive. Multe tradiții spirituale postulează o serie ierarhică de etape de dezvoltare în Natură. În hinduism, de pildă, reprezentative în acest sens sunt şcolile Samkhya şi Yoga, care au conceput şi explicat modele complexe de evoluție sub forma „desfăşurării” gradate a mai multor „categorii” sau „principii manifestatoare” (sattva-e) ale universului vizibil şi invizibil, manifestat sau nemanifestat. Scopul unor astfel de prezentări nu este totuşi acela de a oferi o anumită teorie cosmologică asupra Creației în ansamblu, ci acela de a clarifica aspirantului la spiritualitate modalitatea involuției Conştiinței Supreme în procesul manifestării.

Atât Yoga, cât şi Samkhya au în vedere doctrina numită Shat Karya Vada, care afirmă că efectul (karya) este preexistent (sat) în cauza care îl generează. Ideea principală care rezultă de aici este aceea că toate categoriile de manifestare (sattva-ele) simt prezente şi incluse în mod potențial în categoriile anterioare lor, din care mai apoi ele vor izvorî în Manifestare. Astfel, se spune că, din unica sursă transcendentă (pranidhana) a Naturii emană categoriile numite buddhi sau mahat, care constituie câmpurile de forță unificate prefizic şi, respectiv, premental, din care mai apoi se vor delimita categoriile de manifestare fizică şi mentală. Un exemplu elocvent pentru a ilustra modalitatea de evoluție a categoriilor de manifestare din una în alta este cel al unui vas (efectul) care a fost prelucrat din lut (cauza). În

aceeaşi idee putem să ne gândim la o sculptură din marmură care preexistă într-un bloc de marmură şi căreia artistul îi va da ulterior o formă precisă, în conformitate cu propria lui viziune şi îndemânare.

În tradiția filosofiei Advaita Vedanta, care a adaptat multe elemente din şcoala Samkhya privitoare la acest proces cosmogonic, dar care totuşi neagă condiția ultimă a lumii alcătuite din forme multiple, transformările şi de asemenea trecerile de la o categorie (sattva) la alta a manifestării, toate acestea sunt considerate iluzorii şi efemere. În conformitate cu această tradiție, ele sunt considerate a fi produsul direct al agentului hipnotic universal, care este ignoranța (avidya). Tocmai din această cauză, aproape toate învățăturile şi teoriile care privesc acest aspect sunt cunoscute sub numele de „manifestări fantomatice", sau vivarta. Prin contrast, şcolile Samkhya şi Yoga subscriu unei filosofii realiste, poziția lor fiind denumită Parinama Vada sau „doctrina manifestării reale".

IAD (INFERN) = în concepția yoghină, lumile infernale, ca şi lumile paradiziace sunt în număr de şapte (sau multiplu de şapte, dacă se iau în considerare anumite subdiviziuni ale acestora).

Aceste lumi sau tărâmuri infernale corespund unor grade diferite de suferință pentru cei care trebuie să îndure existența acolo, ca urmare a acțiunilor abominabile pe care le-au făcut în timp ce trăiau ca oameni pe Pământ. Deşi viața în aceste lumi infernale pare să dureze o eternitate, în realitate durata unei pedepse karma-ice poate fi chiar şi numai de câteva secunde sau clipe.

În concepția creştină, în iad, sufletele păcătoase sunt chinuite şi arse în focul „veşnic", pedeapsă care

este în strânsă legătură cu faptele lor rele din timpul vieții.

Iadul este împărăția dracilor, iar după o analogie plastică a unui călugăr, poarta lui este deznădejdea, curtea lui sunt lanțurile, ferestrele lui sunt întunericul, masa lui este „reaua împuțiciune” şi duhoarea infernală, mâncarea lui este foamea, iar băutura lui este setea; ceasornicul lui este plânsul, iar aşternutul în iad este văpaia. În sfârşit, în loc de orânduială, iadul este plin de tulburare şi de dezordine.

Este cunoscută expresia „muncile sau caznele iadului”, care se referă la chinurile la care sunt supuşi păcătoşii. După concepția creştină, în iad sunt nouă feluri de „munci” infernale sau cazne foarte grele pe care le reproducem mai jos aşa cum le prezintă tradiția ortodoxă:

Cea dintâi „muncă” ce stăpâneşte în iad este un întuneric de neînchipuit, aşa cum afirmă şi prorocul Isaia. Dar nu este vorba despre întunericul pământesc, ci despre un sui-generis întuneric pipăibil. Întunericul iadului este aşa de mare, încât se spune că poate fi pipăit cu mâna. Iată ce afirmă Iov despre această „muncă” infernală: „Mă voi coborî în pământul întunericului celui veşnic, care nu are lumină, dar nici tămăduire în veac.” La acelaşi întuneric s-a referit şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Evanghelie, când a spus: „Legați-i mâinile şi picioarele şi aruncați-l pe el întru întunericul cel mai dinafară”.

A doua „muncă” este plânsul şi scrâşnirea dinților. Spunea cineva, în mod foarte semnificativ, că atâtea lacrimi se varsă în iad într-o singură zi, că, dacă s-ar aduna pe fața Pământului, ar face un ocean mai mare ca Oceanul Pacific.

A treia „muncă” este mirosul pestilențial sau, altfel spus, putoarea cea insuportabilă. Părintele Cleopa, făcând în acest sens o comparație plastică, spunea că dacă s-ar aduna toate putorile de pe fața pământului la un loc, n-ar face nici cât un miligram față de putoarea care este acolo.

A patra „muncă” în iad este foamea şi setea. Deloc întâmplător, găsim la prorocul Isaia rostirea: „Vor flămânzi precum câinii şi vor urla şi se vor jeli, şi nimeni nu va potoli foamea lor.” Mântuitorul se referă la această muncă în pilda cu bogatul nemilos şi cu sărmanul Lazăr: „Părinte Avraame, trimite pe Lazăr să-şi înmoaie vârful degetului său în apă, să vie să-mi răcorească limba, că rău mă chinuiesc în văpaia aceasta.”

A cincea „muncă” a iadului este tartarul, gheața. Tartarul este un iezer fără fund, plin de gheață şi foarte rece. La aceasta se referă expresia „scrâşnirea dinților”, de care vorbeşte Scriptura, adică gerul acela insuportabil pe care nu şi-l poate închipui nimeni.

A şasea „muncă” este viermele cel neadormit. În iad, se spune, sunt viermi de foc care mănâncă trupurile oamenilor şi sufletele lor în vecii vecilor, şi niciodată oamenii nu mor. Acolo sunt balauri de foc şi şerpi de foc care înoată prin văpăile Iadului aşa cum înoată peştii prin apă. Aceste creaturi îi prind pe cei păcătoşi şi-i sug, şi-i înțeapă, şi-i mănâncă „în vecii vecilor”, împreună cu viermii cei neadormiți.

A şaptea „muncă” este gheena, adică focul cel nestins, care este cea mai grea dintre toate. Este vorba despre focul cel negru ca smoala şi de miliarde de ori mai fierbinte ca aceasta, care arde „în vecii vecilor” în întuneric. Tradiția creştină afirmă că de acest foc se tem şi dracii, căci ei se rugau Mântuitorului, când făcea minuni pe malul Mării Galileii, scoțând demonii din cei

doi îndrăciţi: „Te ştim pe Tine cine eşti, Fiul Celui Preaînalt; Te rugăm nu ne trimite pe noi în gheena!" Acest iezer de foc, de care pomeneşte şi Apocalipsa, care este precum un hău fără fund, le arde totodată şi pe toate duhurile cele rele şi le chinuieşte „în vecii vecilor".

„Munca" a opta din iad este deznădejdea sau lipsa oricărei speranțe. Toți ce-i ce se află în iad sunt cuprinşi de deznădejde şi de lipsa oricărei speranțe în mila lui Dumnezeu. Este cunoscută în această direcție semnificativa expresie evanghelică „s-a închis uşa şi pocăință în iad nu mai este".

„Munca" a noua din iad este percepția deformată a timpului, care-i face pe păcătoşii de acolo să li se pară că au parte de chinuri „veşnice", care îngrozesc atâtea miliarde de suflete.

MOARTE - Moartea desemnează la modul obişnuit încetarea proceselor vitale la nivelul țesuturilor şi al organelor unei ființe umane, stare în care sistemul nervos central prezintă leziuni ireversibile şi reanimarea nu mai este posibilă, astfel că survine decesul, ca sfârşit al vieții pământeşti.

Moartea este starea oricărui organism după ce viața a încetat, fie în organele vitale (aşa-numita moarte clinică), fie în totalitatea celulelor sale. Din acest punct de vedere, moartea clinică este mai curând un „moment", în timp ce moartea biologică a organismului este un proces ce durează până la dispariția manifestărilor vitale în toate celulele.

Moartea trupului este produsă prin separarea totală a învelişului (dublului) bioenergetic sau eteric de trup, care era coordonat şi animat de acesta.

Moartea naturală este aşa-zisa moarte de bătrânețe, sub acțiunea implacabilă a timpului, în timp ce moartea

obişnuită poate avea o serie nesfârşită de alte cauze, datorate condiționărilor destinice (karma-ice) ale ființei în cauză.

Din punct de vedere termodinamic, moartea înseamnă trecerea ireversibilă la o stare de echilibru cu mediul şi o maximă dezordine a sistemului (maximă entropie).

Din punct de vedere ecologic, moartea este o reintegrare a materiei vii în ciclurile geochimice şi cosmice ale substanței şi ale energiei.

Din punct de vedere filogenetic şi evoluționist, moartea este o condiție obligatorie a diversificării vieții şi a progresului biologic.

Intuind această realitate, Goethe scria: „Moartea este lovitura de maestru a Naturii, prin care ea reuşeşte să producă şi mai multă viață”. În această viziune, mai profundă, îmbătrânirea şi moartea naturală nu sunt altceva decât un rezultat al evoluției vieții, o achiziție utilă a acestei evoluții. În budismul tantric, viața şi moartea sunt privite ca alcătuind cele două aspecte complementare ale aceluiaşi ciclu, amândouă necesitând o pregătire şi o inițiere adecvată din partea omului. Fără moarte, transformarea nu este posibilă; puterea pozitivă (+) nu poate exista nici măcar o clipă fără puterea negativă (-) complementară. Moartea nu este deci opusă vieții, ci vine în ajutorul ei.

Sunt nenumărate dovezile care confirmă existența vieții după moarte. Nu avem deci de ce să ne temem de moarte, care reprezintă doar un pas către o dimensiune cu totul nouă. Filozoful Epicur a urmărit să ne convingă prin scrierile sale că de fapt: „Moartea nu este niciodată ceva distrugător, ceva anihilant pentru noi, deoarece în realitate ea ne dezvăluie o tainică şi surprinzătoare continuitate”.

Iată ce spune cu privire la moarte profetul Ezechiel în capitolul 37 rostirile 4-10 din Vechiul Testament:

«Iar atunci Dumnezeu mi-a zis:

Proroceşte despre oasele acestea şi spune-le „Oase uscate ascultați aşa cum se cuvine cuvântul Domnului Dumnezeu!”

Iată aşa vorbeşte Stăpânul Suprem, Domnul Dumnezeu, către oasele acestea:

„Să ştiți că voi face să intre în voi - la momentul potrivit - un duh dumnezeiesc şi atunci veți trăi mai departe. Vă voi pune tendoane noi, voi face să crească pe voi o nouă came, vă voi acoperi cu piele, voi pune un duh dumnezeiesc în voi şi atunci veți trăi, iar astfel veți şti şi veți simți din plin că Eu sunt Domnul Dumnezeu.”

Am prorocit întocmai aşa cum mi se poruncise. Şi iată că pe când proroceam a fost un vuit mare şi iată s-a făcut o anumită mişcare, iar apoi oasele s-au apropiat unele de altele, aşa cum era necesar, os de os. M-am uitat plin de uimire şi iată că apoi li s-au pus tendoane, carnea a crescut şi le-a acoperit pielea pe deasupra, dar nu era încă duhul sfânt în ele.

Domnul Dumnezeu mi-a zis:

Proroceşte şi vorbeşte în numele Duhului Sfânt! Proroceşte aşa cum este necesar, fiu al omului, şi spune-i duhului: „Aşa vorbeşte Stăpânul Suprem, Domnul Dumnezeu: Duhule Sfânt, vino din cele patru direcții ale celor patru vânturi, suflă din plin peste morții aceştia, spre a-i face ca apoi ei să trăiască!”

Am prorocit aşa cum îmi poruncise Domnul Dumnezeu. Şi iată că după aceea Duhul Sfânt a intrat în ei, iar apoi ei au prins viață şi s-au aşezat în picioare: astfel mi-a apărut atunci în față o armată foarte mare.»

RAI (PARADIS) = în aproape toate tradițiile spirituale ale omenirii este prezentă credința în existența unor sui-generis tărâmuri superioare din lumea de dincolo, care sunt desemnate în ansamblu şi în mod generic în tradiția românească prin cuvintele „Rai” sau „Paradis”.

Tradițiile spirituale afirmă existența a şapte Raiuri (Paradisuri) şi şapte iaduri (infernuri), care există toate în Universul Astral.

În textul înțelepciunii Bhagavad Gita se vorbeşte despre diviziunea întreită a lumilor din Univers, sau Macrocosmos. Cele trei diviziuni simt numite Urdhva Loka (lumea superioară), Madhya Loka (lumea mediană) şi Adho Loka (lumea inferioară), în cadrul acestor trei sfere ale existenței, există 14 lumi principale, caracterizate de diferite durate de viață. Locuitorii celor mai înalte trei lumi nu cunosc boala şi bătrânețea, după cum nu cunosc nici starea de frică. Durata vieții scade pe măsură se coboară pe scara generică a lumilor de la cele superioare spre cele inferioare.

Cele şapte lumi superioare sunt: Bhur Loka, Bhuvar Loka, Svarga Loka, Mahar Loka, Jana Loka, Tapa Loka şi Satya (Brahma) Loka.

Bhur Loka este „lumea pământească” ce cuprinde totodată şi Universul Fizic şi aşa-zisul Paradis pământesc.

Bhuvar Loka este tărâmul strămoşilor (pitri), şi reşedința spiritelor care au părăsit recent lumea fizică.

Svarga Loka este paradisul celest al desfătării spirituale, în care sălăşluiesc majoritatea ființelor divine (deva), împreună cu suveranul lor, Indra.

Mahar Loka este paradisul locuit de cei care sunt complet purificați de dorințele şi de ataşamentele materiale prin sacrificiu, asceză, milostenie şi meditație

profundă. Cel mai mare dintre înțelepții vedici (rishi), Bhrigu Muni, trăieşte aici.

Jana Loka este sălaşul paradiziac al marilor sfinți şi înțelepți. El este locuit de mistici care evoluează spre lumi mai elevate şi care îşi pot crea sau resorbi la voință învelişurile subtile. Ei se pot deplasa între diferitele lumi subtile cu viteze de neconceput pentru mintea umană.

Tapa Loka este reşedința paradiziacă a celor patru fii înțelepți ai lui Brahma, numiți Kumara (Sanat, Sanaka, Sanandana şi Sanatana). În această lume trăiesc, de asemenea, mulți mari înțelepți, datorită practicilor yoghine şi austerităților spirituale la care s-au supus în timpul vieții lor pe Pământ. Locuitorii acestei lumi îşi pot crea la voință un înveliş subtil şi pot, de asemenea, să-l resoarbă la voință.

Satya Loka sau Brahma Loka este sălaşul divin al lui Brahma, creatorul Universului. În această lume vehiculele aeriene sunt controlate prin intermediul mantra-elor, nu prin mijloace mecanice. Locuitorii săi posedă conştiință şi inteligență, dar nu au trupuri grosiere. Ei simt compasiune pentru cei care trăiesc în lumile inferioare, dar nu au deloc stări de frică şi nu suferă de bătrânețe.

În doctrina Cabalei se vorbeşte despre şapte Raiuri.

Primul Rai se numeşte Shamayim şi este guvernat de Arhanghelul Gabriel. Fiind cel mai apropiat de Pământ, este considerat sălaşul cuplului originar, Adam şi Eva.

Al doilea Rai se numeşte Raquie şi este guvernat de Arhanghelii Zachariel şi Raphael. Se consideră că în acest Paradis l-a întâlnit Moise pe îngerul Nuriel. Se crede că tot aici sunt întemnițați îngerii căzuți şi sunt zămislite planetele.

Al treilea Rai, Shahaqim, este condus de Arhanghelul Anahel şi este sălaşul Grădinii Edenului şi al Arborelui Vieții. Tot aici este produsă mana, hrana sacră a îngerilor.

Al patrulea Rai, numit Machen, este guvernat de Arhanghelul Mihail şi conține Ierusalimul ceresc, templul şi altarul.

Al cincilea Rai, Machon, este cârmuit de Samael, care, în iudaism, este considerat îngerul Morții.

Al şaselea Rai, Zebul, se află sub jurisdicția Arhanghelului Sachiel.

Al şaptelea Rai, Araboth, este guvernat de Arhanghelul Cassiel şi este cel mai sfânt dintre toate cele şapte Raiuri, pentru că adăposteşte Tronul de Slavă slujit de cei şapte Arhangheli şi este totodată tărâmul în care sălăşluieşte Dumnezeu. Sub tron este sălaşul tuturor sufletelor umane nenăscute încă. Araboth este considerat şi ca reşedința Serafimilor şi a Heruvimilor.

În conformitate cu simbolismul spațial al tradiției creştine, Raiul sau Paradisul este aşezat de Dumnezeu spre Răsărit. Deloc întâmplător, Psaltirea afirmă în mod semnificativ că „Dumnezeu S-a suit peste Cerurile cerurilor, spre răsărituri”, direcția răsăritului fiind considerată sacră şi legată de lumina dumnezeiască în mai toate tradițiile spirituale ale lumii.

Tradiția sfinților Părinți descrie Raiul ca pe un loc al desfătării, căci Eden înseamnă „Raiul desfătării”, adică locul unei stări de fericire dumnezeiască, ce este accesibilă sfinților şi îngerilor. Psalmul 45 face aluzie la această stare de bucurie spirituală prin cuvintele: „Apele râurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu”. Este vorba aici, de fapt, despre „râurile” Duhului Sfânt care se revarsă în Rai, adică despre darurile Duhului Sfânt care mângâie,

înveselesc şi conferă totodată o stare de fericire sufletelor care ajung în Paradis.

Ființele din Rai au atât percepții senzoriale foarte rafinate, cât şi capacitatea de a emite şi de a recepta gânduri elevate, într-o împletire desăvârşită a celor văzute cu cele nevăzute, după cum şi omul este alcătuit dintr-o parte văzută şi una nevăzută, din trup şi suflet. Astfel, Raiul poate fi perceput într-o anumită măsură senzorial (ființele care sălăşluiesc acolo pot să perceapă cu simțurile subtile dulceața, savoarea lui profund spirituală), dar este perceptibil mai ales în spirit sau, altfel spus, duhovniceşte (sufletului omului îi este dat acolo să vadă Cerul sau, altfel spus, i se arată modul divin în care acționează îngerii şi el poate, totodată, să audă cântările de slavă înălțate în cer lui Dumnezeu de către legiunile de îngeri).

Sfântul Vasile cel Mare descria după cum urmează Raiul în lucrarea sa, Hexaimeron: „în Rai sunt livezi prea dulci la vedere, cu multă şi negrăită verdeață şi foarte frumos împodobite. Acolo florile nu strălucesc doar puțină vreme şi apoi pier, ci strălucesc îndelungată vreme şi ele răspândesc mireasma Duhului Sfânt, care nu poate fi descrisă în cuvinte.

Ajunşi în Rai, nu ne mai putem sătura de buna mireasmă a florilor, iar frumoasa lor culoare străluceşte de-a pururea şi nu există vânturi care să le frângă. Florile nu se veştejesc, înghețurile nu le îngheață, arsura soarelui nu le usucă; în Rai, asupra florilor suflă un duh măsurat, care dă o suflare uşoară, diafană şi dulce, ce nu este influențată de anotimpuri sau oprită de curgerea timpului şi care păzeşte creşterea lor. Iar frumusețea tuturor celor sădite acolo este şi ea vrednică de facerea Celui ce le-a sădit [...].

Ce cuvânt ar putea să descrie mulțimea dulceții şi frumuseții aceleia?... Acolo sunt şi neamuri de nenumărate feluri de păsări, care prin floarea aripilor şi prin dulcea viersuire a glasurilor aduc o dulceață negrăită, încât oamenii cei drepți de acolo se desfătează şi se îndulcesc prin toate simțurile: pe unele văzându-le, pe altele auzindu-le.

De eşti o ființă duhovnicească şi cugeți mai mult decât la plăcerile trupeşti, urcă-te cu gândul către frumusețile îngerilor şi însuşeşte-ți roadele dreptății ce sunt în ei. Vezi râurile lui Dumnezeu cele pline de ape, ale căror porniri veselesc cetatea lui Dumnezeu şi al căror meşter este unicul Dumnezeu.

Păsările Raiului nu mor ca cele de pe Pământ şi nu îmbătrânesc, pentru că sunt pline de Duhul Sfânt. Acolo cele patru stihii (elemente), care sunt şi în lumea noastră: pământul, apa, focul şi aerul, sunt atât de împodobite de Dumnezeu, cum nu se poate vorbi. Cele patru anotimpuri ale anului: primăvara şi vara, toamna şi iarna, aşa de frumos sunt îmbinate unele cu altele, încât nu se mai satură omul în veacul veacului de a trăi acolo.

Acolo niciodată nu există vânturi puternice sau anotimpuri nepotrivite. Acolo nu-i nici prea frig, dar nici prea cald. Nu-i nici prea mare vânt, dar nici nu lipseşte cu desăvârşire. Nu-i niciodată acolo ploaie prea multă, dar nici nu lipseşte. Deci cele patru stihii (elemente), cele patru anotimpuri, sunt îmbinate în aşa fel încât provoacă o negrăită plăcere celor cinci simțuri ale omului şi o desfătare spirituală deplină sufletului.

În ce priveşte simțul mirosului, atâta mireasmă a Duhului Sfânt este acolo şi florile acelea sunt atât de înmiresmate, încât nici nu poți să-ți închipui că ar mai exista altceva în lume care să miroasă mai frumos. În ce

priveşte gustul, poamele din Rai au atâta dulceață şi atâta felurime de gusturi, încât omul nu-şi mai poate închipui şi nu mai poate pofti nimic peste dulceața lor.

În ce priveşte vederea, în Rai aceasta se desfată întru atâta frumusețe (Gan-Eden, adică veşnică desfătare), încât omul nu poate în niciun fel să mai cugete că ar putea vedea ceva mai frumos ca acolo.

În ce priveşte pipăitul, acesta este perceput atât înăuntru, cât şi în afară. În Rai este atâta frumusețe şi atâta blândețe în ființe, în lucruri şi în toată zidirea, încât niciodată nu există spini, nu există vreun lucru aspru şi lipsit de netezime, nu există niciun lucru care să te ardă, nu există nimic care să te otrăvească, aşa încât simțul pipăitului, atât cel dinăuntru, cât şi cel din afară, nu poate provoca nicio vătămare.

În sfârşit, în ce priveşte al cincilea simț, cântările din Rai desfată auzul şi au atâta frumusețe, încât o mie de ani ni se par a fi precum un ceas în Rai."

Sfânta Scriptură afirmă că Dumnezeu i-a poruncit lui Adam „să lucreze Raiul şi să-l păzească". În simbolismul spiritual, „a lucra Raiul" înseamnă pentru ființa umană a se ruga şi a intra în comuniune necontenită cu Dumnezeu, asemenea îngerilor, iar „a păzi Raiul" înseamnă a-şi păzi neîncetat mintea şi simțurile, ca nu cumva să apară vreo alunecare în rău şi apoi să survină pierderea stării spirituale de continuă focalizare şi comuniune cu Dumnezeu. După tradiția creştină, Adam cel dintâi îi auzea pe îngeri rugându- se şi cântându-I imnuri de slavă lui Dumnezeu, astfel că el era într-o stare de permanentă fericire şi lua aminte la pilda ființelor angelice, care l-au învățat în acest fel cum să-L iubească pe Creatorul lumii.

Doctrina ortodoxă face distincție între Rai şi împărăția Cerurilor. Astfel, Raiul este considerat a fi

locul în care a sălăşluit odinioară Adam şi unde rămân până la Judecata de Apoi credincioşii şi drepții care au făcut în timpul vieții lor pământeşti numai fapte bune şi au urmat cu credință poruncile lui Dumnezeu. Totuşi, chiar şi Raiul reprezintă o stare condiționată, supusă dualității, după cum rezultă din pilda biblică a pomului cunoaşterii binelui şi a răului, în care se vede cum cuplul primordial format din Adam şi Eva a fost ispitit de către satana şi a căzut la această încercare, rezultatul fiind izgonirea din Rai şi pierderea stării de unitate paradiziacă. În schimb, despre sufletele celor care s-au purificat şi s-au despătimit ori, altfel spus, care şi-au transcens şi şi-au integrat într-un mod superior toate tendințele psiho-emoționale inferioare şi au atins comuniunea deplină cu Dumnezeu, se spune că sunt mântuite şi că sunt, prin urmare, primite direct în împărăția Cerurilor, astfel că nu se mai duc în Rai.

Învățătura Bisericii Catolice despre Rai poate fi găsită în catehismul acesteia: „Aceia care mor aflându-se în Grația şi apropierea lui Dumnezeu sunt perfect purificați şi trăiesc veşnic. Această viață perfectă în comuniune cu Dumnezeu este numită Rai. Ea constituie sfârşitul şi împlinirea celor mai profunde aspirații umane şi starea de beatitudine supremă şi definitivă."

În budism se consideră că există şapte Raiuri sau Paradisuri, care fac toate parte din samsara (lumea iluziei). Întregul Univers este considerat ca fiind nepermanent, iar ființele transmigrează printr-un număr de lumi sau planuri existențiale, lumea umană fiind doar unul dintre aceste „tărâmuri" sau „căi". Cei care acumulează karma bună se pot bucura de o renaştere într-unul dintre aceste Paradisuri. Totuşi, pentru că toate lumile subtile sunt tranzitorii şi fac parte din samsara, aspiranții se focalizează mai mult asupra

eliberării din ciclul renaşterilor şi al morţilor succesive, prin atingerea Iluminării.

În Islam, Raiul este descris ca un loc în care fiecare dorinţă exprimată este de îndată împlinită. Viaţa veşnică în Rai este văzută ca fiind fericită, lipsită de orice emoţii malefice. Se spune despre cei care sălăşluiesc în Rai că poartă podoabe scumpe, iau parte la petreceri alese şi se odihnesc pe divanuri bătute cu aur şi pietre preţioase. Cu cât mai multe fapte bune a făcut cineva, cu atât mai înalt este Raiul în care va ajunge. Cel mai înalt Rai este al şaptelea, în care Divinul poate fi văzut şi în care totul este cu putinţă.

În America Centrală, aztecii şi toltecii credeau că Raiurile sunt în număr de 13, fiind guvernate de Ometeotl, stăpânul androgin care în aspectul său masculin este numit Ometecuhtli, iar în aspectul său feminin este numit Omecihuatl.

În mitologia băştinaşilor maori din Australia şi Noua Zeelandă, Raiul este împărţit de diferite triburi într-un număr diferit de tărâmuri, numărul acestora variind între 2 şi 14.

REÎNCARNARE = în conformitate cu învăţătura spirituală multimilenară a şcolilor de yoga, structura fiinţei umane cuprinde trei forme principale: corpul grosier (sthula sharira), corpul subtil (sukshma sharira) şi corpul cauzal (karana sharira). După moartea corpului grosier sau, altfel spus, a trupului, corpul subtil se desprinde de acesta, purtând însă cu el toate impregnările şi tendinţele acumulate şi cultivate de fiinţa umană în timpul vieţii, în conformitate cu legea reîncarnării, acest corp subtil este cel care, după ce trece în lumile subtile care corespund nivelului spiritual

al sufletului şi karma-ei astrale acumulate, revine şi se manifestă din nou în lumea fizică într-un corp grosier.

La cel de-al cincilea Conciliu Ecumenic de la Constantinopol - în contextul în care unele intrigi politice au condus la condamnarea ca eretice a unora dintre tezele învăţatului creştin Origen, care a trăit în secolul al Il-lea şi a murit ca martir - credinţa în preexistenţa sufletului a fost anatemizată, astfel că, implicit, şi ideea de reîncarnare era respinsă.

În acest fel, începând cu anul 553, Biserica creştină susţine că omul are la dispoziţie o singură viaţă pentru a reveni la stadiul de dinaintea comiterii păcatului originar. Există totuşi unele pasaje biblice care evocă ideea de reîncarnare. Astfel, în Evanghelia după Matei (11, 14 şi 17, 10-l3) se face referire la Ioan Botezătorul ca fiind cel care a fost odinioară profetul Ilie. Există o trimitere la Legea cauzei şi a efectului în Evanghelia după Ioan (9,2), în pasajul în care Iisus este întrebat: „Cine a păcătuit, acest om, sau părinţii lui, de s-a născut orb?”, şi de asemenea în Evanghelia după Matei (26,52): „Cel ce ridică sabia, de sabie va pieri”. Totodată, în Cartea lui Iov (1, 21), atât în textul ebraic, cât şi în traducerea grecească, se găseşte un pasaj foarte semnificativ pentru ideea de reîncarnare: „Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce acolo”, în vreme ce traducerea românească denaturează originalul, prin adaptarea în forma „gol mă voi întoarce în pământ”.

Este evident că omului îi este foarte greu, dacă nu imposibil, să atingă perfecţiunea într-o singură viaţă. El trebuie să-şi dezvolte virtuţi precum iubirea, compasiunea, toleranţa, iertarea, echilibrul, curajul ş.a.m.d., proces care cere adesea un timp echivalent cu nenumărate vieţi, căci tendinţele şi aptitudinile se

dezvoltă cel mai adesea într-un timp îndelungat. O singură viață nu poate explica misterul morții înainte de naştere a unor prunci nevinovați sau viața scurtă de câteva luni ori câțiva ani a unora în comparație cu viața lungă a altora. Unii sunt bogați, alții sunt săraci, unii sunt sănătoşi, alții sunt bolnavi, unii sunt geniali, alții sunt proşti şi, în contextul unei singure vieți, aceasta ar fi o nedreptate, o absurditate strigătoare la Cer. În plus, condamnarea la iadul „veşnic" a celor care în decursul unei vieți nu dobândesc credința în Dumnezeu sau nu aud de existența lui Hristos este irațională, pentru că nu acordă prilej de corectare, de creştere spirituală şi de evoluție gradată.

Toate aceste fapte trebuie să aibă o rațiune, şi singura explicație plauzibilă şi firească pentru ele este Legea divină a cauzei generatoare şi a efectului compensator care guvernează întregul Univers (Legea fundamentală a karma-ei). Nimeni nu este în realitate pedepsit pentru faptele sale, ci doar culege efectele compensatoare ale acțiunilor sale anterioare, ceea ce îl face până la urmă să îşi corecteze atitudinea şi să asimileze anumite lecții spirituale. Scopul vieții este desăvârşirea spirituală şi atingerea comuniunii cu Dumnezeu, şi nu pedepsirea pentru păcate, chiar dacă greşelile comise trebuie îndreptate, iar tendințele inferioare ale ființei trebuie înlăturate. Reîncarnarea pregăteşte ființa umană pentru atingerea realizării ultime, care o eliberează de ciclul naşterilor şi al morților.

Egiptenii au fost primii care au spus că spiritul omului este nemuritor. „El trece, fără încetare, prin moarte şi renaştere; când a parcurs toată lumea terestră, acvatică şi aeriană, el revine într-un corp

uman. Acest voiaj circular durează 3 mii de ani.” (Herodot, Istorii)

„Sunt convins că putem să renaştem şi că sufletele celor vii aparțin celor care au murit” (Socrate, Phedon)

„Atunci când timpul a ajuns să şteargă toate păcatele acestor suflete şi atunci când acestea au redescoperit puritatea originii lor celeste şi simplitatea esenței lor divine, la capătul a 1000 de ani, ele sunt conduse pe malurile fluviului Lethe, pentru a-şi aminti despre viață şi pentru a reintra, în concordanță cu dorințele lor, în noi corpuri.” (Vergilius, Eneida).

„Este o credință universală admisă cum că ființa umană comite greşeli pe care trebuie să le plătească în infernuri, după care trece într-un nou corp.” (Plotin, Enneade I)

„Când eram piatră, am murit şi am devenit plantă. Pe când eram plantă, am murit şi am ajuns animal. Pe când eram animal, am murit şi m-am trezit în stadiul de om. De ce să-mi fie teamă? Am pierdut eu ceva murind?” (Jalal ad-Din Muhammad Rumi, poet afgan 1212-l273)

„Aşa cum visăm mii de vise în viața prezentă, tot la fel viața aceasta este doar una dintre miile de vieți.” (Tolstoi)

„Trăiesc cu speranța că voi putea îmbrățişa frățeşte umanitatea întreagă, dacă nu în cursul acestei vieți, cel puțin într-una viitoare.” (Gandhi)

Aceste citate simt ele în corespondență cu o doctrină sau cu Tradiția?

Două pasaje biblice, fără îndoială „ambigue”, par să evoce reîncarnarea:

„Căci toți profeții şi legea au profețit până la Ioan Botezătorul; şi dacă vreți să ştiți, el este Ilie cel care trebuia să vină. Cel care urechi de auzit, să audă” (Matei XI: 13-l5).

„Dacă un om nu se naşte din nou, el nu poate vedea regatul lui Dumnezeu” (Ioan III: 3).

Acest ultim verset face mai ales aluzie la inițiere, care implică moartea şi renaşterea.

Cât despre Bhagavad-Gita, ea este edificatoare:

„Aşa cum un om îşi aruncă veşmintele uzate şi îşi ia altele noi, la fel sufletul reîncarnat, aruncându-şi corpul uzat, va călători în altele noi” (11:22).

Reîncarnarea rămâne o problemă controversată care continuă să facă să curgă încă multă cerneală. Soluția ar rezida în raporturile analogice şi, în principal, în legea ciclicității. Există, de exemplu, o analogie între comportamentul planetelor şi cel al globulelor sanguine, şi acest exemplu poate fi raportat la orice sevă vegetală; pot fi date astfel nenumărate exemple de fenomene ciclice, a căror sinteză este: un ciclu se închide după ce a răspândit viața prin ascensiunea şi căderea sa între două nivele de densități diferite. Tot ce este materie va deveni spirit.

Această viață de după moarte poate fi mai lungă sau mai scurtă, dar este finită ca durată, deci, la un moment dat, expirând timpul necesar de şedere în planurile subtile ale manifestării, omul trebuie să se reîncarneze. Aceasta se va petrece pe Pământ sau pe o altă planetă. Doctor Papus spune că: „înainte de a reveni pe Pământ, sau pe o altă planetă, orice spirit vede încercările pe care le va avea de trecut şi nu se reîncarnează decât după ce le-a acceptat în mod conştient”.

Coborârea în planul fizic este o a doua moarte, mai dureroasă decât cea terestră, poate, căci sufletul este împovărat de ceea ce are de ispăşit.

Dreptate şi nedreptate: două categorii subiective, atunci când este vorba de aprecierea umană, căci pentru Dumnezeu ele nu există. Oamenii obişnuiți privesc din

perspectiva minții obişnuite căreia îi scapă rațiunile superioare divine şi de multe ori apreciază ca nejustă o anumită situație care grevează destinul cuiva. Un conducător despotic are la un moment dat o „presimțire" şi construieşte o biserică. Pentru aceasta va fi răsplătit cu o înmormântare fastuoasă, după care merge în planurile infernale unde plăteşte nedreptățile făcute. Un pustnic care îşi petrece viața toată în post şi rugăciune moare sfâşiat de fiare. În felul acesta, ispăşeşte puținele păcate care i-au mai rămas, atingând starea de desăvârşire, fericirea veşnică dată de contemplarea Divinului „față în față". Pentru Rațiunea Divină totul este clar, fiecare primind ceea ce merită. Pentru omul de rând, în schimb, situația poate apărea nedreaptă. Cel care a împilat, moare în fast şi bogăție, cel care a fost sfânt, în mizerie şi teroare. De aceea, de multe ori, adevărații înțelepți, acționând în virtutea unor percepții subtile, săvârşesc fapte care, pentru ignorant, apar ca lipsite de sens. Ei, înțelepții, se plasează cu locul lor de percepție în Realitatea dumnezeiască, având viziunea de ansamblu, ignoranții văzând situația de pe nivelul faptelor, scăpându-le rațiunile superioare. Aceştia din urmă nu văd pădurea din cauza copacilor.

Această balanță a dreptății şi nedreptății constituie totuşi motorul vieților succesive. În fiecare existență, ființa experimentează anumite fenomene care sunt rezultatul necesităților cauzale şi care sunt examene pe care trebuie să le promoveze. Dacă nu sunt trecute, ele se vor ivi din nou în viața aceasta sau în următoarele, până când ființa respectivă va dobândi suficientă înțelepciune pentru a „promova". Revenind în planul fizic, ea va avea de suferit mai mult sau mai puțin, potrivit faptelor din existențele anterioare, conform Legii cauzei şi a efectului.

SINTONIE = Armonizarea vibrațiilor aurice, lăuntrice pentru a fi în rezonanță cu mediul ambiant binefăcător, macrocosmic, sau armonizarea vibrațiilor aurice a două sau mai multe ființe. Echilibru şi adaptare fără disonanțe ce rezultă din reunirea a două, trei sau mai multe frecvențe de vibrație, pentru a forma astfel împreună o armonie deplină.

SPIRITISM = Spiritismul reprezintă posibilitatea cunoaşterii continuității conştiinței dincolo de moarte şi a modalității de comunicare a ființelor dezîncarnate cu oamenii în viață. Spiritismul autentic trebuie să rămână în cercuri restrânse, şi în niciun caz să devină obiect de spectacol public. În caz contrar, există riscul de a se transforma în şarlatanie şi speculație; în acest domeniu este foarte uşor să se strecoare frauda. Dacă spiritismul este practicat cu nesăbuință, el poate să producă în ființă o stare de mediumnitate bolnăvicioasă prin dezechilibrarea polară a structurii individului. Dacă există o dorință fermă şi o aspirație autentică de a evolua, spiritele superioare pot fi contactate pe cale telepatică, individual.

Spiritismul este util şi important doar pentru ca oamenii să se convingă de existența şi manifestarea spiritelor. Cel care are deja aceste convingeri nu va privi spiritismul cu neîncredere, dar nici nu-l va folosi, pentru că el, datorită experiențelor sale spirituale autentice, poate spune hotărât: „Am văzut, am văzut, am văzut”, ca odinioară Apostolul Petru.

UNIVERSUL ASTRAL (LUMEA DE DINCOLO) = ***Tărâm*** paradiziac de o frumusețe miraculoasă, în care se află ființe astrale de o elevare, bunătate, armonie şi

drăgălăşenie ideală, el poate totuşi să se prezinte în anumite zone ale sale ca un decor de coşmar înfricoşător pentru cei răi, egoişti şi păcătoşi. Recunoaşterea clară a existenţei sale aflate în afara geografiei fizice terestre îşi găseşte confirmarea în tradiţia secretă populară, prin realitatea celei de a „patra” dimensiuni (cea astrală) şi prin unele expresii ca: „dubla vedere” sau „al şaselea simţ”, graţie căruia este perfect posibil să percepem această dimensiune paralelă. Omul acţionează permanent pe mai multe niveluri, chiar şi atunci când nu ştie, şi pe fiecare dintre acestea o altă faţetă a fiinţei sale multiforme intră în joc şi generează fenomene inefabile de rezonanţă cu acea realitate.

În lumea de dincolo sau, altfel spus, în universul astral există o mulţime de tărâmuri paralele, care sunt caracterizate fiecare dintre ele de un anumit spaţiu ce nu este altceva decât energia subtilă, tainică a spaţiului ce este într-un anume fel modulată şi astfel apare şi persistă un spaţiu diferit în cadrul căruia energia subtilă a timpului este de asemenea într-un anume mod modulată astfel că în felul acesta există şi persistă un tărâm tainic, paralel. Toate acestea sunt susţinute de noua teorie ştiinţifică numită biocentrism.

Foarte multe fiinţe umane se tem de moarte. Ele cred în existenţa morţii pentru că li s-a spus adeseori că până la urmă vor muri. Marea majoritate a fiinţelor umane se identifică cu trupul lor şi astfel ajung să creadă şi chiar ştiu că trupul moare. Cu toate acestea, noua teorie ştiinţifică ce este biocentrismul sugerează şi chiar oferă mai multe dovezi incontestabile care arată că moartea nu este în realitate evenimentul final pe care mulţi dintre noi îl gândim şi îl considerăm ca fiind ceva inevitabil.

Există mărturii din ce în ce mai numeroase ale experiențelor extracorporale (dedublare conştientă în Universul Astral) trăite în circumstanțe normale sau anormale de către persoane obişnuite care au fost brusc şi foarte clar conştiente de ele însele ca aflându-se undeva în afara sau, altfel spus, în „exteriorul” trupului.

În cadrul universului nostru actual există şi naştere, dar şi moarte, însă în realitatea absolută aceşti doi termeni sunt transcenşi şi nu ne mai afectează. Fiecare dintre noi, oamenii, murim aici, în acest univers, însă viața noastră nu se termină sub forma în care ne închipuim, ci apoi continuă într-un alt univers, în aşa-zisa lume de dincolo, în care atât sufletul, cât şi conştiința translatează la scurt timp după ce trupul este abandonat aici, în această lume, şi apoi se distruge. Există fără îndoială o altă viață ce se continuă sub o altă formă, după ce moartea pune capăt unui ciclu. Toate conceptele sacre ne vorbesc despre perpetuarea noastră în timp, dincolo de momentul morții. Toate se referă la o lume misterioasă ce este adeseori numită lumea de dincolo, iar aceasta ne apare ca fiind o aluzie la multi-universurile despre care ne vorbeşte ştiința.

CUPRINS